JEFF LINDSAY

DRAGUL ȘI DEVOTATUL

DEXTER

PALADIN

CRIME MASTERS

Viaţa e grea pentru Dexter Morgan. Nu e uşor să fii singurul criminal în serie din lume cu principii morale, mai ales dacă lucrezi pentru poliţia din Miami. Ca să evite suspiciunile, Dexter e nevoit să se ascundă sub masca normalităţii: îşi petrece timpul cu iubita lui, Rita, şi copiii acesteia, transformându-se treptat într-un ucigaş domesticit.

Dar când un psihopat mai periculos decât el începe să facă victime în Miami – lăsându-l până şi pe Dexter înmărmurit – şi când însăşi sora lui este implicată în caz, Dexter e nevoit să iasă din ascunzătoare şi să vâneze monstrul. Asta dacă nu cumva ajunge să fie el cel vânat...

„Un roman întunecat şi complex. Povestea pe care ne-o prezintă Lindsay este îndrăzneaţă şi, în mod neaşteptat, plină de umor."

USA Today

„O operă de artă macabră."

The Miami Herald

„Morbid de amuzant."

The New York Times Book Review

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-31-8

JEFF

LINDSAY

DRAGUL ȘI DEVOTATUL

DEXTER

Traducere din limba engleză
de Răzvan Năstase

PALADIN

Redactori: Iulia Pomagă, Ela-Evelina Jianu
Tehnoredactori: Ionuț Bănuță, Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSAY, JEFF

Dragul și devotatul Dexter / Jeff Lindsay; trad. de Răzvan Năstase. – Bucureşti: Paladin, 2016

ISBN 978-606-8673-31-8

I. Năstase, Răzvan (trad.)

821.111-31=135.1

Jeff Lindsay
Dearly Devoted Dexter
Copyright © Jeff Lindsay 2004

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Tommie și Gus,
care cu siguranță au așteptat îndeajuns de mult.

Capitolul 1

Din nou aceeași lună grăsană, care atârnă atât de greu în noaptea tropicală, strigând de pe cerul roșiatic în urechile tremurânde ale acelei voci bine cunoscute și îndrăgite din umbră, Călătorul Întunecat, cuibărit pe bancheta din spate a unui Dodge K, mașina sufletului ipotetic al lui Dexter.

O lună nemernică, un Lucifer gură-bogată, cu o căutătură piezișă, strigând de-a curmezișul unui cer golit de stele către monștrii nocturni de dedesubt, chemându-i să iasă în locurile lor de joacă încântătoare. Chemându-l, de fapt, pe monstrul care pândea chiar acolo, îndărătul unui leandru, cu pielea dungată de la umbrele pe care lumina lunii le prefigurează printre frunze, cu toate simțurile ascuțite, de parcă ar aștepta momentul potrivit pentru a sări din beznă. E Dexter, în întuneric, ascultând groaznicele sugestii șoptite, care se revarsă neîntrerupte spre ascunzătoarea mea.

Dragul meu suflet întunecat mă silește să-mi înfig ghearele acum luminate de lună în carnea atât de vulnerabilă aflată de partea cealaltă a gardului viu. Dar momentul nu-i tocmai potrivit, așa că aștept, privind cu luare-aminte cum trece pe lângă mine victima care nu bănuiește nimic, cu ochii larg deschiși, știind că e cineva la pândă, dar fără să aibă habar că eu sunt *aici*, la doar trei pași, în tufiș. Aș putea foarte bine să mă strecor afară ca un tăiș, așa cum sunt de fapt, și să-mi fac treaba minunată, dar în schimb mă mulțumesc să aștept, presimțit și totuși nevăzut.

O clipă îndelungată și tainică se strecoară tiptil în cea care urmează, și totuși nu găsesc prilejul cel mai potrivit; saltul,

brațul întins, încântarea rece care mă cuprinde în timp ce văd cum groaza se-aşterne pe chipul victimei mele…

Dar nu. Ceva nu merge.

Iar acum e rândul lui Dexter să resimtă furnicături discrete în spate, bătaia de aripi a fricii în vreme ce mi-e tot mai limpede că cineva mă vânează *pe mine*. Cine știe ce altă făptură a nopții simte chiar acum aceeași stare interioară absurdă în vreme ce *mă* privește de undeva din apropiere – iar gândul ăsta nu-mi place câtuși de puțin.

Și precum pocnetul scurt al unui tunet, o mână zglobie se ițește de nicăieri și se abate asupra *mea* cât ai clipi, și nu mai apuc decât să trag cu coada ochiului la dinții scânteietori ai unui băiat de nouă ani din vecini.

— Te-am prins! Ptiu, unu, doi, trei, Dexter!

Și, cu viteza sălbatică a ăstora mici, toți ceilalți ies la iveală, chicotesc ca apucații și țipă la mine, în vreme ce eu rămân stingher și umilit în tufiș. S-a sfârșit. Cody, băiatul de șase ani, se holbează la mine dezamăgit, de parcă Zeul Nopții Dexter și-a lăsat de izbeliște Marele Preot. Astor, sora lui de nouă ani, se alătură larmei copiilor înainte să se împrăștie iar în întuneric, spre noi și încâlcite ascunzători, lăsându-mă atât de singur și rușinat.

Dexter iar a fost luat pe nepregătite. Și acum Dexter trebuie să se *pună*. Din nou.

Te-ai putea întreba cum e cu putință una ca asta? Cum se poate reduce la atâta lucru vânătoarea de noapte a lui Dexter? Până acum, a existat întotdeauna un prădător temut și țicnit așteptând atenția unui Dexter temut și țicnit – şi iată-mă, pândind o conservă goală de ravioli, marca Chef Boyardee, care n-a greșit cu nimic altceva decât că sosul din ea n-avea pic de gust. Iată-mă, irosind timp prețios pentru a pierde un joc pe care nu l-am mai încercat de când aveam zece ani. Mai rău, eu trebuie *să mă pun*.

— Unu. Doi. Trei! strig eu, același jucător cinstit și onest dintotdeauna.

Cum se poate una ca asta? Cum e posibil ca Diavolul Dexter să simtă apăsarea acelei luni și să nu-și facă veacul printre măruntaiele cuiva, luând viața cuiva care trebuie neapărat să se supună judecății lui aspre? Cum e cu putință ca într-o noapte ca asta Răzbunătorul Rece să nu se învoiască să dea o tură alături de Călătorul Întunecat?

— Patru. Cinci. Șase.

Harry, înțeleptul meu tată adoptiv, m-a învățat echilibrul cumpătat între Nevoie și Cuțit. A luat un puști în care se întrevedea dorința imposibil de oprit de a ucide – nicio schimbare aici – și l-a preschimbat într-un bărbat în toată firea care omora doar criminali; Dexter, copoiul care nu-i de rasă pură, cel care se ascunde în spatele unui chip aparent uman și care-i dibuiește pe criminalii-n serie cu adevărat răi, care ucid fără stil și discernământ. Aș fi ajuns și eu unul dintre ei dacă nu ar fi existat Planul lui Harry. „Sunt mulți oameni pe lumea asta care-și merită soarta, Dexter“, așa mi-a spus minunatul meu tată adoptiv polițist.

— Șapte. Opt. Nouă.

M-a învățat cum să-i dibuiesc pe acești tovarăși de joacă, apoi cum să mă asigur că merită o atenție din partea mea și a Călătorului meu Întunecat. Și, în plus, m-a învățat cum să scap basma curată, genul de treabă pe care ți-o poate arăta numai un polițist. M-a ajutat să-mi construiesc o existență plauzibilă și-o ascunzătoare firească, și m-a tot bătut la cap cum că trebuie să-mi găsesc locul undeva și să mă arăt cât se poate de normal în orice privință.

Am învățat, de asemenea, cum să mă-mbrac la patru ace, să zâmbesc, să mă spăl pe dinți. Am devenit un om fals ideal, în stare să rostească toate acele lucruri stupide și fără rost pe care și le spun oamenii unii altora cât e ziulica de lungă. Nimeni nu bănuia ce se ascundea în spatele zâmbetului meu prefăcut. Nimeni în afara surorii mele vitrege, Deborah, desigur, dar până și ea începea să-mi accepte adevărata fire. La urma urmei, aș fi putut să fiu mult mai rău. Aș fi putut deveni

un monstru vicios și nesătul, care omora întruna, lăsând în urma lui munți de carne stricată. În schimbă, iată-mă, de partea adevărului, justiției și a stilului de viață american. În continuare un monstru, desigur, dar m-am curățat binişor după aceea, am devenit monstrul *nostru*, îmbrăcat în alb, roșu și albastru, 100% virtute sintetică. Și-n nopțile acelea în care luna e mai apăsătoare ca oricând, îi găsesc pe ceilalți, cei care profită de nevinovați și nu respectă regulile jocului, și-i fac să dispară în bucățele mici, împachetate cu grijă.

Formula asta elegantă a funcționat de minune de-a lungul anilor de fericită lipsă de umanitate. Între momentele de distracție, mi-am păstrat stilul de viață perfect mediocru într-un apartament ca oricare altul. Nu-ntârziam niciodată la muncă, făceam întotdeauna glumele cele mai potrivite cu colegii mei și eram mereu dispus să dau o mână de ajutor, fără a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, fix cum mă învățase Harry. Viața mea de robot era cuminte, echilibrată și avea o valoare socială izbăvitoare.

Până acum. Într-un fel sau altul, iată-mă, într-o noapte ideală jucându-mă cu niște copii, în loc să mă joc de-a Despicarea Măcelarului cu un amic ales pe sprânceană. Și-n doi timpi și trei mișcări, aș putea, după ce jocul se va fi încheiat, să-i iau pe Cody și Astor și să-i duc înapoi mamei lor, Rita, iar ea mi-ar aduce o doză de bere, i-ar trimite pe copii la culcare și s-ar cuibări lângă mine pe canapea.

Cum se poate una ca asta? Călătorul Întunecat o fi cerut pensie anticipată? Se înmuiase Dexter? Nu cumva, după un hol lung și întunecat, dădusem colțul, ajungând într-o fundătură nepotrivită, și mă transformasem într-un Dexter Domestic? Voi mai așterne oare o picătură de sânge pe o lamelă curată de sticlă, așa cum făceam întotdeauna, savurându-mi trofeul de vânătoare?

— Zece! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Da, chiar așa era.

Dar încotro mă-ndreptam?

Totul a început, desigur, cu sergentul Doakes. Orice supererou trebuie să aibă un vrăjmaș de când lumea, iar el era dușmanul meu. Nu-i greșisem cu absolut nimic, și totuși omul se hotărâse să mă hăituiască, să mă-ndepărteze de treaba minunată pe care-o făceam. Eu și umbra mea. Ironia sorții: eu, un analist sârguincios al urmelor de sânge pentru taman aceeași secție de poliție pentru care lucra și el – astfel încât ne aflam în aceeași echipă. Oare era corect din partea lui să mă urmărească așa, doar pentru că din când în când mă mai ocupam și cu activitățile mele nocturne?

Îl știam pe sergentul Doakes mult mai bine decât mi-aș fi dorit, și mult mai mult în afara simplei noastre legături profesionale. Îmi făcusem un scop în viață din a afla mai multe despre el dintr-un motiv simplu: niciodată nu mă plăcuse, în ciuda faptului că-s tare mândru să fiu așa de vesel și de șarmant, de nivel mondial, ce mai. Dar se pare că Doakes își dădea seama că totul era fals; mărinimia mea contrafăcută ricoșa în fața lui ca gâzele de iunie lovite de un parbriz.

În mod firesc, treaba asta mă făcea tare curios. Serios, acum, ce soi de om putea să nu mă placă? Și astfel am început să-l descos nițel și am aflat. Genul de om care putea să nu-l placă pe Fermecătorul Dexter era afro-american, avea patruș'opt de ani și deținea recordul departamentului pentru ridicarea de greutăți. Potrivit zvonurilor pe care le-am prins din zbor, era veteran de război, și de când se alăturase departamentului nostru, fusese implicat în mai multe schimburi de focuri care s-au lăsat cu victime, dar fuseseră toate considerate îndreptățite de cei de la Afaceri Interne.

Dar, mai important decât toate astea, descoperisem faptul că undeva, în spatele furiei profunde care-i ardea mereu în priviri, răsuna ecoul chicotelii propriului meu Călător Întunecat. Era doar un clinchet stingher și discret, scos de un clopoțel cât se poate de mic, dar eram sigur că-l aud. Doakes își împărțea spațiul intim cu ceva anume, întocmai ca și mine. Cu siguranță nu era vorba de același lucru, dar era ceva cât se

poate de similar, o panteră pe măsura tigrului meu. O fi fost Doakes polițist, dar era și un criminal cu sânge rece. N-aveam vreo dovadă limpede, dar eram cât se poate de sigur de asta, fără să-l văd cum îi face praf laringele cuiva care traversează neregulamentar.

O ființă rațională și-ar putea închipui că eu și cu el am putea găsi un teren comun de discuție; să bem o cafea, de pildă, timp în care să ne comparăm Călătorii, să vorbim despre domeniul nostru de activitate și să discutăm amical despre diverse tehnici de dezmembrare. Dar ți-ai găsit: Doakes voia să mă vadă mort. Iar mie mi se părea dificil să-i împărtășesc punctul de vedere.

Doakes lucra cu detectiva LaGuerta când ea a murit în condiții dubioase, și de atunci sentimentele lui în privința mea luaseră amploare atât cât să depășească o ură banală. Doakes era convins că aveam ceva de-a face cu moartea lui LaGuerta. Ceea ce era complet neadevărat și foarte nedrept din partea lui. Nu făcusem altceva decât să privesc – ce-i rău în asta? Desigur, îl ajutasem pe adevăratul criminal să scape, dar la ce te-ai fi putut aștepta? Ce fel de om e acela care și-ar da în vileag propriul frate? Mai ales când fratele făcuse o treabă ca la carte.

Ei bine, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa-mi spun mereu. Sau cel puțin destul de frecvent. Sergentul Doakes putea să creadă ce poftea, mi-era totuna. Încă sunt foarte puține legi care incriminează gânditul, deși sunt sigur că ăia de la Washington se străduiesc din răsputeri să le promulge. Nu, indiferent ce bănuieli va fi avut dragul de sergent în privința mea, era liber să le aibă. Dar acum că se hotărâse să acționeze în acord cu gândurile lui necreștinești, viața mea devenise un talmeș-balmeș. Dexter Dezaxatul se preschimba iute în Dexter Dementul.

De ce? Cum începuse toată treaba asta urâtă? Nu făcusem altceva decât să fiu eu însumi.

Capitolul 2

Din când în când mai sunt nopți în care Călătorul Întunecat chiar trebuie să iasă la joacă. E ca atunci când îți scoți câinele afară. Poți ignora o vreme lătrăturile și zgrepțănatul ușii cu lăbuțele, dar până la urmă trebuie să ieşi afară cu mica bestie.

La scurtă vreme după înmormântarea lui LaGuerta, a venit momentul în care am simțit că ar fi de bun-simț să ascult șoaptele din spate și să-ncep să pun la cale o mică aventură.

Am identificat un tovarăș de joacă perfect, un agent imobiliar care era exact ce-mi trebuia, pe nume MacGregor. Era un om vesel și fericit care vindea locuințe familiilor cu copii. Mai ales cu băieței – lui MacGregor îi plăceau băieții între cinci și șapte ani. Știam sigur că cinci dintre ei îi plăcuseră letal de mult, posibil și alți câțiva. Era deștept, cu băgare de seamă și, fără o vizită din partea Cercetașului Întunecat al lui Dexter, cu siguranță că s-ar fi bucurat de noroc încă multă vreme. E greu să dai vina pe cei din poliție, cel puțin de data asta. La urma urmei, când dispare un copil mic, foarte puțini ar spune: „Aha! De la cine a cumpărat familia lui casa?“.

Dar, desigur, foarte puțini sunt ca Dexter. În general, ăsta e un lucru bun, dar de data asta a fost perfect că sunt așa cum sunt. La patru luni după ce am citit o relatare despre un băiat dispărut, mi-au căzut ochii pe un articol asemănător. Băieții erau de aceeași vârstă; asemenea detalii îmi aprind mereu

un beculeț în minte și mă fac s-aud o voce asemănătoare cu cea a domnului Rogers zicând: „Salutare, vecine“![1]

Aşa că am scotocit după prima povestire și le-am comparat. Am observat că în ambele cazuri ziarul profita de durerea familiei, menționând că se mutaseră recent într-o locuință nouă; am auzit un chicotit discret din umbră și am privit o idee mai atent.

Era de-a dreptul subtil. Detectivul Dexter a avut nițel de săpat, deoarece la prima vedere nu părea să fie vreo legătură. Familiile despre care era vorba trăiau în cartiere diferite, fapt care elimina din start numeroase posibilități. Mergeau la slujbele ținute de biserici diferite, la școli diferite și au folosit serviciile unor companii diferite de mutat. Dar când Călătorul Întunecat izbucnește în râs, cineva face de obicei ceva amuzant. Și-n cele din urmă am descoperit legătura: ambele case fuseseră scoase la vânzare de aceeași agenție imobiliară, una mică, din Miami de sud, cu un singur agent, un bărbat vesel și prietenos pe nume Randy MacGregor.

Am continuat săpăturile. MacGregor era divorțat și locuia singur într-o căsuță din beton din Old Cutler Road, în zona de sud a Miami-ului. Avea de asemenea un iaht mic, de vreo opt metri, în Matherson Hammock Marina, adică relativ aproape de casă. Iahtul reprezenta țarcul ideal pentru copii, o modalitate de a-și păstra departe tovarășii mai tineri, într-un loc în care nu putea fi nici văzut, nici auzit, în vreme ce-și vedea de explorările lui, un adevărat loc al durerii. Pentru treaba asta avea la îndemână o cale excelentă de a scăpa de resturile nedorite; la doar câțiva kilometri distanță de Miami, Curentul Golfului oferea o groapă de gunoi aproape fără fund. Nu era de mirare că trupurile băieților nu erau niciodată găsite.

Tehnica era atât de logică încât m-am întrebat de ce nu mă gândisem chiar eu la asta pentru a scăpa de cadavre. Prostul de mine; nu-mi folosisem barca decât pentru a pleca

---

[1] Aluzie la serialul american pentru copii *Cartierul domnului Rogers* (n. red.).

la pescuit sau pentru mici croaziere prin golf. Și uite cum MacGregor găsise o cale cu totul nouă de a savura o seară în larg. Era o idee a naibii de bună, astfel încât MacGregor a sărit imediat în fruntea listei mele. Se poate spune despre mine că sunt irațional, poate chiar ilogic, de vreme ce în general nu prea-mi pasă de oameni, dar dintr-un motiv sau altul îmi pasă de copii. Și când dau de cineva care vânează copii e ca și cum i-ar fi vârât Maestrului Întunecat o bancnotă de douăzeci în buzunar ca să ajungă în capul listei. Cu mare bucurie aș fi pus la bătaie o frânghie și să-l trag la răspundere pe MacGregor pe loc – presupunând că făcea fix ceea ce părea că ar face. Desigur, trebuia să fiu absolut sigur. Din-totdeauna am încercat să evit să tranșez persoana greșită, și ar fi fost mare păcat să-ncep acum, chiar dacă era vorba de un agent imobiliar. Mi s-a năzărit că modalitatea cea mai potrivită pentru a vedea cum stăteau lucrurile era să vizitez ambarcațiunea cu pricina.

Din fericire pentru mine, a doua zi ploua, așa cum plouă aproape zilnic în iulie. Dar de data asta părea că aveam de-a face cu o furtună care să țină cât e ziulica de lungă, întocmai ce comandase Dexter. Îmi terminasem treaba în laborato-rul de criminalistică din Miami-Dade, îi pasasem totul lui LeJeune, și-o apucasem pe Old Cutler Road. Am făcut stânga pe Matheson Hammock; întocmai cum nădăjduiam, zona părea părăsită. Dar la câteva sute de metri distanță știam că era o gheretă de pază, în care cineva aștepta cu nerăbdare să scot din buzunar patru dolari pentru fabulosul privilegiu de a fi lăsat să intru în parc. Mi s-a părut o idee bună să nu-mi fac apariția la gheretă. Desigur, economisirea sumei de patru dolari era foarte importantă, dar și mai important într-o asemenea zi ploioasă, în mijlocul săptămânii, era să nu par dubios, chestie de bază pe care vreau să o evit, mai ales când vine vorba de o pasiune ca a mea.

Pe partea stângă a drumului se afla o mică parcare, ce deservea zona de picnic. Un adăpost din piatră spongioasă

pentru picnic se afla pe dreapta, pe malul lacului. Am parcat mașina și am scos o jachetă galbenă țipătoare, impermeabilă. Mă făcea să mă simt tare nautic, fiind exact genul de obiect vestimentar pe care l-aș fi purtat într-o zi în care urma să intru prin efracție pe ambarcațiunea unui pedofil ucigaș. De asemenea, mă făcea extrem de vizibil, dar nu eram prea îngrijorat din pricina asta. Voiam să o apuc pe pista de biciclete care mergea paralel cu drumul. Era mărginită de mangrove, și în situația puțin probabilă în care paznicul și-ar fi scos capul din gheretă în ploaie, n-ar fi zărit nimic altceva decât o pată galbenă în goană. Doar un alergător dedicat, care a ieșit să-și facă tura de după-amiază, indiferent dacă era soare sau continua să plouă.

Și chiar am alergat, să tot fi fost vreo jumătate de kilometru în josul drumului. Așa cum speram, n-am zărit nici un semn de viață la ghereta de pază, așa că am alergat până în zona parcării mari de lângă apă. Cel din urmă ponton pe partea dreaptă era căminul mai multor ambarcațiuni de mai mici dimensiuni decât cele de pescuit, ori decât jucăriile milionarilor care erau legate mai aproape de drum. Iahtul modest, de opt metri, al lui MacGregor, numit *Egreta*, era ancorat aproape de capăt.

Portul era pustiu, așa că am trecut cu seninătate de o poartă, depășind un semn pe care scria ACCESUL PERMIS PE PONTON NUMAI POSESORILOR DE AMBARCAȚIUNI. Am încercat să mă simt vinovat pentru încălcarea unui asemenea imperativ, dar mi-a fost peste puteri. În partea de jos a indicatorului se putea citi: PESCUITUL INTERZIS ÎN ZONA PONTONULUI ȘI A PORTULUI, așa că mi-am promis să evit pescuitul cu orice preț, treabă care m-a făcut să mă simt mai bine în privința încălcării celeilalte reguli.

Egreta să fi avut vreo cinci sau șase ani și arăta puține semne de uzură cauzate de vremea din Florida. Puntea și marginile iahtului erau frecate lună așa că am fost cu băgare de seamă să nu las urme când m-am urcat la bord. Dintr-un

motiv sau altul, încuietorile pe vase nu sunt niciodată foarte complicate. Poate pentru că marinarii sunt mai cinstiți decât cei care-și fac veacul pe uscat. În orice caz, în doar câteva secunde am desfăcut încuietoarea și m-am strecurat înăuntrul *Egretei*. Cabina nu avea mirosul stătut de mucegai încins pe care-l au atâtea ambarcațiuni care stau încuiate tot și doar pentru câteva ore în soarele tropical. În schimb, se simțea un iz vag de clor cu miros de pin, de parcă cineva ar fi frecat atât de bine totul încât nu puteau spera să supraviețuiască nici urmă de germeni sau de mirosuri.

Înăuntru era o măsuță, o cambuză și una dintre acele combinații de mini-televizor cu video, pe un raft de fier, sub care se aflau un teanc de filme: *Omul-păianjen*, *Fratele Urs*, *În căutarea lui Nemo*. M-am întrebat câți băieți o fi aruncat MacGregor peste bord ca să-l caute pe Nemo. Speram din tot sufletul ca foarte curând să-l găsească Nemo pe el. M-am dus în zona cambuzei și am început să deschid sertarele. Unul era plin cu dulciuri, iar în următorul se aflau figurine colecționabile din plastic. Al treilea era pur și simplu ticsit cu bandă adezivă.

Banda adezivă e o chestie minunată, după cum m-am convins din proprie experiență, și poate fi folosită pentru o mulțime de lucruri remarcabile și folositoare. Dar tot cred că zece role îndesate într-un sertar, pe o barcă, e un pic cam mult. Dacă, desigur, nu cumva ai nevoie de ea în cantități mari pentru un scop anume. Poate un proiect științific care implică mai mulți băieței? Doar o bănuială, desigur, bazată pe felul în care folosesc eu banda adezivă – și care firește că nu-i vizează pe băieți, ci pe niște cetățeni întru totul respectabili cum e, de pildă… MacGregor. Vinovăția lui începea să prindă contur tot mai tare, iar Călătorul Întunecat șfichiuia cu limba lui uscată de șopârlă de atâta nerăbdare.

Am coborât pe scări în zona mică și-nghesuită din față, pe care probabil că agentul nostru imobiliar o numea „apartament de clasa I“. Nici vorbă de vreun pat elegant, doar o

salteluță subțire, de spumă, peste o poliță ceva mai ridicată. Am atins salteaua și a pârâit un pic sub așternut; înveliș de cauciuc. Am rulat-o într-o parte. Au ieșit la iveală patru inele de fier înșurubate în poliță, câte unul pentru fiecare colț. Am ridicat chepengul de sub saltea.

Pe o ambarcațiune, ai bănui c-o să descoperi destul de multe lanțuri. Dar cătușele care le însoțeau nu mi s-au părut tocmai nautice. Desigur, s-ar putea să fie o explicație foarte bună pentru asta. E posibil ca MacGregor să le fi folosit asupra peștilor arțăgoși.

Sub lanțuri și cătușe se aflau cinci ancore. Asta ar fi putut foarte bine să fie o idee excelentă pe un iaht pornit într-o croazieră în jurul lumii, dar părea un pic exagerat pentru o mică ambarcațiune de weekend. La ce Dumnezeu le-ar putea folosi? Dacă aș fi plecat cu bărcuța mea în larg, spre ape adânci, cu nişte corpuri mici de care aș fi vrut să mă debarasez complet și curat, ce-aș fi făcut cu atâtea ancore? Și, firește, dacă vezi lucrurile astfel, ți se pare evident că data viitoare când MacGregor pleacă în croazieră cu un tânăr prieten, se va întoarce cu doar patru ancore sub pat.

Cu siguranță că adunam îndeajuns de multe detalii mărunte pentru a schița un tablou de ansamblu interesant. Natură moartă fără copii. Dar până acum nu găsisem nimic care să nu poată fi explicat drept o coincidență uriașă, și aveam nevoie să fiu întru totul sigur. Aveam nevoie de o singură dovadă, covârșitoare, ceva atât de lipsit de ambiguitate încât să respecte perfect codul lui Harry.

Ceea ce am și găsit, într-un sertar, în dreapta patului.

Erau trei sertare încastrate în peretele despărțitor. Interiorul celui mai jos dintre ele părea să fie cu câțiva centimetri mai scurt decât al celorlalte două. Era posibil să fi fost construit așa, scurtat de curbura carenei. Dar studiez deja de mulți ani ființele umane, iar treaba asta m-a băgat rău de tot la bănuieli. Am tras sertarul complet și, nici urmă de surpriză,

am dat de un mic compartiment secret în spatele sertarului. Și în interiorul compartimentului secret...

De vreme ce nu sunt o făptură umană în adevăratul sens al cuvântului, reacțiile mele emoționale se limitează de regulă la cele pe care am învățat să le mimez. Așadar nu am simțit nici șoc, nici groază, nici furie ori amărăciune. Sunt emoții pe care cu greu le mimezi convingător, și, dat fiind că n-aveam un public în fața căruia să mă prefac, la ce bun să-mi bat capul? Dar am simțit o adiere ușoară și rece dinspre Bancheta Întunecată din spate strecurându-mi-se pe șira spinării și aducând frunze uscate peste podeaua creierului meu reptilian.

Puteam identifica în vraful de fotografii cinci băieți goi, în diferite posturi, de parcă MacGregor încă și-ar fi căutat stilul definitoriu. Și da, într-adevăr, era de-a dreptul risipitor cu banda adezivă. Într-una dintre imagini, băiatul arăta de parcă ar fi fost prins într-un cocon gri-argintiu, doar cu o parte din zonele corpului la vedere. Ce lăsase MacGregor să se vadă mi-a spus multe despre el. După cum bănuiam, nu era genul de om pe care majoritatea părinților și l-ar dori drept șef de cercetași.

Fotografiile erau de calitate bună, luate din unghiuri diferite. O anumită serie ieșea în evidență. Un bărbat palid, slăbănog și gol, cu o glugă neagră pe cap stătea lângă un băiat legat strâns cu bandă adezivă, astfel încât întregul tablou arăta ca o poză lângă un trofeu. După forma și pigmentul corpului, eram aproape sigur că bărbatul cu pricina era MacGregor, chiar dacă gluga îi acoperea fața. Și, în timp ce frunzăream fotografiile, mi-au venit două gânduri foarte interesante. Cel dintâi a fost „Aha!". Însemnând, desigur, că nu mai exista nici măcar un dubiu despre ceea ce făcea MacGregor, și-n plus că omul era norocosul câștigător al Marelui Premiu oferit de Biroul de Decontări al Călătorului Întunecat.

Dar cel de-al doilea gând, oarecum mai tulburător, a fost: cine făcea fotografiile?

Erau prea multe unghiuri diferite pentru a presupune că pozele fuseseră făcute automat. Și, în vreme ce le frunzăream a doua oară, am observat în două cadre luate de undeva de sus, un vârf ascuțit de pantof care semăna cu o cizmă roșie de cowboy.

MacGregor avea un complice. Cuvântul mi se părea că sună oficial, de parcă ar fi fost rostit pe Tribunal TV, dar asta era realitatea și nu-mi trecea prin minte o cale mai bună de a spune lucrurilor pe nume. Omul nu făcuse toate astea de unul singur. Cineva îl însoțise și, dacă nu se implicase și altcumva, măcar privise și făcuse fotografii.

Mi-e rușine să recunosc că am și eu oarece cunoștințe și talent când e vorba de mutilări, dar niciodată nu am dat peste așa ceva. Instantanee cu trofeele, da, e de-nțeles – la urma urmei, aveam propria mea cutiuță cu amintiri, conținând câte o picătură de sânge pentru a comemora fiecare dintre aventurile mele. E absolut în regulă să păstrezi un soi de suvenir.

Dar să mai fie cineva de față, care să privească și să facă poze, asta transforma un gest privat într-un fel de spectacol. Era absolut indecent – omul era un pervers. Dac-aș fi fost capabil să percep o ofensă morală, sunt sigur că aș fi simțit că-mi ies din pepeni. Dar având în vedere situația, eram tot mai nerăbdător să-l cunosc personal, la un nivel visceral, pe MacGregor.

Era înfiorător de cald pe ambarcațiune, iar minunatul meu costum șic de vreme rea nu-mi era de mare ajutor. Mă simțeam ca un pliculeț de ceai galben și strălucitor. Am luat câteva dintre cele mai clare fotografii și le-am pus în buzunar. Le-am așezat la loc pe celelalte, am făcut ordine prin cămăruță și m-am întors în cabina principală. Din câte-mi puteam da seama trăgând cu ochiul pe fereastră – sau mai bine i-aș fi spus hublou? – nu mă pândea nimeni pe-afară încercând să mă observe pe furiș. M-am strecurat pe ușă, asigurându-mă că s-a închis în urma mea, și am pornit prin ploaie.

Din numeroasele filme pe care le-am văzut de-a lungul timpului știam foarte bine că plimbatul prin ploaie e decorul perfect pentru a reflecta asupra perfidiei umane, așa că fix asta am făcut. Of, afurisitul acela de MacGregor și prietenul lui fotograf... Cum puteau fi atât de mizerabili. Fraza suna bine, atât am fost în stare să scot de la mine; speram că era de ajuns pentru a mă conforma tiparului. Deoarece era infinit mai amuzant să reflectez asupra perfidiei mele și a felului în care aș fi putut să o alimentez aranjându-mi o întâlnire de joacă cu MacGregor. Simțeam cum crește în mine un val de încântare întunecată, revărsându-se din cele mai ascunse cotloane ale Castelului lui Dexter și adunându-se îndărătul stăvilarelor. Val care, foarte curând, avea să-l mături pe MacGregor.

Nu mai era loc de vreun dubiu, desigur. Harry însuși ar fi fost de acord că fotografiile reprezentau o probă mai mult decât evidentă, iar un chicotit nerăbdător care a răzbătut de pe Bancheta Întunecată din spate a bătut în cuie proiectul. Eu și MacGregor vom merge să explorăm împreună. După care vine bonusul de a-l identifica pe amicul cu cizme de cowboy – care va trebui s-o apuce cât de curând pe urmele lui MacGregor, desigur; nu-i vreme de răgaz pentru netrebnici. Era irezistibilă oferta, 2 în 1.

Adâncit în gândurile mele vesele, nici măcar n-am luat în seamă ploaia în timp ce mă-ndreptam iute și hotărât către mașină. Aveam multe de pus la punct.

Capitolul 3

Întotdeauna e o idee proastă să urmezi o anumită rutină, mai cu seamă când ești un pedofil ucigaș care a intrat în colimatorul lui Dexter Răzbunătorul. Din fericire pentru mine, nimeni nu i-a dat această informație vitală lui MacGregor, așa încât mi-a fost destul de simplu să dau de el după ce a plecat de la birou la 18.30, ca-ntotdeauna. A ieșit pe ușa din spate, a încuiat-o, după care s-a suit în mașina lui de teren impunătoare, Ford – vehiculul perfect pentru a duce oameni de colo-colo să vadă case sau pentru a transporta băieței legați fedeleș până-n port. A pornit și s-a înscris în trafic, iar eu l-am urmărit până la casa lui modestă de pe SW 80th Street.

Era ceva trafic prin preajma casei. Am virat pe o străduță, ceva mai departe, și am parcat într-un loc unde nu stânjeneam pe nimeni, dar care-mi oferea o vizibilitate bună. Un gard viu, înalt și gros, mărginea proprietatea lui MacGregor, și nu le îngăduia vecinilor să vadă ce se petrecea în curte. Am rămas în mașină, prefăcându-mă că studiez o hartă vreo zece minute, îndeajuns de mult timp încât să observ zona și să mă asigur că omul n-avea să plece nicăieri. Când a ieșit din casă și-a început să se-nvârtă prin curte, fără cămașă și purtând o pereche veche de pantaloni scurți în carouri, știam cum aveam s-o fac. M-am dus acasă să mă pregătesc.

În pofida faptului că-n mod normal am un apetit sănătos, robust chiar, întotdeauna îmi cam piere pofta de mâncare înaintea micilor mele aventuri. Asociatul meu interior tremură de nerăbdarea tot mai mare, luna îmi bolborosește

cu tot mai multă putere în vene pe măsură ce noaptea se așterne peste oraș, iar gândul la mâncare începe să mi se pară extrem de mundan.

Și astfel, în loc să savurez o cină plăcută, bogată în proteine, mă-nvârteam de colo-colo prin apartament, nerăbdător să-ncep, dar totuși îndeajuns de rece și calculat încât să aștept, lăsându-l pe Dexter cel din timpul zilei să se topească tăcut în fundal și simțind îmbătătoarea creștere bruscă a puterii în timp ce Călătorul Întunecat prelua treptat controlul asupra volanului și al comenzilor. Era întotdeauna o senzație extrem de plăcută să mă las lipit de bancheta din spate și să-i dau voie Călătorului să conducă. Umbrele par să aibă margini mai ascuțite, și întunericul se topește în tonuri vioaie de gri, care fac ca totul să pară mai limpede. Sunete mărunte devin puternice și distincte, mă furnică pielea, răsuflarea mea tună înăuntru și-n afară, până și aerul prinde viață cu mirosuri care cu siguranță ar fi trecut neobservate într-o zi plictisitoare și normală. Niciodată nu mă simțeam mai viu decât în momentele în care la volan se afla Călătorul Întunecat.

M-am silit să stau în scaunul meu comod și să nu mă mișc de-acolo, simțind cum Nevoia se rostogolește peste mine, lăsând în urmă apogeul sentimentului că sunt pregătit. Fiecare răsuflare e ca o rafală de aer rece, măturându-mă cu totul și umflându-mă până devin tot mai mare și mai strălucitor, ca un enorm și invincibil far de oțel, gata să biciuiască orașul cufundat acum în întuneric. După care scaunul meu a devenit o prostioară mică și inutilă, o ascunzătoare pentru șoareci, și doar noaptea mai era îndeajuns de încăpătoare.

Era momentul.

Am ieșit afară, în noaptea senină, simțind loviturile ca de ciocan ale lunii și respirația de trandafiri ofiliți a nopții din Miami cum îmi înfioară pielea, și cât ai zice pește am ajuns acolo, în umbra pe care o lăsa gardul viu al lui MacGregor, urmărind, așteptând, ascultând, cel puțin pentru moment, mânat de precauția care mi se încolăcea în jurul încheieturii

și-mi șoptea: *răbdare*. Mi se părea jenant că MacGregor nu putea observa ceva ce scânteia așa de tare ca persoana mea, iar gândul mi-a dat încă un imbold de putere. Mi-am pus masca albă de mătase și eram gata.

Încet, nevăzut, m-am strecurat din umbra gardului viu și am lăsat sub fereastră un pian mic din plastic, de jucărie, așezându-l sub o tufă de gladiole astfel încât să nu poată fi observat de îndată. Era roșu cu albastru deschis, nu mai mare de treizeci de centimetri, avea doar opt clape, dar repeta la nesfârșit aceleași patru melodii până când i se termina bateria. L-am pornit și m-am ascuns înapoi în tufiș.

Mai întâi s-a auzit „Jingle Bells“, după care „Old MacDonald“. Dintr-un motiv sau altul, din fiecare cântec lipsea câte o strofă importantă, dar micuța jucărie își vedea neabătută de cântat, sărind la „London Bridge“ pe același ton vesel și țicnit.

Era suficient să scoată din minți pe oricine, dar probabil că a avut un efect suplimentar asupra unuia ca MacGregor, care trăia pentru copii. Sau cert e că așa nădăjduiam. Alesesem într-adins acel mic pian ca să-l ademenesc, și-mi doream de fapt sincer să-și dea seama că fusese dat în vileag, iar acum sosise o jucărie direct din iad, tocmai ca să-l pedepsească. La urma urmei, de ce nu m-aș simți bine făcând ceea ce fac?

Părea să meargă. Abia se-auzea a treia oară „London Bridge“, când omul a dat buzna afară din casă, cu ochii larg deschiși și figura panicată. A rămas împietrit o clipă, cu gura căscată, părul lui roșcat cam rărit părea că trecuse printr-o furtună, iar burta palidă îi atârna un pic peste talia pantalonilor de pijama ponosiți. Nu arăta groaznic de înfricoşător pentru mine, dar desigur, eu nu eram un băiețel de cinci ani.

După ce a rămas o clipă cu gura căscată, scărpinându-se, de parcă servea drept model pentru statuia zeului grec al Prostiei Întruchipate, MacGregor a identificat sursa sunetului – acum răsuna din nou „Jingle Bells“. A făcut un pas înainte și s-a aplecat ușor pentru a atinge micuțul pian din

plastic. Nici măcar nu a avut vreme să fie uimit înainte să-l prind de gât cu un șireang făcut dintr-un material gros, de felul celui folosit să scoți din apă zeci de kile de pește. S-a îndreptat de spate și s-a gândit pentru o clipă că s-ar putea zbate. Am strâns mai tare și s-a răzgândit.

— Nu te mai lupta, am spus noi cu vocea rece, dominatoare, a Călătorului. Vei trăi mai mult.

A înțeles din vorbele noastre ce-l așteaptă și s-a gândit că ar putea schimba întrucâtva viitorul, așa că l-am strâns și mai tare și l-am ținut așa până când s-a învinețit la față și a căzut în genunchi.

Chiar înainte să-și piardă de tot cunoștința, am slăbit apăsarea.

— Acum fă cum ți se spune, am zis noi.

Nu a spus nimic; s-a înecat, străduindu-se să tragă-n piept câteva guri de aer mari și dureroase, așa că am mai adăugat o ușoară tușă replicii anterioare.

— S-a înțeles? am zis noi, iar omul a dat din cap în semn că da, așa că l-am lăsat să respire.

Nu a mai încercat să se împotrivească în timp ce l-am escortat până-n casă pentru a lua cheile mașinii, după care ne-am suit în SUV-ul lui impunător. M-am așezat pe scaunul din spatele lui, ținând legătura suficient de strânsă încât să-i permit să respire doar cât să supraviețuiască pe moment.

— Pornește mașina, i-am spus, iar el a ezitat.

— Ce vrei? a întrebat cu voce guturală.

— Totul, am spus noi. Pornește mașina.

— Am bani, a zis el.

Am jucat dur, mizând pe coarda lui sensibilă.

— Cumpără-mi un băiețel, am zis noi.

Am strâns mai tare șireangul pentru câteva secunde, prea tare ca să mai poată respira, şi suficient de mult încât să-și dea seama că *noi* eram la comandă, că *noi* știam ce făcuse și că *noi* aveam să-i îngăduim să respire doar după bunul

nostru plac de acum încolo; când am slăbit strânsoarea, n-a mai avut nimic de comentat.

A condus exact cum i-am indicat noi, înapoi pe 80th Street, către Old Cutler Road, după care înspre sud. Odată ajunși atât de departe, aproape că nu mai era trafic deloc, cel puțin nu atât de târziu în noapte, și am cotit într-o nouă zonă rezidențială care prindea contur în Snapper Creek. Construcția fusese sistată, dezvoltatorul imobiliar fiind condamnat pentru spălare de bani, așa că nu aveam să fim deranjați. L-am condus pe MacGregor pe lângă o gheretă de pază construită doar pe jumătate, apoi am depășit un mic giratoriu și ne-am oprit în spatele unei rulote mici, biroul temporar de unde era administrat șantierul, rămas acum în seama adolescenților aflați în căutare de aventură sau a altora, ca mine, de pildă, dornici de un strop de intimitate.

Am rămas nemișcați o clipă, bucurându-ne de priveliște – luna deasupra apei, și-un pedofil în laț alături – foarte, foarte, frumos.

M-am dat jos și l-am scos din mașină pe MacGregor, trăgându-l după mine atât de tare încât s-a prăbușit în genunchi și și-a dus mâinile cu disperare la frânghia din jurul gâtului. O clipă l-am privit cum se sufocă și se zvârcolește în țărână, în vreme ce fața i se învinețea, iar ochii, ieșiți din orbite, i se înroșeau. Apoi l-am silit să se ridice-n picioare și l-am împins să urce treptele de lemn, în rulotă. Până să-și revină el îndeajuns încât să-și dea seama ce i se-ntâmplă, îl legasem de o masă, cu mâinile și picioarele prinse cu bandă izolatoare.

MacGregor a încercat să vorbească, dar n-a reușit decât să tușească. Am așteptat; acum aveam tot timpul din lume.

— Te rog, a spus într-un final cu voce pierită, îți dau orice vrei.

— Da, așa vei face, am spus noi, și am văzut cum sunetul vorbelor îl străpunge, moment în care, chiar dacă el nu putea vedea dincolo de masca albă de mătase, am zâmbit.

Am scos la iveală fotografiile pe care le luasem de pe ambarcațiunea lui și i le-am arătat.

A încremenit și a rămas cu gura căscată.

— De unde le-ai luat? m-a întrebat, pe un ton cam prea irascibil pentru cineva care era pe punctul de a fi sfârtecat în bucățele.

— Spune-mi cine a făcut pozele astea.

— De ce-aș face-o? a zis el.

I-am tăiat primele două degete de la mâna stângă cu o foarfecă pentru tablă. S-a zvârcolit şi a urlat de durere şi a țâșnit sângele, treabă care mă-nfurie întotdeauna, așa că i-am îndesat o minge de tenis în gură și i-am tăiat și primele două degete de la mâna dreaptă.

— N-ai niciun motiv, i-am răspuns, după care am așteptat să se mai potolească un pic.

Când s-a liniștit în cele din urmă, și-a ridicat ochii spre mine, iar pe chipul lui se putea citi înțelegerea aceea care vine odată cu faptul că-ți dai seama, dincolo de durere, că o s-o ținem așa la nesfârșit. I-am scos mingea de tenis din gură.

— Cine-a făcut fotografiile?

A zâmbit.

— Sper că unul dintre ei era al tău, mi-a spus, fapt care a făcut ca următoarele nouăzeci de minute să fie infinit mai pline de satisfacții.

Capitolul 4

În mod normal simt o moleșeală plăcută câteva zile bune după câte-o Escapadă de Noapte, dar chiar a doua zi dimineață după ieșirea rapidă din scenă a lui MacGregor tânjeam în continuare, nerăbdător. Îmi doream foarte mult să dau de fotograful cu cizmele roșii de cowboy și să-l scot din joc curat și frumos. Sunt un monstru ordonat și conștiincios, și-mi place să termin cele începute, iar a ști că cineva era în libertate, tropăind în încălțările alea ridicole și ducând cu el un aparat foto care văzuse mult prea multe, ei bine, treaba asta mă făcea nerăbdător să caut urmele în continuare și să-mi duc la bun sfârșit proiectul în două părți.

Poate mă pripisem cu MacGregor; s-ar fi cuvenit să-i dau un răgaz mai mare, să-l încurajez, și mi-ar fi ciripit tot. Dar mi se păruse că era vorba de un lucru pe care l-aș fi putut afla cu ușurință și singur – când e la volan Călătorul Întunecat, sunt foarte încrezător că pot izbuti orice. Până acum nu mă înșelasem, dar de data asta mă aflam într-o poziție mai degrabă ciudată, și trebuia să dau de domnul Cizme de unul singur.

Știam din cercetările mele anterioare că MacGregor nu avea o viață socială dincolo de croazierele lui nocturne sporadice. Făcea parte din câteva organizații de afaceri, lucru de așteptat din partea unui agent imobiliar, dar nu descoperisem pe nimeni cu care să fi legat relații apropiate de prietenie. Știam de asemenea că nu avea cazier, așa că nu aveam niciun dosar în care să caut complici. Instanța de judecată notase

la divorțul lui: „deosebire de caracter ireconciliabilă“, așa că restul rămânea în seama imaginației mele.

Și iată că mă blocasem; MacGregor fusese un singuratic ca la carte și nimic din cercetările mele asupra lui nu indicase că ar fi avut prieteni, tovarăși, femei cu care și-a dat întâlnire, amici sau apropiați. Nu tu nopți de poker cu băieții – de fapt, nu tu băieți, în afara celor mici. Omul nu făcea parte din nicio grupare religioasă, nu frecventa niciun bar de cartier, nici vreun cerc de dans – care ar fi putut explica întrucâtva cizmele – nimic, nimic în afara fotografiilor cu vârfurile alea stupide de cizme roșii care-ți săreau în ochi.

Deci cine era Cowboy-ul Necunoscut și cum puteam să dau de el?

Într-un singur loc puteam merge după răspuns, și asta repede, înainte să se afle de dispariția lui MacGregor. Undeva în depărtare am auzit tunete puternice și am aruncat surprins o privire la ceasul de perete. Era 14:15, timpul pentru furtuna zilnică de amiază. Nici nu știam când îmi trecuse ora de masă, ceea ce nu prea-mi stă în fire.

Și totuși, furtuna îmi putea oferi o dată în plus o mică acoperire, și m-aș fi putut opri să mănânc ceva pe drumul înapoi. Astfel, dat fiind că viitorul meu apropiat era pus la cale frumuşel, m-am îndreptat către parcare, m-am suit în mașină și am plecat spre sud.

Ploaia începuse până să ajung la Matheson Hammock, așa că mi-am scos iar jacheta galbenă de vreme rea și am început să alerg ușor pe drumul către ambarcațiunea lui MacGregor.

Am desfăcut din nou încuietoarea fără mare bătaie de cap și m-am strecurat în cabină. În prima mea raită pe-aici căutasem mai ales semne că MacGregor era pedofil. Acum încercam să găsesc indicii nițel mai subtile, ceva cât de mic care să mă ducă spre aflarea identității prietenului fotograf al lui MacGregor.

Din moment ce trebuia să-ncep de undeva, am coborât din nou în zona dormitorului. Am deschis sertarul cu fund fals și am trecut iarăși în revistă fotografiile. De data asta nu m-am mai uitat doar la față, ci și la spate. Fotografia digitală îngreunase extrem de tare munca de detectiv, și nu se vedeau niciun soi de semne pe poze, nici filme folosite sau developate pe care să pot găsi un număr sau cod. Orice tâmpit de pe fața pământului își putea descărca fotografiile pe hard, iar apoi să le printeze după bunul plac, chiar și cineva cu un gust așa de oribil la încălțăminte. Nu mi se părea corect: nu se presupune că tehnologia ar fi trebuit să ne facă viața mai ușoară?

Am închis sertarul și am scotocit prin jur, dar n-am dat de nimic ce nu observasem mai înainte. Oarecum descurajat, am urcat înapoi scările în cabina principală. Și acolo erau câteva sertare prin care am scotocit. Casete video, figurine de jucărie, bandă izolatoare – numai lucruri pe care le mai văzusem și niciunul care să-mi spună ceva. Am luat rola de bandă izolatoare, gândindu-mă, probabil, că nu avea niciun rost să se irosească. În dorul lelii, am întors-o pe partea cealaltă.

Acolo era.

Serios că e mai bine să fii norocos decât să fii priceput. Nici într-o mie de ani n-aș fi putut spera la ceva atât de bun. Lipită de rola de bandă izolatoare stătea o bucățică de hârtie pe care era scris un nume, „Reiker“, și sub el, un număr de telefon.

Desigur, n-aveam nicio certitudine că Reiker era Rangerul cel Roșu, nu știam sigur nici măcar dacă era o ființă umană. Se putea foarte bine să fie numele firmei de instalații pentru vase. Dar în orice caz era mult mai mult decât punctul de unde plecasem, și trebuia să cobor de pe vas înainte să se oprească furtuna. Am băgat hârtiuța în buzunar, mi-am încheiat jacheta de ploaie și am coborât de pe ambarcațiune, luând-o din nou la picior.

Probabil că mă simțeam atât de afabil ca urmare a serii petrecute în compania lui MacGregor, dar în vreme ce conduceam către casă m-am pomenit că fredonez o melodie simpatică a lui Philip Glass din *1000 Airplanes on the Roof*. Cheia unei vieți fericite este să ai realizări de care să fii mândru și obiective pentru viitor, iar momentan eu le aveam pe amândouă. Cât de minunat era să fii în pielea mea.

Buna mea dispoziție a durat doar până la sensul giratoriu unde Old Cutler se unește cu bulevardul LeJeune, după care o privire de rutină aruncată în retrovizoare mi-a înghețat melodia pe buze.

În spatele meu, practic cu nasul în fundul mașinii mele, se afla un Ford Taurus maroniu. Semăna foarte mult cu genul de mașini pe care le-ar păstra în uz cei de la Departamentul de Poliție Miami-Dade pentru personalul în civil.

Nu vedeam cum ar fi putut asta să aducă ceva bun. O mașină de patrulă ar putea să te urmărească fără vreun motiv întemeiat, dar cineva cu o asemenea mașină trebuia să aibă un motiv, și se pare că scopul era să-mi dea de știre că sunt urmărit. Dacă așa stăteau lucrurile, strategia mergea de minune. Prin parbrizul strălucitor nu-mi puteam da seama cine era la volanul celeilalte mașini, dar dintr-odată mi se părea de importanță capitală să știu de când mă urmărea mașina aia, cine conducea și cât anume apucase șoferul să vadă.

Am virat pe o străduță îngustă, am tras pe dreapta și am parcat, iar Fordul Taurus s-a oprit fix în spatele meu. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic; am rămas amândoi în mașini, așteptând. Urma oare să fiu arestat? Pentru Dexter cel Energic ar fi putut să fie foarte rău dacă mă urmărise cineva din port încoace. Mai devreme sau mai târziu, absența lui MacGregor avea să fie observată, și chiar și cea mai simplă investigație ar fi ajuns să vizeze ambarcațiunea lui. Cineva s-ar deplasa la fața locului să-l caute, și faptul că trecuse

Dexter pe acolo în miezul zilei era posibil să pară cât se poate de semnificativ.

Asemenea mici amănunte fac din munca de polițist una de succes. Copoii caută astfel de coincidențe ciudate și când le găsesc pot merge până-n pânzele albe cu cercetarea unei persoane care s-a aflat ca dintr-o întâmplare întâmplătoare în prea multe locuri interesante. Chiar dacă persoana cu pricina are insignă de polițist și un zâmbet fals incredibil de șarmant.

Nu părea că am nicio altă opțiune în afară de aceea de a juca la cacealma: să aflu cine mă urmărea și de ce, după care să-l conving că era o prostie să-și piardă timpul așa. Am afișat cea mai bună Mutră Oficială de Salut, m-am dat jos din mașină și m-am îndreptat brusc spre Taurus. Fereastra a coborât și chipul mereu furios al sergentului Doakes m-a privit, ca un idol al unui zeu păgân, sculptat într-o bucată de lemn închis la culoare.

— De ce pleci de la muncă în mijlocul zilei atât de des în ultima vreme? m-a întrebat.

Vocea lui părea complet lipsită de inflexiuni, dar totuși reușea să-mi dea senzația că orice aș fi spus ar fi trecut drept minciună și că și-ar fi dorit să mă facă să sufăr pentru asta.

— Măi să fie, sergentul Doakes! am zis eu vesel. Ce mai coincidență. Ce faci aici?

— Ai ceva mai bun de făcut decât să-ți vezi de slujbă? m-a întrebat.

Părea cu totul și cu totul dezinteresat în a păstra un soi de fluență a conversației, așa că am ridicat din umeri. Când ai de-a face cu oameni care au abilități de comunicare foarte limitate și nici nu dau senzația că și-ar dori să și le cultive, e mereu mai simplu să te lași dus de val.

— Ăăă, hmm, am avut ceva treburi personale de rezolvat, i-am zis.

Foarte slabă scuza, de acord, dar Doakes persista cu obiceiul idiot de a pune cele mai ciudate întrebări, cu o asemenea răutate nedisimulată, încât mi se părea greu să nu mă

bâlbâi, fără a mai pune la socoteală că trebuia să inventez și ceva inteligent.

S-a holbat la mine câteva secunde nesfârșite, ca un pitbull la o bucată de carne crudă.

— „Treburi personale“, a repetat el, fără să clipească.

Suna chiar mai stupid în gura lui.

— Corect, i-am zis.

— Dentistul tău e taman în Gables.

— Păi…

— La fel și doctorul tău, tocmai în Alameda. N-ai niciun avocat, iar sora ta e încă la lucru, a mai zis el. Ce soi de *treburi personale* mi-au scăpat?

—De fapt… ăăă… am zis și am rămas uluit să mă aud bâlbâindu-mă.

Niciun alt cuvânt nu mi-a ieșit de pe buze, iar Doakes s-a uitat la mine de parcă mă implora s-o iau la fugă pentru a putea să-și exerseze ținta.

— Amuzant e că, a continuat el în cele din urmă, și eu am *treburi personale* pe aici.

— Serios? am întrebat, ușurat să descopăr că gura mea era încă în stare să articuleze un limbaj cât de cât omenesc. Și care-ar fi acelea, domnule sergent?

Era prima oară când îl vedeam zâmbind, și trebuie să recunosc că mi-ar fi părut mult mai bine dacă pur și simplu sărea din mașină să mă muște.

— Sunt cu ochii *pe tine,* a zis.

Mi-a lăsat un răgaz de-un moment să-i admir dinții strălucitori, după care fereastra s-a închis, iar el a dispărut în spatele geamului fumuriu precum pisica Cheshire.

Capitolul 5

Dacă mi se dă suficient de mult timp la dispoziție, sunt destul de sigur că aș putea veni cu o întreagă listă de lucruri mai neplăcute decât că sergentul Doakes se transformase în umbra mea personală. Dar în vreme ce stăteam acolo nemișcat, în țoalele mele șmechere de vreme rea și mă gândeam cum îmi scapă Reiker și cizmele lui roșii, mi s-a părut că treaba e destul de nasoală și nu mă simțeam inspirat să-mi vină în minte altceva mai rău de-atât. Pur și simplu m-am urcat în mașină, am pornit motorul și am mers prin ploaie până acasă. În mod normal, pornirile ucigașe ale celorlalți șoferi m-ar fi consolat, m-ar fi făcut să mă simt în largul meu, dar din cine știe ce pricină, Fordul Taurus maroniu care mă urmărea de-aproape a risipit tot farmecul.

Îl cunoșteam suficient de bine pe sergentul Doakes încât să știu că nu era vorba un capriciu de vreme rea din partea lui. Dacă într-adevăr era cu ochii pe mine, avea să mă urmărească până când mă prindea făcând vreo năzbâtie. Sau până când n-ar mai fi fost în stare să mă urmărească. În mod cât se poate de firesc, mă puteam gândi mintenaș la o sumedenie de noi și ispititoare metode pentru a-l face să-și piardă interesul. Dar toate erau imuabile, și-n ciuda faptului că nu am cu adevărat o conștiință, am totuși un set precis de reguli care funcționează oarecum într-o manieră asemănătoare.

Știam că, mai devreme sau mai târziu, sergentul Doakes va întreprinde un lucru sau altul ca să-mi descurajeze hobby-ul, și mă gândisem de multe ori și-mi scremusem mintea

încercând să-mi dau seama ce-i de făcut când s-ar fi ajuns acolo. Cea mai bună idee care mi-a venit în cele din urmă a fost să aștept și să văd ce-o să mai urmeze.

„Poftim?“ m-ați putea întreba, și pe bună dreptate. „Putem într-adevăr ignora răspunsul evident în cazul de față?“ La urma urmei, o fi fost Doakes puternic și letal, dar Călătorul Întunecat era și mai și, plus că nimeni nu i se poate împotrivi când preia conducerea. Poate doar de data asta...

„Nu“, am auzit o voce discretă în ureche.

Bună, Harry. De ce nu? Și chiar în timp ce formulam întrebarea, mi-am amintit de vremea în care-mi spusese clar ce și cum.

„Există anumite reguli, Dexter,“ îmi zisese Harry.

Reguli, tată?

Tocmai împlineam șaișpe ani. N-avusesem niciodată parte de cine știe ce petreceri de aniversare, din moment ce nu învățasem încă să fiu nemaipomenit de fermecător și sociabil; și dacă eu nu-i evitam pe imbecilii de-o vârstă cu mine, ei cu siguranță mă evitau pe mine. Mi-am trăit adolescența ca un câine de stână, făcându-mi veacul printr-o turmă de oi foarte murdare și tare proaste. De atunci încoace am învățat o grămadă de lucruri. De pildă, la șaișpe ani nu eram chiar atât de departe de adevăr – oamenii chiar că sunt incurabil de proşti, dar pur și simplu nu se cade să le spui asta în față.

Și astfel, cea de-a șaisprezecea aniversare a mea a fost mai degrabă un eveniment sărbătorit într-un cerc restrâns. Doris, mama mea adoptivă murise de cancer de curând. Dar sora mea vitregă, Deborah, îmi făcuse un tort, iar Harry îmi dăruise o undiță nouă. Am suflat în lumânări, am mâncat tortul, după care Harry m-a luat în curtea casei noastre modeste din Coconut Grove. S-a așezat lângă grătarul de cărămidă, la masa de picnic din lemn de brad făcută de mâna lui, și mi-a făcut semn să stau și eu jos.

— Ei bine, Dex, a spus el. Șaișpe ani. Ești aproape bărbat în toată firea.

Nu eram sigur ce se presupunea c-ar fi trebuit să-nsemne asta – eu? bărbat? adică ființă omenească? – și nu știam la ce răspuns se aștepta din partea mea. Dar știam totuși că de regulă cel mai bine era să nu-i dai vreo replică deșteaptă lui Harry, așa că m-am mulțumit să aprob din cap. Iar Harry mi-a făcut o adevărată radiografie cu ochii lui albaștri.

— Te interesează fetele în vreun fel? m-a întrebat.

— Ăăă... în ce fel? am zis eu.

— Sărutări. Întâlniri. Știi tu. Sex.

La gândul cu pricina capul a început să-mi vâjâie, de parcă un picior rece și întunecat îmi pocnea partea interioară a frunții.

— Nu tocmai, ăăă, nu. Eu, ăăă... am bâiguit.

Se vede treaba că și atunci mă bâlbâiam.

— Nu-n sensul ăla.

Harry a dat din cap, de parcă toată treaba asta avea o noimă.

— Dar nici de băieți nu ești interesat, a spus el, iar eu am scuturat din cap.

Harry a aruncat o privire în jos spre masă, după care s-a uitat înapoi spre casă.

— Când am împlinit șaișpe ani, tata m-a dus la o curvă, a continuat el clătinând din cap, cu un zâmbet şters fluturându-i pe chip. Mi-au trebuit zece ani să trec peste asta.

Nu-mi venea nimic în minte, ce-aș fi putut să spun. Ideea de sex era cu totul străină de mine și-n plus să mă gândesc la a *plăti* pentru asta, mai cu seamă pentru copilul tău și mai ales când acel copil era *Harry* – ei bine... Era mult prea mult. I-am aruncat lui Harry o privire aproape panicată, iar el mi-a zâmbit.

— Nu, a spus Harry. N-aveam de gând să mă ofer să-ți plătesc asta. Mă aștept să-ți fie mai utilă undița aia.

A dat încet din cap și a privit în depărtare, peste masa de picnic, dincolo de curte, în josul străzii.

— Sau un cuțit.

— Da, am zis, încercând să nu par din cale-afară de nerăbdător.

— Nu, a spus el din nou, amândoi știm ce-ți dorești de fapt. Dar încă nu ești pregătit.

De prima oară când îmi vorbise Harry despre cine eram cu adevărat, într-o formidabilă excursie cu cortul petrecută cu ceva ani în urmă, tot lucram la pregătirea mea. Sau încercam, vorba lui Harry, *să mă pun la punct*. Fiind un adolescent fără minte care se prefăcea normal, eram nerăbdător să-mi încep cariera fericită, dar Harry mă trăgea înapoi, fiindcă el știa mereu ce era mai bine pentru mine.

— Pot fi cu băgare de seamă, am zis.

— Dar nu perfect, mi-a spus el. Există anumite reguli, Dexter. Trebuie să existe. Asta te deosebește pe tine de ceilalți ca tine.

— Nu ieşi cu nimic în evidență, am zis. Fă curățenie după tine, nu-ți asuma niciun risc, hmm…

Harry a scuturat din cap.

— O regulă mai importantă decât asta. Înainte să începi, trebuie să fii sigur că persoana cu pricina o merită. Nu-ți pot spune de câte ori eram sigur că o anumită persoană era vinovată, și totuși am fost silit să o eliberez. Să-i simt privirea nenorocitului ațintită asupra mea, rânjind, tu știi, el știe, dar tu să fii obligat să-i ții ușa larg deschisă și să-l lași să plece…

A strâns din dinți și a lovit cu putere cu pumnu-n masă.

— Nu te obligă nimeni. DAR… trebuie să fii sigur. Al dracului de sigur, Dexter. Și chiar dacă n-ai nici cea mai mică îndoială…

Și-a ridicat palma în aer, îndreptată către mine.

— Găsește niscaiva dovezi. Nu-i nevoie să fie valabile la tribunal, slavă Domnului, a continuat râzând scurt și amar. N-ai ajunge așa nicăieri. Dar ai nevoie de dovezi, Dexter.

Asta-i cel mai important, a repetat lovind cu pumnul în masă. Trebuie să ai dovezi. Și chiar și atunci...

S-a oprit din vorbă, o pauză deloc caracteristică pentru Harry, așa că am așteptat, știind că urma ceva foarte dificil.

— Uneori chiar și atunci trebuie să le dai drumul. Indiferent cât de mult ar merita-o. Dacă... *sar prea mult în ochi*, de exemplu. Dacă dispariția lor ar atrage prea tare atenția, renunță.

Ei bine, cam asta era. Ca-ntotdeauna, Harry avea răspunsul potrivit pentru mine. Ori de câte ori eram nesigur, auzeam în ureche șoaptele lui Harry. Eram sigur, dar nu aveam nicio dovadă că Doakes era altceva decât un copoi furios și suspicios, iar ciopârțirea unui polițist era cu siguranță genul de chestie care ar fi indignat tot orașul. După decesul recent al detectivei LaGuerta, cei din ierarhia polițienească aveau cu siguranță să dea atenție unui al doilea polițist care ar sfârși la fel.

Indiferent cât de necesară părea eliminarea lui Doakes, nu mă puteam atinge de el. Puteam să mă uit mult și bine la Fordul Taurus care-și ițea botul sub un copac, dar nu puteam face absolut nimic în privința lui în afară de a-mi dori să se ivească o soluție spontană – cum ar fi, de pildă, să-i pice un pian în cap. Din nefericire, rămăsesem la mâna norocului.

Dar în seara asta nu prea era rost de noroc pentru Dezamăgitul Dexter, iar șansele de prăbușire a unor piane din cer în zona Miami-ului erau tare scăzute. Așa că iată-mă, în bordeiul meu amărât, plimbându-mă dintr-o parte într-alta de nervi, dând cu ochii de Taurusul parcat vizavi de fiecare dată când mai aruncam câte o privire pe fereastră. Amintirea lucrurilor pe care le contemplam cu atâta bucurie cu doar o oră în urmă îmi răsuna în creier. *Are voie Dexter la joacă?* Vai, nu, dragă Călător Întunecat. Dexter e tras pe dreapta.

Era totuși o treabă constructivă pe care o puteam face, chiar și așa, prizonier în apartamentul meu. Am scos din buzunar bucata de hârtie mototolită găsită în ambarcațiunea lui MacGregor și am îndreptat-o, ceea ce mi-a lăsat degetele lipicioase de la resturile de adeziv ale benzii izolatoare cu care fusese lipită. „Reiker" și un număr de telefon. Mai mult decât suficient să-mi hrănesc două dintre directoarele de pe computer, și-n doi timpi și trei mișcări chiar asta am făcut.

Numărul aparținea unui telefon mobil, contractul fiind pe numele domnului Steve Reiker, pe Tigertail Avenue în Coconut Grove. Un pic de cercetare a scos la iveală faptul că domnul Reiker era fotograf profesionist. Desigur, ar fi putut să fie o coincidență. Sunt sigur că pe lume există mulți domni pe nume Reiker care sunt fotografi. Am căutat în *Pagini Aurii* și am aflat că acest Reiker avea o specializare. Într-un anunț de un sfert de pagină scria: „Amintește-ți de ei așa cum sunt acum".

Reiker se specializase în fotografie de copii.

Probabilitatea unei coincidențe scădea dramatic.

Călătorul întunecat a chicotit ușor în semn de anticipare, și m-am pomenit că plănuiesc o tură pe Tigertail pentru a arunca o privire prin zonă. De fapt, nici nu era groaznic de departe. Aș fi putut trece pe acolo chiar acum și...

Și să-l las pe sergentul Doakes să se țină după mine, jucându-se de-a Ia-i Urma lui Dexter. Minunată idee, n-am ce zice. Asta l-ar fi scutit pe Doakes de multe cercetări atunci când Reiker ar fi dispărut pentru totdeauna într-o bună zi. Ar putea sări peste rutina plictisitoare și să mă înșface pur și simplu.

Dac-o țineam tot așa, când urma să dispară Reiker? Era groaznic de frustrant să ai dinaintea ochilor un obiectiv care să merite și totuși să fii ținut aşa în șah. Dar după câteva ore bune, Doakes era în continuare parcat vizavi, pe stradă, iar eu tot în apartament mă găseam. Ce era de făcut? Partea bună era că părea evident că Doakes nu mă văzusese făcând

ceva care să-l determine să ia alte măsuri împotriva mea, în afară de a mă urmări. Dar cap de listă pe partea cu minusuri era faptul că, dacă Doakes continua să mă urmărească, aveam să fiu nevoit să rămân în pielea şoarecelui de laborator molcom, evitând cu grijă orice treabă mai letală decât ora de vârf pe Bulevardul Palmetto. Așa n-ajungeam nicăieri. Am simțit o oarecare presiune, nu doar din partea Călătorului, ci și a ceasului. Înainte să se scurgă prea multă vreme, trebuia să găsesc niscaiva dovezi că Reiker era fotograful care făcuse poze pentru MacGregor și, dacă așa stăteau lucrurile, să am o discuție scurtă și tăioasă cu el. Dacă afla că MacGregor își dăduse obștescul sfârșit, cu siguranță ar fi fugit mâncând pământul. Și dacă aflau şi colegii mei de la secția de poliție, lucrurile puteau deveni extrem de neplăcute pentru Neînfricatul Dexter.

Numai că Doakes era hotărât, după toate aparențele, să stea mult și bine aici, așa că pentru moment nu prea aveam ce face. Era teribil de frustrant să știi că Reiker umbla liber prin oraş în loc să se zbată legat cu bandă adezivă. *Homicidus interruptus*. Un geamăt discret și un scrâșnit metalic de dinți a răzbătut dinspre Călătorul Întunecat, și știam întocmai ce simte, dar erau puține lucruri pe care aș fi putut să le fac în afară de a mă plimba de colo-colo. Și nici măcar asta nu era de mare ajutor: dacă o țineam tot așa, făceam gaură-n covor, după care n-aș mai fi putut să primesc înapoi garanția pe care o plătisem când am închiriat apartamentul.

Instinctul îmi spunea să fac ceva care să-l scoată pe Doakes de pe traiectorie, doar că nu era un copoi ca oricare altul. Nu-mi venea în minte decât o singură chestie care să-i elimine mirosul din botul lui fremătător şi arzând de nerăbdare. Era totuși destul de puțin probabil că aș putea să-l plictisesc jucând un joc al așteptării, purtându-mă normal pentru o bucată de vreme atât de lungă încât să se întoarcă la treaba lui adevărată, aceea de a-i prinde pe locuitorii cu adevărat odioși din zonele rău famate ale cinstitului nostru

oraș. Chiar în momentul ăsta, asemenea specimene umblau în libertate, parcând pe două locuri, aruncând gunoaie pe jos sau amenințând că votează cu democrații la următoarele alegeri. Cum de-și putea pierde timpul cu bătrânul Dexter și pasiunea lui nevinovată?

In regulă: fără rezerve, mă voi purta normal până când o să-l doară dinții. S-ar putea să fie nevoie de săptămâni bune, nu doar de zile, dar o voi face. Voi trăi pe de-a-ntregul viața artificială pe mi-am creat-o pentru a părea uman. Și cum oamenii în general se lasă conduși de sex, voi începe prin a-i face o vizită prietenei mele Rita.

E un termen ciudat acesta, „prietenă", mai ales când vine vorba de adulți. Iar în practică e și mai ciudat conceptul. La modul general, în cazul adulților termenul se referă la o femeie care este dispusă să ofere sex, nu prietenie. De fapt, din ce am observat, e cât se poate de obișnuit să nu-ți placă prietena ta, deși, desigur, ura adevărată e rezervată căsniciilor. Până acum nu am reușit să-mi dau seama ce așteaptă femeile în schimb de la un prieten, dar se pare că aveam acel ceva, după părerea Ritei. Cu siguranță nu era vorba de sex, care pentru mine părea la fel de interesant precum calcularea deficitului la bursele străine.

Din fericire, Rita era la rândul ei neinteresată de sex, cel puțin în mare parte din timp. Era rezultatul unei căsnicii dezastruoase, se căsătorise de tânără cu un bărbat pentru care distracția în timpul liber însemna să prizeze cocaină și s-o bată. Mai târziu și-a dat și mai tare-n petic și a infectat-o cu mai multe boli uluitoare. Dar când, într-o noapte, și-a ciomăgit copiii, s-a ales praful de loialitatea încântătoare a Ritei, desprinsă parcă dintr-un cântec country, așa că, din fericire, a scăpat de nenorocit din viața ei, azvârlindu-l în închisoare.

Ca urmare a întregii harababuri, Rita căuta un domn care să fie interesat de compania ei, de conversație, cineva care nu simțea nevoia desfătării instinctelor animalice ale celei mai

primitive pasiuni. Cu alte cuvinte, un bărbat care să pună preț pe calitățile ei rafinate și nu pe disponibilitatea de a se angaja în acrobații despuiate. *Ecce,* Dexter. De aproape doi ani era deghizarea mea ideală, un ingredient-cheie pentru Dexter, așa cum era cunoscut de lumea largă. Și în schimb nu o bătusem, nu o infectasem cu cine știe ce, nu o forțasem să-mi satisfacă poftele animalice, iar ea chiar părea să se bucure de compania mea.

Ca bonus, ajunseseră să-mi fie destul de simpatici copiii ei, Astor și Cody. Ciudat, probabil, dar în orice caz adevărat, vă asigur. Dacă ar dispărea toți oamenii din lume în mod misterios, m-aș simți iritat doar din cauză nu s-ar mai găsi cine să-mi facă mie gogoși. Dar copiii mi se par interesanți, ba chiar, de fapt, îmi plac. Cei doi copii ai Ritei trecuseră printr-o copilărie extrem de traumatizantă și poate pentru că la fel fusese cazul și cu mine, simțeam o apropiere specială, un interes care mergea dincolo de deghizarea pe care mi-o oferea Rita.

Pe lângă bonusul reprezentat de copii, Rita era chiar drăguță. Avea păr blond, tuns scurt și aranjat frumos, un corp îngrijit și atletic și rareori spunea prostii crase. Puteam ieși în lume cu ea și să știu că am fi trecut drept o pereche potrivită, cum era și ideea. Oamenii spuneau chiar că suntem un cuplu atrăgător, deși nu mi-e clar ce însemna asta. Bănuiesc că îi păream Ritei oarecum atrăgător, deși, având în vedere bărbații de care avusese parte până atunci, complimentul nu era tocmai măgulitor. Și totuși, e-ntotdeauna drăguț să te afli în preajma cuiva care crede despre tine că ești minunat. Îmi confirmă părerea proastă pe care-o am despre oameni.

M-am uitat la ceasul de pe birou. 17.32. În următoarele cinșpe minute Rita urma să ajungă acasă de la slujba ei la Fairchild Title Agency, unde făcea o treabă foarte complicată care implica fracții de procente. Până ajungeam şi eu acasă la ea, ar fi fost deja acolo.

Cu un zâmbet vesel și prefăcut m-am îndreptat spre ușă, i-am făcut cu mâna lui Doakes și am condus până la casa modestă a Ritei, din sudul Miami-ului. Traficul nu era prea rău, adică n-am văzut accidente fatale, nici împușcături, și-n mai puțin de douăzeci de minute îmi parcam mașina în fața locuinței Ritei. Sergentul Doakes a trecut pe lângă mine, către capătul străzii, și-n timp ce eu ciocăneam la ușa din față, a parcat vizavi.

Ușa s-a deschis și-n prag s-a ivit Rita, holbându-se la mine.

— Oh! Dexter.

— În persoană, am zis. Eram prin zonă și m-am gândit dacă nu cumva ai ajuns deja acasă.

— Păi, tocmai ce-am intrat pe ușă. Probabil arăt ca naiba... Ăăă, hai, intră. Vrei o bere?

Bere; ăsta da gând. Niciodată nu mă atingeam de așa ceva și totuși părea atât de uimitor de normal, așa de perfect suna când vine vorba de a-i-face-o-vizită-prietenei-tale-după-muncă, încât Doakes sigur era impresionat. Fix cum trebuia să fie.

— Chiar aș vrea o bere, am zis și am urmat-o în sufrageria relativ răcoroasă.

— Ia un loc, mi-a spus. Mă duc să mă schimb.

Mi-a zâmbit.

— Copiii sunt prin spate, la joacă, dar sunt sigură că ți se urcă-n cap dacă află că ai venit.

Apoi s-a îndepărtat discret pe hol şi a revenit de îndată cu o doză de bere.

— Mă-ntorc imediat, mi-a zis ea și s-a dus în dormitorul aflat în partea din spate a casei.

M-am așezat pe canapea, uitându-mă la berea pe care o țineam în mână. Nu sunt băutor, serios, băutura nu-i un obicei recomandabil pentru animale de pradă. Îți încetinește reflexele, îți anesteziază simțurile și-ți mototolește mâneca suflecată a precauției, treabă care mie întotdeauna mi s-a

părut un lucru foarte rău. Numai că iată-mă, un demon în vacanță, gata de sacrificiul suprem, acela de a renunța la puterile mele și de a deveni ființă umană – așa că o bere era tocmai chestia de care avea nevoie Dipsofobul Dexter.

Am sorbit un pic. Gustul era amărui și diluat, exact cum aș fi devenit și eu dacă l-aș fi ținut prea mult în scaun, cu centura pusă, pe Călătorul Întunecat. Și totuși, cred că berea are genul de gust cu care te obișnuiești cu timpul. Am mai luat o înghițitură. Am simțit-o cum bolborosește în jos și face pleosc în burta mea, moment în care am realizat că, după toată emoția și frustrarea acelei zile, nu mâncasem nimic de prânz. Dar ce dracu', era doar o bere slab alcoolizată; sau, cum scriseseră mândri pe doză: BERE UȘURICĂ. Cred că ar trebui să fim extrem de recunoscători că n-au găsit și pentru cuvântul „bere" un diminutiv mai drăgălaș.

Am luat o înghițitură mare. Nu era atât de rea după ce te mai obișnuiai. La naiba, chiar *era* relaxantă. Sau eu, cel puțin, mă simțeam tot mai relaxat cu fiecare sorbitură adâncă. Încă o gură revigorantă – nu-mi aminteam să fi avut un gust atât de bun când am încercat prima oară, în liceu. Desigur, pe atunci eram doar un puști, nu cetățeanul matur, muncitor, integru și brav de acum. Am dat doza peste cap, dar nu s-a mai scurs nimic din ea.

Ei bine, cum-necum se golise. Și totuși încă îmi mai era sete. Oare chiar putea fi tolerată situația asta neplăcută? Mi-am zis că nu. Absolut intolerabil. De fapt, n-aveam de gând s-o tolerez. M-am ridicat și m-am îndreptat către bucătărie, ferm, neînduplecat. In frigider am găsit mai multe doze de bere, așa că am mai luat una și m-am întors pe canapea.

M-am așezat. Am deschis berea. Am luat o gură. Mult mai bine. La naiba cu Doakes. Poate ar trebui să-i duc și lui o bere. S-ar putea să-l relaxeze, să-l facă s-o lase mai moale și să lase baltă toată treaba. La urma urmei, eram de aceeași parte a baricadei, nu-i așa?

Am sorbit din nou. Rita s-a întors îmbrăcată într-o pereche de blugi scurți și un top alb, cu o fundă din satin la baza gâtului. Trebuie să recunosc că arăta foarte drăguț. Mă pricepeam să-mi aleg alibiurile.

— Ei bine, mi-a spus strecurându-se lângă mine pe canapea, e plăcut să te văd, așa, din senin.

— Cu siguranță, am zis eu.

Și-a lăsat capul într-o parte după care mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ai avut o zi grea la muncă?

— O zi oribilă, am zis și am mai luat o gură de bere. A trebuit să-i dau drumul unuia rău. Unui tip foarte rău.

— Oh! a exclamat ea, încruntându-se. De ce… vreau să spun nu puteai pur și simplu să…

— Am vrut „pur și simplu să", dar n-am putut.

Am ridicat doza de bere înspre ea.

— Strategii, am zis și am mai sorbit o înghițitură.

Rita a clătinat din cap.

— Tot nu mă pot obișnui cu ideea că… vreau să spun, din afară pare totul simplu ca bună ziua. Adică dai de tipul cel rău și-l închizi. Dar ce strategii? Adică… ce a făcut?

— A ajutat la uciderea unor copii.

— Oh, a spus ea, părând șocată. Doamne, trebuie să faci ceva.

I-am zâmbit. Își dăduse seama imediat. Ce fată! Am zis eu că știu să le aleg!

— Ai pus degetul pe rană, i-am zis și i-am luat mâna ca să mă uit la degetul cu pricina. E ceva ce pot face. Și încă foarte bine.

Am bătut-o uşor pe mână, vărsând doar un strop de bere.

— Știam că vei înțelege.

Părea totuși confuză.

— Oh, a zis. Ce fel de… vreau să spun… ce-ai de gând să faci?

Am mai luat o gură. De ce nu i-aș spune? Oricum a prins ideea. De ce nu? Am deschis gura, dar înainte să apuc a rosti o vorbă despre Călătorul Întunecat și nevinovata mea pasiune, Cody și Astor au dat buzna-n cameră, au înlemnit când m-au văzut și au rămas pironiți locului, uitându-se când la mine, când la mama lor.

— Bună, Dexter, a spus Astor, și i-a dat un ghiont fratelui ei.

— Bună, a spus și el încet.

Nu prea era el un copil vorbăreț. De fapt, nu spunea aproape niciodată nimic. Bietul copil. Toată treaba cu taică-su îl dăduse rău de tot peste cap.

— Esti beat? m-a întrebat.

Pentru el, astea două vorbe erau un discurs în toată regula.

—Cody! a strigat Rita.

I-am făcut cu vitejie semn din mână să-l lase în pace și l-am înfruntat.

— Beat? Eu?

A încuviințat din cap.

— Mda.

— Cu siguranță nu, am zis eu ferm, afișând cea mai serioasă încruntătură de care eram în stare. Poate un pic amețit, dar nu-i același lucru.

— Oh, a spus el.

Sora lui s-a și băgat în discuție.

— Rămâi la cină?

— Hmm, cred că ar trebui să plec, am spus, dar Rita mi-a pus o mână surprinzător de fermă pe umăr.

— Nu pleci nicăieri cu mașina așa, a zis ea.

— Așa cum?

— Amețit, a zis Cody.

— Nu sunt amețit.

— Ba ai zis mai devreme că ești, a spus Cody.

Nu-mi amintesc ultima oară când îl auzisem să pună astfel șapte cuvinte laolaltă, așa că am fost tare mândru de el.

— Așa e, a adăugat Astor. Ai spus că nu ești beat, doar un pic amețit.

— Am spus eu asta?

Amândoi au aprobat din cap.

— Ei bine, atunci…

— Ei bine, atunci, a intervenit Rita, cred că rămâi la cină.

Ei bine. Cred c-așa am făcut. Oricum, sunt destul de sigur că așa am făcut. Știu totuși precis că la un moment dat m-am dus la frigider să mai iau o berică și am descoperit că se evaporaseră toate. Și ceva mai târziu stăteam pe canapea, televizorul era pornit, iar eu mă chinuiam să pricep ce spuneau actorii și de ce o mulțime invizibilă se purta de parcă ar fi asistat la cel mai amuzant dialog din toate timpurile.

Rita s-a strecurat pe canapea lângă mine.

— Copiii s-au băgat în pat, a zis. Cum te simți?

— Mă simt minunat. Doar dac-aș înțelege și ce e atât de amuzant.

Rita și-a pus o mână pe umărul meu.

— Chiar te macină treaba, nu-i așa? Să-l lași să scape pe tipul cel rău. Copiii…

S-a apropiat și mai mult de mine și m-a cuprins cu brațul, lăsându-și capul pe umărul meu.

— Ești un om așa de bun, Dexter.

— Nu, nu sunt, am zis eu, întrebându-mă de ce ar spune un lucru atât de ciudat.

Rita s-a ridicat în capul oaselor și m-a privit fix, de la ochiul stâng la cel drept și înapoi.

— Dar ești, știi ȘI TU că ești.

A zâmbit și s-a cuibărit înapoi pe umărul meu.

— Mi se pare… drăguț că ai venit aici. Să mă vezi. Când nu te simțeai în apele tale.

Am dat să-i spun că nu era chiar așa, dar tocmai atunci mi-am dat seama: *chiar* venisem aici când nu eram în apele

mele. E-adevărat că făcusem asta ca să-l plictisesc pe Doakes până când o șterge, și asta după teribila frustrare de a rata întâlnirea cu Reiker. Dar se dovedise a fi o idee bună la urma urmei, nu-i așa? Draga de Rita. Era foarte caldă și mirosea bine.

— Draga de Rita, am zis.

Am tras-o înspre mine cât de strâns puteam și mi-am lipit obrazul pe creștetul ei.

Am rămas astfel câteva minute, iar apoi Rita, clătinându-se, s-a ridicat și m-a tras de mână.

— Haide, a spus ea. E timpul să te bagi în pat.

Ceea ce am și făcut și când m-am strecurat sub așternut, iar ea s-a cuibărit lângă mine, am simțit-o că e așa de drăguță, că miroase atât de bine, că e atât de caldă, că totul e așa de confortabil, încât...

Mda. Berea chiar e o chestie uluitoare, nu-i așa?

Capitolul 6

M-am trezit cu o durere de cap, un sentiment de uriașă ură de sine și total dezorientat. Obrazul meu se odihnea pe un cearșaf roz. Așternuturile mele – cele în care mă trezeam în fiece dimineață în pătucul meu – nu erau de culoare roz, și nici nu miroseau așa. Salteaua părea prea spațioasă pentru patul meu rabatabil și, serios vorbind, eram destul de sigur că asta nici nu era migrena mea.

— Bună dimineața, frumosule, s-a auzit o voce de undeva de la picioarele mele.

Rita, în picioare la capătul patului, se uita în jos spre mine cu un zâmbet discret și vesel.

— 'ața, am zis eu cu o voce care semăna mai degrabă cu un orăcăit de broască și care mi-a produs o durere de cap și mai groaznică.

Dar se pare că era genul de durere amuzantă, fiindcă surâsul Ritei s-a lățit.

— Așa mă gândeam și eu. Îți aduc o aspirină.

S-a aplecat și mi-a frecat un pic piciorul.

— Mmm, a mai spus, după care s-a întors și s-a îndreptat către baie.

M-am ridicat. Se prea poate ca asta să fi fost o greșeală strategică, fiindcă scăfârlia a început să mă doară și mai tare. Am închis ochii, am tras aer adânc în piept și am așteptat să apară aspirina.

Avea să dureze ceva până când mă obișnuiam cu viața asta normală.

Dar, destul de ciudat, n-a fost chiar așa. Mi-am dat seama că dacă mă limitam la o bere, cel mult două, puteam să mă relaxez și să mă fac tot una cu o cuvertură de pe canapea. Și astfel, mai multe seri pe săptămână, urmărit de mereu credinciosul sergent Doakes pe care-l zăream în oglinda retrovizoare, mă opream după muncă acasă la Rita, mă jucam cu Astor și Cody și stăteam cu Rita după ce copiii se băgau în pat. Pe la zece mă îndreptam către ușă. Rita părea să aștepte un sărut la plecare, așa că de obicei făceam astfel încât să o sărut în prag, cu ușa larg deschisă, pentru ca Doakes să mă poată vedea. Foloseam tehnica pe care o deprinsesem din-tr-o sumedenie de filme, iar Rita răspundea prompt, fericită.

Îmi place rutina, și mă obișnuisem cu aceasta nouă așa de mult încât aproape că ajunsesem să cred eu însumi în ea. Era așa de plictisitor încât îmi trimiteam la culcare adevăratul sine. De la mare depărtare, pe bancheta din spate, în cel mai întunecat ungher din Dexterland, îl puteam auzi pe Călătorul Întunecat cum începe să sforăie discret, fapt care era un pic înfricoșător și mă făcea să mă simt pentru prima oară cam singur. Dar m-am ținut de plan, desigur, construind un mic joc din vizitele pe care i le făceam Ritei, încercând să văd cât de departe puteam să-mping totul, conștient că Doakes mă privea și, nădăjduiam eu, începea să se întrebe dacă nu cumva se înşelase în privința mea. Aduceam flori, bomboane, pizza. O sărutam pe Rita parcă și mai cu foc în pragul uşii, cât să-i ofer lui Doakes cea mai bună scenă cu putință. Știu că era o treabă ridicolă, dar era singura armă de care dispuneam.

Zile-n șir Doakes a rămas alături de mine. Aparițiile lui erau imposibil de anticipat, fapt care-l făcea încă și mai amenințător. Nu știam niciodată când sau unde s-ar fi putut ivi, iar asta mă făcea să mă simt de parcă ar fi fost mereu acolo. Dacă intram într-o băcănie, dădeam de Doakes, așteptând printre broccoli. Dacă ieșeam la o tură cu bicicleta pe Old Cutler Road, undeva pe drum dădeam cu ochii de

Fordul Taurus maroniu parcat sub un copac banian. Se putea să mai treacă o zi fără să-l zăresc, dar îi simțeam prezența, dând târcoale și stând la pândă, și nu-ndrăzneam să sper că se lăsase păgubaș; dacă nu-l vedeam însemna că fie era foarte bine ascuns, fie aștepta prilejul să-și facă din nou apariția surprinzătoare.

Eram silit să mă transform într-un Dexter Diurn pe termen nedeterminat, ca un actor captiv în filmul în care joacă, știind că lumea reală există, chiar la o palmă dincolo de ecran, dar că este la fel de imposibil de atins ca luna. Și tot ca luna, mi-a răsărit în minte gândul la Reiker. Gândul că-și vede nestingherit de viața lui liniștită în cizmele alea roșii absurde era de nesuportat.

Desigur, eram conștient că nici măcar Doakes n-ar fi putut s-o țină așa la nesfârșit. La urma urmei, primea un salariu frumușel din partea contribuabililor din Miami pentru a-și face treaba, și din când în când trebuia să se achite de sarcini. Dar Doakes înțelegea prea bine că în mine creștea un val interior, și era sigur că dacă va pune presiune suficient de mult, în cele din urmă deghizarea mea se va prăbuși, TREBUIA să se prăbușească, în vreme ce șoaptele reci care răzbăteau de pe bancheta din spate deveneau tot mai insistente.

Așa că iată-ne, într-un echilibru fragil pe tăișul unui cuțit, ceea ce, din nefericire, era doar o metaforă. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să redevin eu însumi. Dar până atunci aveam s-o văd pe Rita de mult prea multe ori. Nici nu se compara cu mai vechea mea flacără, Călătorul Întunecat, dar aveam totuși nevoie de identitatea mea secretă. Și până când aveam să mă descotorosesc de Doakes, Rita era pentru mine și pelerina, și izmenele roșii, și centura – costumul aproape complet.

Foarte bine: o să stau pe canapea, uitându-mă la *Survivor* și închipuindu-mi o variație interesantă a jocului, care cu siguranță nu ar ajunge să se difuzeze la televizor. Dacă pur

și simplu l-ai adăuga pe Dexter printre naufragiații din film și ai interpreta numele emisiunii ceva mai literal...

Dar nu era totul atât de negru, deprimant și îngrozitor. De câteva ori pe săptămână mă jucam un soi de de-a v-ați ascunselea cu Astor, Cody și restul fiarelor sălbatice din cartier, și astfel ajungem înapoi de unde-am plecat: Dexter Dezarboratul, incapabil să mai navigheze prin viața lui normală, ancorat în schimb în mijlocul unei șlehte de copii, lângă o conservă goală de ravioli. Iar în serile-n care ploua, rămâneam în casă, în jurul mesei, în timp ce Rita se fâțâia de colo-colo, agitându-se cu rufele murdare, cu spălatul vaselor și alte modalități de a perfecționa binecuvântarea domestică a cuibușorului ei.

Nu-s chiar așa de multe jocuri pe care să le poți desfășura în casă cu doi copii de vârstă așa de fragedă și cu mintea praștie, cum sunt Astor și Cody; majoritatea board-game-urilor nu erau interesante pentru ei ori erau imposibil de înțeles, în vreme ce majoritatea jocurilor de cărți necesitau o simplitate debordantă a minții pe care nici măcar eu nu puteam s-o mimez într-un mod convingător. Dar în cele din urmă ne-am oprit la spânzurătoarea: era educativ, creativ și vag criminal, așa încât toată lumea era mulțumită, chiar și Rita.

Dacă m-ai fi întrebat înainte să apară Doakes în peisaj ce părere am despre o viață cu spânzurătoarea și bere Miller Lite, aș fi zis că nu prea e pe gustul meu, și aș fi fost nevoit să recunosc că-mi plac lucrurile o idee mai întunecate. Dar pe măsură ce zilele treceau și mă afundam tot mai tare în realitatea acestei deghizări, m-am văzut nevoit să mă-ntreb: nu cumva mă bucuram nițeluș cam mult de viața de Cap de Familie din Suburbie?

Și totuși, era întrucâtva foarte reconfortant să le vezi pe lighioanele astea de Cody și Astor potolite cu ceva atât de inofensiv ca spânzurătoarea. Entuziasmul pe care-l arătau în privința spânzurării figurinelor schițate din linii mă făcea

oarecum să simt că ar fi totuși posibil să aparținem cu toții aceleiași specii. Simțeam o anumită înrudire cu ei, mai ales atunci când îi spânzurau pe omuleții ăia.

Astor a învățat foarte repede să deseneze eșafodul și liniuțele care corespundeau literelor. Era, desigur, mult mai verbală. „Din șapte litere", spunea ea, apoi își mușca buza de sus și adăuga „Ba nu, stai, e din șase". În timp ce Cody și cu mine dădeam greș, ea se năpustea asupra hârtiei, strigând: „Aha, o *mână*!". Moment în care Cody se holba la ea cu fața împietrită, iar apoi se uita în jos la silueta mâzgălită care atârna în laț. Când era rândul lui și noi ratam o încercare, spunea în șoaptă „Picior", și ne privea cu ceva ce ar fi putut trece drept triumf la o persoană care-și arăta emoțiile. Iar când rândul de liniuțe de sub spânzurătoare se umplea într-un final cu transcrierea cuvântului respectiv, amândoi aruncau priviri pline de satisfacție omului care atârna pe hârtie, ba chiar o dată sau de două ori Cody a și spus „Mort", înainte ca Astor să sară-n sus și să țopăie, strigând: „Încă o dată, Dexter! E rândul meu!"

Totul foarte idilic. Micuța noastră familie era acum perfectă, numărând patru persoane, Rita, copiii și Monstrul. Dar indiferent cât de multe figurine desenate din linii executam, treaba asta nu-mi omora și îngrijorarea că timpul se scurgea foarte repede și-n curând aveam să mă pomenesc bătrân și încărunțit, prea firav să mai fiu în stare să ridic un cuțit de măcelar, clătinându-mă printre zilele mele înfiorător de banale, umbrit de un străvechi sergent Doakes și de sentimentul unor șanse irosite.

Atâta vreme cât nu găseam o cale de scăpare, mă aflam prins în laț întocmai ca omuleții desenați de Cody și Astor. Foarte deprimant, și mi-e ruşine să recunosc că aproape îmi pierdusem speranța, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă mi-aș fi amintit un singur lucru important.

Mă aflam în Miami.

Capitolul 7

Desigur, nu putea dura la nesfârșit. Ar fi trebuit să știu că o asemenea situație nefirească ar fi trebuit să înceteze la un moment dat, lăsând locul normalității. La urma urmei, trăiam într-un oraș în care masacrele erau ca lumina soarelui – întotdeauna un pic îndărătul unui nor. La trei săptămâni de la întâlnirea mea tulburătoare cu sergentul Doakes, norii în sfârșit s-au risipit.

Am avut noroc, pe bune – nu tocmai pianul care să pice din cer la care speram, dar totuși, o coincidență fericită. Luam prânzul cu sora mea, Deborah. Scuzați-mă, ar fi trebuit să spun *sergent* Deborah. Ca și tatăl ei, Harry, Debs e polițistă. Date fiind recentele rezultate fericite, fusese promovată, renunțase la costumul de prostituată pe care fusese nevoită să-l poarte din pricina misiunii ei sub acoperire în brigada de moravuri, a șters-o în sfârșit de pe trotuar și s-a ales cu tresele de sergent.

Treaba ar fi trebuit s-o bucure. La urma urmei, asta credea că își dorise: sfârșitul mandatului de pretinsă prostituată. Orice femeie ofițer tânără și cât de cât atrăgătoare de la brigada de moravuri și corupție se trezea, mai devreme sau mai târziu, implicată într-o operațiune care viza rețele de prostituție, iar Deborah era foarte atrăgătoare. Dar aspectul atractiv și înfățișarea drăguță nu-i aduseseră niciodată vreun beneficiu bietei mele surioare, doar o stânjeniseră. Detesta să poarte orice i-ar fi dezvăluit nurii, iar misiunea de a sta pe străzi îmbrăcată cu pantaloni sexy și top fără mâneci fusese

pentru ea o adevărată tortură. Ajunsese în pericolul de a face riduri permanente.

Fiindcă-s un monstru fără suflet, am tendința de a fi logic și mă gândisem că noua ei misiune va marca sfârșitul martiriului Madonei Noastre Îmbufnate. Dar vai, nici măcar transferul la omucideri nu reușise să-i aducă un zâmbet pe față. Undeva pe drum se hotărâse că oamenii legii ar trebui să-și schimbe chipurile până când ajung să arate ca niște capete uriașe de pești prost-dispuși, iar ea se străduia din răsputeri să izbutească asta.

Am mers la restaurant să luăm prânzul cu noua ei mașină de poliție, un alt avantaj al promovării care chiar ar fi trebuit să-i aducă în viață o rază de soare cât de mică. Lucrurile nu păreau să stea aşa. Mă-ntrebam dacă trebuia să mă îngrijorez pentru ea. M-am strecurat într-un separeu din Café Relampago, restaurantul nostru cubanez favorit, uitându-mă la ea. Și-a anunțat localizarea și situația prin stație, după care s-a proțăpit încruntată în fața mea.

— Da, sergent Bosumflici, am zis luând meniul.

— Ți se pare amuzant, Dexter?

— Da. Foarte amuzant. Și un pic trist în același timp. Ca viața însăși. Mai ales viața ta, Deborah.

— Du-te dracu', Charlie. Viața mea e bună.

Și ca să demonstreze asta a comandat un sandvici *media-noche,* cel mai bun din Miami, și un *batido de mamey,* un milkshake făcut din niște fructe tropicale deosebite, al căror gust aduce a combinație de piersică și pepene galben.

Viața mea era la fel de bună ca a ei, așa că am comandat și eu la fel. Fiindcă eram clienți fideli ai restaurantului, și luam masa aici de când ne știam, chelnerul în vârstă și nebărbierit ne-a smuls meniurile din mâini, afișând genul de mutră acră devenită model pentru Deborah, și s-a îndreptat tropăind către bucătărie, precum Godzilla în drum spre Tokio.

— Toată lumea e atât de veselă și fericită, am zis.

— Nu suntem în Cartierul domnului Rogers, Dex. Suntem în Miami. Aici numai tipii răi sunt fericiți.

Mi-a aruncat o privire perfect neutră, genul de uitătură tipică pentru polițişti.

— Tu cum de nu cânți și te distrezi?

— Urât din partea ta, Deb, foarte urât. Sunt băiat bun de luni întregi.

A luat o gură de apă.

— Aha. Și chestia asta te scoate din minți.

— Mult mai grav, am zis eu, şi m-a trecut un fior. Cred că mă face normal.

— Pe mine una m-ai fi putut păcăli.

— Trist, dar adevărat. M-am transformat într-o legumă care leneveşte la televizor.

Am ezitat o clipă, după care am turnat tot. La urma urmei, dacă un băiat nu-și poate spune problemele celor din familie, în cine să mai aibă încredere?

— E vorba de sergentul Doakes, i-am zis.

— E cu ochii pe tine rău de tot. Mai bine te-ai feri de el.

— Bucuros. Doar că *el* e cel care nu se ferește *de mine*.

Privirea ei de polițist s-a înăsprit.

— Ce-ai de gând să faci în privința asta?

Am deschis gura, gata să neg toate lucrurile la care mă gândisem, dar din fericire pentru binele sufletului meu nemuritor, înainte să-i trântesc o minciună am fost întrerupți de sunetul stației lui Deb. Și-a lăsat capul într-o parte, a luat de îndată stația și a anunțat că e pe drum.

— Haide, mi-a ordonat ea în goană, îndreptându-se către ușă.

Am urmat-o supus, oprindu-mă doar o clipă să las ceva bani pe masă.

Când am ieșit eu din Relampago, Deborah era deja în mașină și dădea cu spatele. M-am grăbit și abia am apucat să ajung la portieră. Deja plecase din parcare până când am reuşit să-mi salt ambele picioare înăuntru.

— Serios, Deb. Aproape că mi-am pierdut un pantof. Ce-i așa de important?

Deborah s-a încruntat, accelerând printr-o mică zonă liberă din trafic, treabă pe care doar un șofer din Miami ar fi încercat-o.

— Nu știu, a spus, pornind sirena.

Am clipit și mi-am ridicat glasul cât să acopăr zgomotul.

— Nu ți-a zis dispecerul despre ce e vorba?

— Ai auzit vreodată un dispecer să se bâlbâie, Dexter?

— Hmm, nu, Deb, n-am auzit. S-a bâlbâit?

Deb a ocolit brusc un autobuz de școală și s-a avântat pe Bulevardul 386.

— Mda, a zis, apoi a virat brusc pentru a evita un BMW plin de tineri, care-au început s-o înjure. Cred că-i vorba de o crimă.

— Crezi.

— Mda, mi-a răspuns, după care s-a concentrat asupra condusului și n-am mai bătut-o la cap.

Vitezele mari îmi amintesc întotdeauna că și eu sunt muritor, mai ales pe șoselele din Miami. Cât privește Cazul Dispecerului Bâlbâit – Sergentul Nancy Drew și cu mine aveam să aflăm cât de curând ce și cum, mai ales la viteza asta, fără să mai punem la socoteală că un pic de aventură este mereu binevenită.

În câteva minute, Deb a reușit să ajungă în apropierea stadionului Orange Bowl fără să provoace pierderi importante de vieți. Am ieșit pe șoselele de suprafață și-am făcut o serie de viraje înainte să ajungem în fața unei căsuțe de pe N.W. 4th Street. Pe stradă erau aliniate case trase parcă la indigo, toate mici și înghesuite una într-alta, fiecare cu propriul gard zidit sau de sârmă. Multe dintre ele erau viu colorate și aveau curtea pavată.

Două mașini de patrulare erau deja parcate în fața casei, cu girofarurile pornite. Doi polițiști în uniformă întindeau banda galbenă care indică înfăptuirea unei crime,

și coborând din mașină am zărit un al treilea polițist, pe scaunul din față al uneia dintre mașini, cu capul în mâini. Pe veranda casei un al patrulea polițist stătea lângă o doamnă în vârstă. Spre verandă dădeau două trepte mici, iar doamna era așezată pe cea mai de sus dintre ele. Părea că alternează bocetele cu vomitatul. Undeva, în apropiere, un câine urla aceeași notă iar și iar.

Deborah s-a îndreptat către cel mai apropiat polițist. Era un tip solid de vârstă mijlocie, brunet, iar pe față i se citea dorința de a i se alătura colegului din mașină și a-și ține la rândul lui capul în mâini.

— Despre ce e vorba? l-a întrebat Deborah, arătându-i insigna.

Polițistul a scuturat din cap fără să se uite la noi, după care a izbucnit:

— Nu mai intru acolo, pot să-mi pierd și pensia și nu mai intru.

Apoi s-a întors, aproape că s-a izbit de o mașină de patrulare, și a continuat să întindă banda galbenă, de parcă l-ar fi apărat de ceea ce o fi fost în casă.

Deborah a privit o vreme în gol după polițist, apoi s-a uitat la mine. Sincer să fiu, nu prea-mi dădeam seama ce aș fi putut spune inteligent sau folositor, așa că am rămas tăcuți o vreme, uitându-ne unul la altul. Vântul flutura banda galbenă, iar câinele continua să urle, scoțând un soi de sunet care aducea cu un yodler, iar treaba asta nu era în măsură să-mi sporească afecțiunea pentru specia canină. Deborah a clătinat din cap.

— Cineva trebuie să-l facă să tacă pe idiotul ăla de câine, a spus ea, după care s-a strecurat pe sub banda galbenă și-a pornit spre uşa casei.

Am urmat-o. După câțiva pași mi-am dat seama că zgomotul făcut de câine se apropia tot mai tare – venea din casă, fiind vorba probabil de animalul de companie al victimei. Destul de frecvent animalele reacționează rău la moartea stăpânului.

Ne-am oprit lângă trepte, iar Deborah și-a ridicat privirea către polițist, citind numele de pe ecuson.

— Coronel. Doamna aceasta e martoră?

Polițistul nu s-a uitat la noi.

— Mda, a zis el. Doamna Medina. Ea a sunat.

Între timp, doamna în vârstă s-a aplecat înainte și a vomitat. Deborah s-a încruntat.

— Care-i treaba cu câinele? l-a întrebat.

Coronel a scos un soi de lătrat, genul de sunet la limita dintre hohot de râs și horcăit, dar nu ne-a răspuns și nu s-a uitat la noi.

Cred că Deborah se cam săturase și e greu s-o învinovățești pentru asta.

— Ce dracu' se întâmplă aici? a întrebat nedumerită.

Coronel și-a întors capul spre noi. Pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Vedeți și singuri, ne-a spus, după care s-a întors din nou.

Deborah avea de gând probabil să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. În schimb s-a uitat la mine și a ridicat din umeri.

— Am putea să aruncăm și noi o privire, i-am zis, în speranța că nu păream din cale-afară de nerăbdător.

Adevărul este că abia așteptam să văd orice ar fi fost în stare să stârnească asemenea reacții în rândul polițiștilor din Miami. Sergentul Doakes s-ar putea foarte bine să mă împiedice să-mi fac singur de cap, dar nu mă putea opri să admir creativitatea altora. La urma urmei, era treaba mea, și nu se spune că toți ar trebui să ne bucurăm de slujbele noastre?

Pe de altă parte, Deborah ezita cam mult, ceea ce nu-i stătea în fire. A aruncat înapoi o privire către mașina de poliție în care se afla ofițerul cu capul în mâini. Apoi s-a uitat iar la Coronel și la bătrână, după care încă o dată la ușa din față a căsuței. A tras aer adânc în piept, a răsuflat cu putere, după care a spus:

— În regulă. S-aruncăm un ochi.

Dar tot nu s-a clintit, așa că am fost nevoit să mă strecor pe lângă ea și să deschid eu ușa.

Camera din față a căsuței era întunecată, cu draperiile și obloanele trase. Se vedea un singur scaun rătăcit care părea să fi fost achiziționat dintr-un magazin cu lucruri la mâna a doua. Husa de pe el era atât de murdară încât era imposibil de spus ce culoare avea inițial. Scaunul se afla în fața unui televizor mic, așezat pe o masă pliantă. În rest, camera era goală. O ușă deschisă, plasată cumva vizavi de intrarea din față lăsa să se strecoare un vag petic de lumină, de unde păreau a răzbate scâncetele câinelui, așa că m-am îndreptat într-acolo, spre partea din spate a casei.

Animalele nu mă plac, fapt care demonstrează că sunt mai inteligente decât credem noi că ar fi. Par să simtă ceea ce sunt de fapt, lucru care îi deranjează, și adeseori își exprimă părerea într-un mod cât se poate de explicit. Motiv pentru care ezitam un pic să mă apropii de un câine așa de supărat pe viață. Dar am trecut totuși încetișor de ușă, strigând plin de speranță:

— Cuminte, cuțu, cuminte!

Nu prea suna ca un cățel de treabă; părea a fi mai degrabă un pitbull turbat, cu probleme la mansardă. Totuși mereu încerc să mă arăt înțelegător, chiar și față de prietenii noștri canini. Cu o expresie blajină pe chip, care putea fi lesne considerată o dovadă a iubirii mele pentru animale, am făcut un pas către ușa care se bălăngănea și care dădea în mod evident către bucătărie.

În momentul în care am atins ușa, am auzit o şoaptă vagă și neliniștită din partea Călătorului Întunecat, așa că m-am oprit. „Poftim?“ am întrebat, dar n-am primit niciun răspuns. Am închis ochii o clipă, dar pagina era goală; nici pomeneală de mesaj secret strecurat în spatele pleoapelor mele. Am ridicat din umeri, am deschis ușa și am intrat în bucătărie.

Partea de sus a încăperii era vopsită într-o nuanță de galben, parcă pătată de grăsime, în vreme ce partea de jos era acoperită de plăci vechi de gresie albă cu dungi albastre. Într-un colț se vedea un mic frigider, iar pe blatul mesei era o plită electrică. Un gândac de bucătărie a luat-o la goană pe după blatul mesei și s-a ascuns sub frigider. Singura fereastră a încăperii fusese acoperită de o placă de pal bătută în cuie, astfel încât iluminatul era asigurat de un bec care atârna din tavan.

Sub bec se afla o masă mare, grea, veche, genul de masă cu picioare zdravene, finisată precum cele de porțelan. O oglindă uriașă atârna pe perete, într-un unghi care îngăduia să se reflecte orice va fi fost pe masă. Iar în reflexia respectivă, zăcând pe masă, se afla un… o…

Mda. Bănuiesc că-ncepuse viața drept un soi de ființă umană, foarte probabil fiind vorba de un bărbat, hispanic. Foarte greu să-ți dai seama de asta din felul în care arăta, treabă care, recunosc, m-a cam zăpăcit un pic. Și totuși, în afara surprizei, am fost nevoit să admir seriozitatea cu care fusese făcută treaba, și dibăcia. Orice chirurg ar fi invidiat o asemenea operă de artă, deși ar fi fost puțin probabil ca vreun chirurg să poată justifica o asemenea lucrare într-o instituție de sănătate.

De pildă, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să-i tai cuiva buzele și pleoapele atât de pefect, fără să afectez în vreun fel globii oculari, care în cazul de față se-nvârteau încoace și-ncolo, fără să se poată închide sau clipi, întorcându-se mereu la oglinda respectivă. E doar o bănuială, dar cred că pleoapele fuseseră rezolvate ultimele, la multă vreme după ce nasul și urechile fuseseră îndepărtate cu atâta grijă. Totuşi, nu mă puteam hotărî dacă eu unul aș fi făcut asta înainte sau după îndepărtarea brațelor, picioarelor, organelor genitale etc. O serie grea de alegeri, dar, după cum arătau lucrurile, se părea că totul fusese făcut cum trebuie, ca la carte chiar, de cineva care avea multă practică la activ. Adeseori vorbim despre o treabă făcută curat ca

fiind „chirurgicală“. Numai că-n cazul de față era vorba de chirurgie pe bune. Nu se vedea nici strop de sângerare, nici măcar în zona gurii, unde buzele și limba fuseseră îndepărtate. Chiar și la dinți; n-aveai cum să nu admiri o muncă așa de serioasă. Fiecare incizie fusese închisă profesionist; câte un bandaj alb fusese plasat la fiecare umăr, în locurile în care atârnaseră cândva brațele, iar restul tăieturilor se vindecaseră deja, într-un fel pe care ți-ai dori să-l afli în cele mai multe dintre spitale.

Totul de pe corp fusese tăiat, absolut totul. Nu rămăsese nimic din el, doar un cap gol, lipsit de trăsături, atașat de un trup despovărat. Nu-mi puteam închipui cum era cu putință una ca asta fără să omori chestia în cauză și mă depășea clar treaba când venea vorba de intenție – de ce ar face cineva așa ceva? Ieșea la iveală o cruzime care te făcea să te-ntrebi dacă universul era, la urma urmei, o idee bună sau nu. Iertați-mă dacă sună cumva ironic ce spun, mai ales venind din partea lui Dexter-Cap-De-Mort, dar știu foarte bine cine sunt eu cu adevărat, și nu am nicio legătură cu așa ceva. Fac ceea ce i se pare neapărat necesar Călătorului Întunecat, și numai celor care-o merită cu prisosință, și-ntotdeauna se-ncheie cu moartea – ceea ce sunt sigur că ființa de pe masă ar fi fost de acord că nu-i chiar așa de rău la urma urmei.

Dar asta... să faci totul cu atât de multă grijă și răbdare și să lași victima în fața unei oglinzi... aproape că trăiam un sentiment de mirare întunecată ieșind la suprafață, de parcă pentru întâia oară Călătorul Întunecat se simțea nițeluș cam lipsit de însemnătate.

Chestia de pe masă nu a părut să-mi observe prezența. Pur și simplu scotea același sunet, ca un scâncet de câine, întruna, pe același ton oribil, tremurător, iar și iar.

Am auzit-o pe Deb oprindu-se brusc în spatele meu.

— Isuse, a spus ea. O, Doamne... Ce e asta?

— Nu știu, am zis. Dar măcar nu e un câine.

Capitolul 8

S-a simțit un foarte discret curent de aer, așa că m-am uitat dincolo de Deborah și am observat că sosise sergentul Doakes. A aruncat o privire de jur-împrejurul camerei, după care ochii i s-au oprit asupra mesei. Recunosc că eram curios să văd care-i va fi reacția față de ceva atât de extrem și a meritat așteptarea. Când Doakes a observat exponatul central din bucătărie, ochii i-au rămas ațintiți asupra lui și s-a oprit complet, de parcă s-ar fi preschimbat într-o statuie. După un lung răgaz s-a îndreptat în direcția respectivă, alunecând încet, ca şi cum ar fi fost tras de o sfoară. A trecut pe lângă noi, parcă fără să bage de seamă că ne aflam acolo, și s-a oprit lângă masă.

Timp de câteva secunde s-a holbat la arătare. După care, tot fără să clipească, a căutat în buzunarul hainei sport și și-a scos pistolul. Încet, fără nicio expresie, l-a îndreptat spre punctul dintre cei doi ochi fără pleoape ai ființei care încă mai scheuna. Se pregătea să tragă.

— Doakes, a zis Deborah cu o voce care semăna cu un croncănit sec, după care și-a dres glasul și a încercat din nou. Doakes!

Doakes nu a răspuns, nici nu şi-a mutat privirea, dar totuși n-a apăsat pe trăgaci şi mi-a părut rău că n-a făcut-o. La urma urmei, ce aveam de gând să facem cu chestia asta? Nu avea cum să ne spună cine-i făcuse asta. Plus că aveam o bănuială că zilele în care se numărase printre membrii utili ai societății luaseră sfârșit. De ce să nu-l lăsăm pe Doakes să-i curme chinul? După care eu și Deb, fără voia noastră,

am fi fost nevoiți să depunem mărturie despre cele săvârșite de Doakes, el ar fi fost concediat, poate chiar închis, și astfel problemele mele s-ar fi sfârșit. Părea o soluție așa de bună, dar, desigur, nu era o treabă pe care Deborah să o accepte. Uneori are tendința să devină extrem de exagerată și oficială.

— Lasă arma jos, Doakes, i-a spus.

În ciuda faptului că restul corpului său a rămas perfect nemișcat, Doakes și-a întors capul spre ea.

— E singurul lucru care se mai poate face. Crede-mă.

Deborah a clătinat din cap.

— Știi că n-o poți face.

S-au holbat o vreme unul la altul, după care privirea lui s-a abătut asupra mea. Era incredibil de greu pentru mine să mă uit în ochii lui fără să-i arunc și o vorbă, ceva de genul: „Eh, la dracu', fă-o!". Dar cum-necum am reușit, iar Doakes a îndreptat pistolul către tavan. S-a uitat din nou la arătare, a clătinat din cap și a lăsat pistolul la o parte.

— La dracu', a zis el. Ar fi trebuit să mă lăsați.

După care s-a întors și a ieșit rapid din încăpere.

În următoarele câteva minute camera s-a umplut cu oameni care încercau cu disperare să-și facă treaba fără să se uite la cel de pe masă. Camilla Figg, o laborantă plinuță, tunsă scurt, ale cărei expresii faciale s-au limitat întotdeauna fie la înroșire, fie la holbare, plângea încetișor în timp ce căuta amprente. Angel Batista, sau Angel-fără-legătură, cum îi ziceam noi, fiindcă așa se recomanda întotdeauna, s-a albit la față și am văzut cum i-a căzut falca, dar a găsit puterea să rămână în cameră. Vince Masuoka, un coleg de serviciu care în mod normal se purta de parcă doar s-ar fi pretins uman, tremura atât de tare încât a fost nevoit să iasă afară și să stea pe verandă.

Am început să mă-ntreb dacă nu cumva ar fi trebuit să mă prefac la rândul meu oripilat, doar ca să nu bată la ochi. Poate trebuia să ies afară și să mă așez lângă Vince. Ce se spune în asemenea momente? Se vorbește despre baseball? Despre

vreme? Cu siguranță, nu s-ar cuveni să pomenești nimic despre chestia de care fuge toată lumea, și totuși, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că nu mă deranja să discut despre asta. Adevărul e că toată treaba începea să stârnească un vag interes din partea unei Anumite Părți Lăuntrice. M-am străduit de-a lungul timpului din răsputeri să nu atrag atenția asupra mea, și uite-acum pe unul care făcea exact pe dos. Cu siguranță monstrul se dădea în spectacol cu un motiv și putea fi vorba doar un spirit de competiție perfect natural, dar totuși treaba aia părea un pic enervantă, chiar dacă pe mine unul mă intriga, făcându-mă să-mi doresc să aflu mai multe. Cine-o fi făcut asta nu semăna cu nimeni altcineva pe care-l mai cunoscusem. Oare să-l trec pe prădătorul anonim pe lista mea? Sau să mă prefac oripilat și să ies afară pe verandă?

În timp ce cântăream această grea alegere, sergentul Doakes a trecut pe lângă mine și abia dacă mi-a aruncat o privire, moment în care mi-am reamintit că din pricina lui nu-mi puteam continua treaba cu lista personală pentru moment. Era oarecum deconcertant, dar totuși mi-a înlesnit întrucâtva luarea unei decizii. Am început să-mi compun o mină corespunzător de tulburată, dar n-am apucat să trec de etapa sprâncenelor ridicate. Doi paramedici au intrat în goană, plini de importanță, și au încremenit când au dat cu ochii de victimă. Unul dintre ei a ieșit imediat în fugă din cameră. Cealaltă, o tânără de culoare, s-a întors către mine și mi-a spus:

— Ce dracu' se presupune c-ar trebui să facem *noi*?

Apoi a început să plângă și ea.

Trebuie să recunoașteți c-avea dreptate. Soluția sergentului Doakes începea să pară mai practică, elegantă chiar. Nu prea părea să aibă vreun rost să iei arătarea pe o targă, s-o urci într-o salvare și apoi să gonești cu ea prin traficul din Miami pentru a o depune într-un spital. După cum zisese atât de elegant tânăra doamnă: „ce dracu' se presupunea c-ar fi trebuit să facem?". Dar era limpede că trebuia făcut

ceva. Dacă doar am fi lăsat arătarea acolo și ne-am fi fâțâit de colo-colo, în cele din urmă ar fi depus cineva o plângere împotriva mulțimii de polițiști care vomitau în curte, chestie care ar fi dat foarte rău pentru imaginea departamentului.

Deborah a fost cea care a organizat nițel lucrurile în cele din urmă. I-a convins pe paramedici să sedeze victima și apoi să o ridice, fapt care le-a permis laboranților surprinzător de scârbiți să se întoarcă și să-și reia treaba. Liniștea care s-a lăsat în micuța locuință după ce sedativele au preluat controlul asupra arătării era de-a dreptul mirifică. Paramedicii au acoperit chestia, au suit-o pe targă fără să o scape pe jos și au transportat-o afară, în lumina asfințitului.

Tocmai la țanc; chiar când ambulanța pleca de la fața locului, au început să apară carele de transmisie. Într-un fel era păcat; mi-ar fi făcut mare plăcere să văd reacția unor reporteri, mai ales a lui Rick Sangre. Se arătase a fi cel mai fervent susținător al zicalei „dacă sângerează, atenția-i trează", și nu-l văzusem vreodată să manifeste vreun strop de durere sau groază în afara momentelor când transmitea în direct sau a celor în care-i stătea rău părul. Dar n-a fost să fie. Până să se pregătească de transmisie cameramanul lui Rick, nu mai era nimic de văzut în afara casei împrejmuite cu bandă galbenă, plus câțiva polițiști cu fețele picate, care nici într-o zi bună nu prea ar fi avut ce să-i spună lui Sangre, darămite astăzi, când probabil nici numele n-ar fi fost în stare să și-l rostească.

Nici eu nu prea aveam mare lucru de făcut. Venisem cu mașina lui Deborah, așa că nu aveam cu mine trusa de lucru, și-n orice caz nu se zărea vreo pată de sânge. De vreme ce acesta era domeniul meu, simțeam că ar trebui să găsesc ceva și să mă fac cumva util, numai că prietenul nostru chirurg fusese prea grijuliu. Doar ca să fiu sigur, am aruncat o privire prin restul casei, dar nu era mare lucru. Mai era un dormitor mic, o baie și mai mică și o debara. Nicăieri nu se găsea nimic, asta dacă nu punem la socoteală o saltea veche, ca vai de ea, aflată pe podeaua din dormitor. Arăta de parcă

ar fi fost cumpărată de la același magazin de chilipiruri ca și scaunul din sufragerie, și se aplatizase mai ceva ca o friptură cubaneză. Nicio altă mobilă sau vreun obiect de gospodărie, nici măcar o lingură de plastic.

Singurul lucru care arăta o vagă urmă de personalitate era ceva ce găsise Angel-fără-legătură sub masă, în vreme ce eu terminam turul casei.

— Hopa! a exclamat el și a ridicat de jos cu penseta o bucată de hârtie.

M-am apropiat ca să văd despre ce era vorba. Abia dac-a meritat efortul; nu era decât o pagină mică şi albă, din care fusese rupt un mic dreptunghi la un capăt. M-am uitat peste capul lui Angel și, fix acolo, pe marginea mesei, era dreptunghiul lipsă, lipit cu bandă adezivă.

— *Mira*[1], am zis, și Angel mi-a aruncat o privire.

— Aha, a mormăit.

În timp ce examina cu atenție banda adezivă – amprentele se imprimă de minune pe banda adezivă – a lăsat pe podea bucata de hârtie, așa că m-am așezat pe vine ca să o văd. Se vedeau niște litere scrise foarte subțire. M-am aplecat mai mult ca să le pot citi: LOIALITATE.

— Loialitate? am zis.

— Sigur. Nu-i asta o virtute importantă?

— Să-l întrebăm, am zis, iar Angel s-a înfiorat într-atât încât aproape că a scăpat penseta pe jos.

— *Me cago en diez*[2], ce mizerie! a spus el, apoi a luat o pungă de plastic în care să pună bucata de hârtie.

Asta nu părea să fie ceva la care să merite să asişti, și chiar că nu prea era nimic altceva de văzut pe acolo, așa că m-am îndreptat către ușă.

Cu siguranță nu sunt criminalist profesionist, dar din pricina hobby-ului meu întunecat adeseori observ cu o oarecare atenție crimele altora care par să facă parte din tagma

---

[1] „Uite!" în spaniolă (n. red.).

[2] Eufemism pentru *me cago en Dios* – „căca-m-aş" în spaniolă (n. red.).

mea. Totuși, treaba asta era dincolo de limitele oricărui lucru pe care l-am văzut sau l-am imaginat vreodată. Nu era nici urmă de semn care să ofere indicii despre personalitatea celui vinovat sau despre motivațiile lui, și eram aproape la fel de intrigat pe cât eram de iritat. Ce soi de prădător e în stare să-și lase prada în urmă, s-o lase să se zvârcolească?

Am ieșit și m-am așezat pe verandă. Doakes era într-o discuție cu căpitanul Matthews, spunându-i ceva care-l făcea pe căpitan să pară îngrijorat. Deborah stătea aplecată lângă bătrână, vorbindu-i în șoaptă. Simțeam că începe să adie o briză, din aceea discretă care vine taman înainte de furtuna de amiază, şi tocmai când ridicam privirea din pământ, cei dintâi picuri mari de ploaie au început să păteze asfaltul. Sangre, care stătuse până atunci lângă banda galbenă fluturându-și microfonul și încercând să-i atragă atenția căpitanului Matthews, s-a uitat în sus către nori și, când tunetele au început să răsune, și-a aruncat microfonul înspre producător și s-a adăpostit în carul de transmisie.

Și-n burta mea se petrecea un tumult, moment în care mi-am adus aminte că uitasem să iau prânzul din cauza întregii agitații. Așa nu mergea; trebuia să-mi păstrez forțele. Metabolismul meu ridicat, perfect natural, avea nevoie de o atenție constantă: Dexter nu e făcut pentru diete. Dar depindeam de Deborah pentru a mă duce cu mașina, și aveam sentimentul, de fapt, doar o bănuială, că nu va empatiza chiar în clipa aia cu dorința mea de a mânca. M-am uitat iar la ea. O consola pe bătrâna doamnă Medina, care după câte se părea nu mai dădea la boboci, trecând în schimb la suspine.

Am oftat la rândul meu și m-am îndreptat către mașină prin ploaie. Nu prea îmi păsa că mă ud. Se pare că aveam să aștept mult și bine până când să fiu uscat din nou.

Într-adevăr, a fost o așteptare lungă, de peste două ore. Am rămas în mașină, ascultând radioul și încercând să-mi închipui

cum era să mănânci, bucată cu bucată, un sandvici *medianoche*: crănțănitul crustei, atât de crocantă și de bine prăjită încât îți zgârie interiorul gurii în timp ce muști. Apoi cea dintâi aromă de muștar, urmată de liniștitoarea brânză și de carnea sărată. Următoarea îmbucătură – o bucată de murătură. O mestec; las aromele să se întrepătrundă. Inghit. Iau o gură de Iron Beer (care se pronunță Iroan Baier și n-are legătură cu berea, e o apă minerală). Oftez. Mai degrabă aș prefera să mănânc decât să fac orice altceva, în afara unui joc cu Călătorul. E un adevărat miracol genetic că nu sunt gras.

Ajunsesem la al treilea sandvici imaginar când Deborah s-a întors în sfârșit la mașină. S-a strecurat pe locul șoferului, a închis portiera și a rămas nemișcată, uitându-se în față prin parbrizul udat de ploaie. Știam că nu era cel mai potrivit lucru pe care putem să i-l spun, dar nu m-am putut abține.

— Pari abătută, Deb. Hai să mâncăm de prânz.

A clătinat din cap, dar nu a spus nimic.

— Poate un sandvici bun. Sau o salată de fructe să-ți ridice nivelul de zahăr din sânge? O să te simți mai bine după.

S-a uitat la mine, dar nu mi-a aruncat genul de privire care să includă promisiunea unui prânz într-un viitor îndeajuns de apropiat.

— Ăsta-i motivul pentru care am vrut să mă fac polițistă, mi-a spus.

— Salata de fructe?

— Ce s-a întâmplat acolo, a zis privind iarăși prin parbriz. Vreau să pun mâna pe el, pe oricine e capabil să facă așa ceva unei alte ființe umane. Îmi doresc atât de mult să-l prind încât parcă-i simt mirosul.

— Miroase a sandvici, Deborah? Pentru că...

A lovit puternic volanul, cu podul palmelor. Iar și iar.

— La dracu'! La mama dracu'!

Am oftat. Bietul Dexter, amărât de atâta vreme, nu avea să primească nici măcar un codru de pâine. Și totul fiindcă Deborah avusese te miri ce epifanie din pricina unei bucăți

de carne mișcătoare. Desigur, era o chestie îngrozitoare, iar lumea ar fi fost un loc mult mai bun dacă n-ar fi existat cineva în stare să facă asemenea lucruri, dar asta-nsemna că trebuia să ratăm prânzul? Nu trebuia să ne păstrăm cu toții puterile ca să-l prindem pe tipul respectiv? Și totuși, nu părea să fie momentul cel mai potrivit în care să discut asta cu Deborah, așa că pur și simplu am rămas acolo lângă ea, uitându-mă cum se scurge ploaia pe parbriz și mâncând un sandvici imaginar, al patrulea.

A doua zi dimineață nici nu apucasem bine să mă instalez în locșorul meu de la serviciu, că a și sunat telefonul.

— Căpitanul Matthews vrea să-i vadă pe toți cei care au fost acolo ieri, a spus Deborah.

— Bună dimineața, surioară. Sunt bine, mulțumesc, tu?

— Imediat, a mai adăugat ea, după care a închis.

Lumea polițiștilor e alcătuită din rutină, atât oficial, cât și neoficial. Asta-i una dintre pricinile pentru care-mi iubesc munca. Știu întotdeauna ce urmează, astfel că am mai puține reacții umane de memorat pentru a le reproduce ulterior când e momentul potrivit, așadar mai slabe șanse să fiu prins cu garda jos și să reacționez într-un fel care ar putea pune la îndoială apartenența mea la rasa umană.

Din câte știam, căpitanul Matthews nu-i mai chemase niciodată pe „toți cei care-au fost de față". Chiar și-n cazurile extrem de mediatizate, obiceiul lui era să se ocupe el de presă și de informarea superiorilor ierarhici, lăsându-i pe ofițerii de investigație să lucreze concret la caz. Nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care ar fi încălcat acest protocol, chiar și-ntr-un caz atât de puțin obișnuit ca acesta. Și cu atât mai puțin atât de repede – abia dacă avusese timp să aprobe un comunicat de presă.

Dar „imediat" însemna chiar imediat, așa mi se părea, așa că am pornit agale spre biroul căpitanului. Secretara lui, Gwen, una dintre cele mai eficiente femei care au văzut vreodată lumina zilei, se afla la biroul ei. Este de asemenea

și una dintre cele mai serioase și sobre, astfel că mi se părea imposibil să nu o zgândăr nițel.

— Gwendolyn! Imaginea ideală a frumuseții scânteietoare! Hai să zburăm în laboratorul cu probe de sânge! i-am zis intrând în birou.

A făcut semn cu capul înspre ușa de la capătul încăperii.

— Sunt în sala de conferințe, a zis, fără să i se clintească niciun mușchi pe față.

— Ăsta-i un refuz?

Și-a mișcat capul un centimetru mai la dreapta.

— Ușa de acolo, a zis ea. Te așteaptă.

Într-adevăr, așa era. În capul mesei de conferințe stătea încruntat căpitanul Matthews, cu o ceașcă de cafea în față. În jurul mesei erau Deborah și Doakes, Vince Masuoka, Camila Figg și cei patru polițiști în uniformă care marcaseră perimetrul în jurul căsuței până să ajungem noi. Matthews a clătinat din cap înspre mine și-a spus:

— Acum suntem toți?

Doakes a încetat să se mai holbeze la mine și a zis:

— Paramedicii.

Matthews a clătinat din cap.

— Nu-i problema noastră. Va vorbi cineva cu ei mai târziu.

Și-a dres glasul și a aruncat o privire în jos, ca și cum ar fi consultat un scenariu invizibil.

— În regulă, a spus, și și-a dres glasul din nou. Acest, hmm… eveniment care s-a petrecut ieri pe, hmm, NW 4th Street, a ajuns, hmm… la cel mai înalt nivel.

A ridicat privirea din pământ și pentru o clipă am crezut că era impresionat.

— *Foarte* înalt, *cel mai înalt*. Așadar vi se ordonă să nu dezvăluiți nimic din ceea ce ați văzut, ați auzit sau ați surprins în legătură cu evenimentul de ieri și locul în care s-a petrecut. Niciun comentariu, public sau privat, de niciun fel.

S-a uitat apoi la Doakes, care aproba din cap, după care a aruncat o privire de jur-împrejurul mesei, tuturor.

Prin urmare, ah...

Căpitanul Matthews s-a încruntat, dându-și seama că de fapt nu avea ce alt „prin urmare" să ne transmită. Din fericire pentru reputația lui de bun orator, chiar atunci s-a deschis ușa. Ne-am uitat cu toții să vedem cine intră.

Cadrul ușii era ocupat în întregime de silueta unui bărbat foarte solid, într-un costum foarte frumos. Nu purta cravată, iar cei trei nasturi de sus ai cămăşii erau desfăcuți. Pe degetul mic de la mâna lui stângă sclipea un inel cu diamant. Avea părul înfoiat și aranjat cu stil. Părea să fi avut vreo patruzeci de ani, dar timpul nu prea se purtase bine cu nasul lui. O cicatrice îi pornea de-a curmezișul dinspre sprânceana dreaptă, în vreme ce alta i se zărea pe o parte a bărbiei, dar impresia de ansamblu nu era că ar fi fost desfigurat, ci mai degrabă că i s-ar fi decernat o decorație. Ne-a privit pe toți cu un rânjet vesel și strălucitor, cu ochii lui albaştri inexpresivi, oprindu-se o clipă în cadrul ușii parcă pentru a marca momentul, după care și-a îndreptat privirea către cel aflat în capul mesei și-a întrebat:

— Căpitanul Matthews?

Căpitanul era un bărbat destul de voinic, foarte masculin, dar părea de-a dreptul pipernicit și efeminat pe lângă noul venit, și cred că și el a simțit asta. Totuși, a strâns cu putere din fălcile bărbătești și-a spus:

— Întocmai.

Uriașul s-a îndreptat către Matthews cu mâna întinsă.

— Încântat de cunoștință, căpitane. Sunt Kyle Chutsky. Am vorbit la telefon.

In timp ce-și strângeau mâinile, străinul a aruncat o privire în jurul mesei, făcând o pauză când a ajuns la Deborah, înainte de a-și îndrepta din nou atenția către Matthews. Dar după nici jumătate de secundă, a început să scaneze din nou încăperea din priviri și s-a holbat o clipă la Doakes. Niciunul dintre ei nu a spus nimic, nu s-a mișcat, nu a scos vreun sunet, nici nu i-a întins celuilalt o carte de vizită, dar

sunt absolut sigur că se cunoșteau. Fără să recunoască asta în vreun fel, Doakes și-a pironit privirea pe masa dinaintea lui, iar Chutsky și-a îndreptat atenția din nou către căpitan.

— Căpitane Matthews, ai un departament grozav pe mână. Am auzit numai lucruri bune despre voi.

— Vă mulțumesc… domnule Chutsky, a spus Matthews înțepat. Luați un loc?

Chutsky i-a zâmbit larg, fermecător.

— Mulțumesc, da, a spus el și s-a așezat pe scaunul liber de lângă Deborah.

Ea nu s-a întors să-l privească, dar din locul în care mă aflam, de partea cealaltă a mesei, puteam zări o ușoară roșeață cum îi urcă pe gât și i se-ntinde pe față, cuprinzându-i fruntea încruntată.

Moment în care am putut auzi vag pe cineva în străfundurile creierului lui Dexter cum își drege glasul și zice: „Iertați-mă, o clipă, dar ce dracu' se petrece aici?" Probabil că cineva îmi pusese niște LSD în cafea, fiindcă ziua asta începea să semene cu una a lui Dexter în Țara Minunilor. De ce ne aflam noi aici? Cine era bărbatul ăsta uriaș, plin de cicatrice, care-l stresa pe căpitanul Matthews? Cum de se cunoștea cu Doakes? Și de ce, în numele Domnului și-al tuturor lucrurilor strălucitoare și ascuțite de pe fața pământului, chipul lui Deborah prindea o nuanță roșiatică tot mai intensă?

Adeseori mă pomenesc în situații în care parcă toată lumea ar fi citit deja manualul de utilizare al unui lucru, în vreme ce bietul Dexter nici să bage cablul A în fanta B nu e-n stare. De regulă, are de-a face cu o firească emoție umană, ceva înțeles de toată lumea. Din nefericire, Dexter e de pe altă planetă și nu simte și nici nu pricepe asemenea lucruri. Tot ce pot face e să adun la repezeală câteva mici indicii care să mă ajute să mă dumiresc ce fel de expresie ar trebui să adopt până când revin lucrurile pe făgașul normal.

M-am uitat la Vince Masuoka. Eram probabil mai apropiat de el decât de oricare alt tehnician de laborator, și nu

doar fiindcă aduceam pe rând gogoși. Mereu lăsa impresia că trece prin viață cu prefăcătorie, la fel ca mine, de parcă ar fi urmărit mai multe filmulețe din care învăța cum trebuie să zâmbești și să vorbești cu oamenii. Nu era la fel de talentat la prefăcătorii ca mine, iar rezultatele nu erau niciodată la fel de convingătoare ca-n cazul meu, dar cert e că simțeam că aparținem cumva aceleiași specii.

Chiar acum părea nedumerit și intimidat, încercând din greu să-nghită în sec, dar fără prea mare succes. Niciun indiciu aici.

Camilla Figg se holba într-un punct pe peretele din fața ei. Era palidă, dar pe ambii obraji i se vedea o pată roșie.

Deborah, cum am pomenit deja, se prelingea pe scaun și părea extrem de preocupată să se-nroșească tot mai tare la față.

Chutsky a lovit în masă cu podul palmei, afișând un zâmbet larg, după care a spus:

— Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru cooperarea la treaba asta. E foarte important să nu divulgăm nimic până când oamenii mei nu preiau cazul.

Căpitanul Matthews și-a dres glasul.

— Aham. Eu, hmm, bănuiesc că doriți să ne continuăm rutina procedurilor de investigare, să... hmm... interogăm martorii și toate cele.

Chutsky a clătinat încet din cap.

— În niciun caz. Vreau ca oamenii tăi să iasă imediat din schemă. Vreau ca întregul tablou să înceteze să mai existe, să dispară complet – pentru cei din departamentul pe care-l conduci, căpitane, cazul acesta nici nu s-a petrecut.

— Preluați *dumneavoastră* investigația? a întrebat Deborah.

Chutsky s-a uitat la ea, iar zâmbetul de pe față i s-a lățit și mai tare.

— Exact, a spus el.

Și probabil că ar fi continuat să rânjească la ea dacă n-ar fi fost intervenția lui Coronel, ofițerul care stătuse pe verandă

lângă bătrâna în lacrimi, care vomita. Și-a dres glasul la rândul lui și a spus:

— Bun, bine, doar o clipă, iar în vocea lui se putea simți o anumită doză de ostilitate care-i amplifica accentul altminteri discret.

Chutsky s-a întors să-l privească, arborând același zâmbet. Coronel părea că nu e-n apele lui, dar a înfruntat privirea veselă a lui Chutsky.

— Încercați să ne-mpiedicați să ne facem treaba în cazul de față?

— Treaba dumitale e să protejezi și să te afli în slujba altora, a spus Chutsky. În cazul de față, asta înseamnă să protejezi informațiile pe care le cunoști și să te afli în slujba mea.

— Rahat cu perje.

— Nu contează ce tip de rahat e, i-a spus Chutsky. Tot o s-o faci.

— Cine dracu' ești tu să-mi spui mie asta?

Căpitanul Matthews a început să bată darabana în masă.

— De ajuns, Coronel. Domnul Chutsky vine de la Washington și am primit instrucțiuni clare să-i acordăm tot sprijinul nostru.

Coronel a clătinat din cap.

— Nu-i vreun afurisit de agent FBI, a zis el.

Chutsky s-a mulțumit să zâmbească. Căpitanul Matthews a tras aer adânc în piept încercând să spună ceva, dar Doakes și-a apropiat capul până a ajuns la câțiva centimetri de Coronel și i-a spus:

— Tacă-ți fleanca.

Coronel s-a uitat la el și-o parte din îndârjirea care-l cuprinsese s-a evaporat.

— Nu vrem să avem de-a face cu porcăria asta, a continuat Doakes. Să-i lăsăm pe oamenii lui să se ocupe.

— Nu-i corect, a spus Coronel.

— Las-o așa, a zis Doakes.

Coronel a deschis gura să spună ceva, Doakes a ridicat din sprâncene –, iar după ce a mai cântărit un pic situația, privind probabil chipul de sub acele sprâncene, Coronel a lăsat-o moartă.

Căpitanul Matthews și-a dres glasul din nou, într-o încercare de a prelua din nou controlul.

— Mai aveți alte întrebări? În regulă, atunci, domnule Chutsky. Dacă vă mai putem ajuta cu ceva...

— Adevărul e, căpitane, că aș fi recunoscător dacă aș putea împrumuta unul dintre detectivii de aici, ca om de legătură. Cineva care să mă ajute să știu cum merg lucrurile, să pună punctul pe „i“ cum trebuie...

Toate capetele din încăpere s-au întors într-o sincronizare perfectă înspre Doakes, mai puțin al lui Chutsky. El s-a întors în lateral, către Deborah, și i-a spus:

— Ce spuneți, domnişoară detectiv?

Capitolul 9

Trebuie să recunosc că finalul surprinzător al întâlnirii din biroul căpitanului Matthews m-a prins în ofsaid, însă măcar știu acum de ce se purtau cu toții ca niște cobai aruncați în cușca leului. Nimănui nu-i place să intervină Federalii într-un caz; singura bucurie în toată treaba e să le îngreunezi cât mai mult munca. Dar Chutsky părea să fie o stâncă atât de tare încât nici măcar această mică și nevinovată plăcere nu ne era îngăduită.

Un mister și mai adânc era semnificația chipului atât de îmbujorat al lui Deborah, dar nu era problema mea. Problema mea se limpezise întrucâtva. S-ar putea să-l credeți pe Dexter cam prostănac fiindcă nu a pus cap la cap toate lucrurile mai devreme, dar când în sfârșit mi-a picat fisa, aproape că-mi venea să-mi trag una-n cap. Probabil că toate berile alea băute acasă la Rita îmi limitaseră capacitățile mentale.

Dar cu siguranță această vizită pe care o primisem de la Washington fusese planificată de nimeni altcineva decât de duşmanul meu personal, sergentul Doakes. Circulaseră niște zvonuri cum că stagiul lui militar avusese mai degrabă mici sincope, și-ncepeam să le dau crezare. Reacția lui când dăduse cu ochii de arătarea de pe masă nu fusese una de șoc, groază, dezgust sau furie, ci mai degrabă una infinit mai interesantă: de recunoaștere. Chiar atunci, pe loc, i-a spus căpitanului Matthews despre ce era vorba și cu cine ar trebui să vorbească. Mai precis, cu acel cineva care-l trimisese pe Chutsky. Așa că atunci când mi-am închipuit că Doakes și Chutsky s-au recunoscut, am avut dreptate – fiindcă orice

va fi fost acel lucru de care avea habar Doakes, și Chutsky îl cunoștea, la rândul lui, poate chiar mai în amănunt, așa că venise aici să acopere totul. Și indiferent ce-o fi fost acel lucru, trebuia să existe o cale prin care trecutul putea fi folosit împotriva lui Doakes, eliberându-l astfel din lanțuri pe bietul Deținut Dexter.

Era o minunată înlănțuire de logică pură; am primit cu brațele deschise reîntoarcerea creierului meu uriaș și m-am mângâiat mental pe creștet. Bun cuțu, bun băiat, Dexter. Ham, ham.

E întotdeauna plăcut să vezi cum sinapsele tale acționează într-o asemenea manieră încât să știi că părerea pe care-o ai despre tine însuți este uneori justificată. Dar în cazul de față, se pare că erau în joc mai multe, nu doar stima de sine a lui Dexter. Dacă Doakes avea ceva de ascuns, eram cu un pas mai aproape de a mă-ntoarce la treburile mele.

Sunt câteva lucruri la care Neînfricatul Dexter se pricepe de minune, iar unele dintre ele chiar pot avea loc în mod legal în public. Printre ele se numără și folosirea unui calculator pentru a obține informații. E vorba de o aptitudine pe care mi-am dezvoltat-o pentru a fi absolut sigur în privința unor prieteni noi, precum MacGregor și Reiker. Pe lângă neplăcerea de a sfârteca pe cine nu trebuie mai este vorba şi de faptul că îmi place să-i pun pe tovarășii mei de hobby în fața indiscrețiilor pe care le-au săvârșit în trecut înainte de a-i trimite pe tărâmul viselor. Calculatoarele și Internetul sunt mijloace minunate pentru a afla asemenea lucruri.

Așa că dacă Doakes avea ceva de ascuns, m-am gândit c-aș putea să aflu despre ce este vorba sau măcar să găsesc un indiciu cât de mic de care să mă leg până când începea să i se dezvăluie întregul trecut întunecat. Știindu-l atât de bine, eram destul de sigur că voi afla un trecut groaznic, asemănător cu al lui Dexter. Și când am dat de acel lucru... Poate că am fost din cale-afară de naiv să-mi închipui că aș putea folosi această informație ipotetică pentru a-l îndepărta,

dar mi s-a părut că am o șansă bunicică. Nu mă refer la a-l confrunta și a-i cere s-o lase mai moale și să nu mă mai urmărească sau ceva, o asemenea abordare s-ar putea să nu fie chiar cea mai înțeleaptă când vine vorba de cineva precum Doakes. În plus, asta ar însemna șantaj, despre care mi s-a spus că nu e deloc în regulă. Dar informația înseamnă putere, și aveam să găsesc cu siguranță o cale de a folosi orice găsesc – un fel de a-i da lui Doakes lucruri la care să se gândească, astfel încât să nu se mai țină după coada lui Dexter și să-i scurteze Cruciada pentru Bună purtare. Cineva care descoperă că i-au luat foc pantalonii nu prea mai are timp să se-ngrijoreze de cutia cu chibrituri a altcuiva.

M-am îndreptat vesel de-a lungul coridorului dinspre biroul căpitanului și m-am întors la locșorul meu din laborator, reluându-mi fără întârziere munca.

Câteva ore mai târziu, găsisem tot ce se putea găsi. Erau surprinzător de puține detalii în dosarul sergentului Doakes. Puținele lucruri pe care le-am aflat aproape că m-au lăsat fără suflare: Doakes avea și-un prenume! Îl chema Albert – îl strigase oare vreodată cineva astfel? De neconceput. Până acum bănuisem că prenumele lui era Sergent. Mai mult, se mai și născuse, în Waycross, Georgia. Unde se vor termina oare minunățiile astea? Am aflat mai multe, chiar mai bine de-atât: înainte să se alăture departamentului, sergentul Doakes fusese… sergentul Doakes! În armată, mai precis, dintre toate diviziunile armatei, în Forțele Speciale. Să mi-l închipui pe Doakes într-una dintre uniformele alea verzi elegante alături de John Wayne era mai mult decât mi-aș fi putut închipui fără să încep să lălăi un cântec patriotic.

Erau notate mai multe medalii și mesaje elogioase, dar nu am reuşit să identific nici urmă de acțiune eroică care să le justifice. Totuși mă simțeam mult mai patriot pentru simplul fapt că-l cunoșteam pe omul cu pricina. Restul informațiilor nu includeau aproape niciun detaliu. Singurul lucru care ieșea cu adevărat în evidență era o treabă de optsprezece

luni, sub numele „detașare de serviciu“. Doakes fusese consilier militar în El Salvador, se întorsese acasă pentru o perioadă de șase luni la Pentagon, după care se retrăsese în norocosul nostru oraș. Departamentul de poliție din Miami se arătase foarte bucuros să-l primească în rândul lui pe un veteran decorat și să-i ofere o slujbă decentă.

Dar El Salvador... nu eram un pasionat de istorie, însă ştiam că fusese ceva oribil. La vremea respectivă fuseseră marșuri de protest pe Brickell Avenue. Nu-mi amintesc din ce cauză, dar știam cum aș fi putut afla. Am pornit din nou calculatorul, am intrat *online* și, vai Doamne, chiar am găsit ce căutam. La vremea în care Doakes se afla acolo, El Salvador era un veritabil focar de tortură, viol și crimă. Și nimeni nu se gândise să mă invite și pe mine.

Am găsit teribil de multe informații postate de felurite grupuri de activiști pentru drepturile omului. Erau relatări destul de grave, aproape şocante despre lucrurile care se petrecuseră acolo. Totuși, din câte-mi puteam da seama, nu se alesese nimic din protestul lor. La urma urmei, era vorba doar de drepturile omului. Trebuie să fie teribil de frustrant; asociațiile pentru protecția animalelor par să obțină rezultate mult mai bune. Acele biete suflete își făcuseră treaba de cercetare și își publicaseră rezultatele muncii lor, detaliind violurile, electrozii și nuielele de mânat vite, totul completat cu fotografii, diagrame și liste cu numele ființelor hidoase care numai oameni nu se pot numi și care influențaseră cu actele lor odioase masele. Și astfel, acești monștri oribili de care vorbim se retrăseseră în sudul Franței, în vreme ce restul lumii boicota restaurantele pentru rele tratamente împotriva puilor.

Mi-a dat mari speranțe. Dacă aș fi vreodată prins, aș putea să protestez în favoarea produselor lactate și mi-ar da drumul.

Numele din El Salvador și detaliile istorice pe care le-am găsit însemnau foarte puțin pentru mine. Nu contau de

asemenea nici organizațiile implicate. De fapt, situația se transformase într-un caz de genul „libertate pentru toți", în care nu existau băieți buni, ci doar câțiva tipi răi, plus ceva țărani, *campesinos*, prinși la mijloc. Statele Unite ținuseră totuși pe ascuns partea cuiva, în ciuda faptului că una dintre tabere părea la fel de nerăbdătoare să anihileze oameni amărâți. Și această tabără e cea care mi-a atras atenția. Ceva întorsese curentul în favoarea lor, ceva teribil, o amenințare neprecizată, ceva ce era după toate aparențele atât de îngrozitor încât îi făcea pe oameni nostalgici după nuiele înfipte-n fund.

Indiferent despre ce era vorba, părea să coíncidă cu perioada în care sergentul Doakes fusese detașat acolo.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu rotativ şubred. Măi să fie, mi-am spus. Ce coincidență interesantă. În aproximativ același timp îl aveam pe Doakes, o înfiorătoare tortură anonimă și o implicarea deschisă a Statelor Unite. Absolut firesc, nu am găsit nicio dovadă palpabilă că între aceste trei lucruri era vreo legătură, niciun motiv să bănuiesc vreo conexiune. La fel de firesc, eram cât se poate de sigur că evenimentele respective erau ca trei boabe într-o păstaie. Deoarece la vreo douăzeci și ceva de ani distanță, toate se întorseseră într-un soi de petrecere de reîntâlnire în Miami: Doakes, Chutsky, și oricine va fi produs arătarea de pe masă. Părea că totuși cablul A se va potrivi în fanta B într-un final.

Găsisem o urmă vagă. Dacă mi-ar fi venit în minte și-o cale de a o fructifica…

Baaaaau, Albert.

Desigur, una e să ai informații, altceva e să știi ce-nseamnă și cum să le folosești. Și singurul lucru pe care-l știam cu adevărat era că Doakes fusese acolo când se petrecuseră nişte lucruri rele. Probabil că nu comisese el însuși atrocitățile, care în orice caz fuseseră sancționate de guvern. În secret,

desigur – fapt care te făcea să te-ntrebi cum de știuse cineva ceva despre asta.

Pe de altă parte, cu siguranță exista cineva care voia să păstreze tăcerea în privința acestor lucruri. Şi momentan, acea persoană era reprezentată de Chutsky – secondat pentru moment de draga mea surioară, Deborah. Dacă aș fi putut să mă bizui pe sprijinul ei, aș fi reuşit să mai storc ceva detalii despre Chutsky. Rămânea de văzut ce puteam face atunci, dar măcar ar fi fost un punct de plecare.

Suna foarte simplu și, desigur, așa și era. Am sunat-o imediat pe Deborah și mi-a răspuns robotul. Am încercat s-o caut și pe mobil – aceeași poveste. Pentru restul zilei, Debs a fost plecată din birou: lăsați un mesaj în caz de nevoie. La fel am pățit și când am încercat s-o caut acasă, pe telefonul fix. Iar când am închis telefonul și m-am uitat pe fereastră, l-am zărit pe sergentul Doakes parcat în locul lui favorit, vizavi.

O jumătate de lună s-a ivit din spatele unui nor zdrențuit și mi-a şoptit ceva, dar își irosea răsuflarea. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă strecor și să am parte de o aventură pe nume Reiker, nu puteam; nu cu afurisitul ăla de Ford Taurus parcat acolo, ca un soi de conștiință la preț redus. M-am întors, căutând din priviri ceva în care să lovesc. Iată-mă, vineri seara, fără să pot ieşi la plimbare, în întuneric, alături de Călătorul Întunecat, iar acum nu o găseam nici pe soră-mea la telefon. Ce chestie teribilă mai e și viața asta…

M-am plimbat de colo-colo prin apartament, dar n-am reușit nimic în afară de a mă lovi peste degetul mare de la picior. Am mai sunat-o de două ori pe Deborah, și tot n-am găsit-o acasă. M-am uitat din nou pe fereastră. Luna se mișcase un pic; Doakes… nu.

În regulă. Înapoi la planul B.

O jumătate de oră mai târziu mă aflam pe canapeaua Ritei cu o doză de bere în mână. Doakes mă urmărise și bănuiam că mă aștepta vizavi, în mașină. Nădăjduiam că savura momentele astea la fel de mult ca mine, adică mai deloc.

Asta însemna să fii om? Oare erau oamenii atât de lipsiți de judecată și de amărâți încât asta căutau – să-și petreacă seara de vineri, un timp prețios în afara sclaviei de zi cu zi, în fața unui televizor, cu o doză de bere? Era de o prostie de-ți stătea mintea-n loc și, spre oroarea mea, mi-am dat seama că începeam să mă obișnuiesc cu asta.

Blestemat să fii, Doakes. Mă transformi într-un om normal.

— Hei, domnule, a spus Rita, trântindu-se lângă mine și strecurându-și picioarele sub ea, de ce ești așa tăcut?

— Cred că muncesc prea mult, i-am zis. Și mă bucur tot mai puțin de muncă.

A stat pe gânduri o vreme, după care a spus:

— E vorba de tipul pe care-a trebuit să-l lași în pace, nu? Tipul care… i-a omorât pe copii?

— Asta-i doar o parte. Nu-mi plac treburile neterminate.

Rita a aprobat din cap, de parcă ar fi înțeles cu adevărat despre ce vorbeam de fapt.

— Asta e foarte… vreau să spun că se vede că te apasă. Poate că ar trebui… nu știu. Ce faci de obicei ca să te relaxezi?

Cu siguranță mi-au răsărit în minte câteva imagini amuzante prin care să-i explic ce făceam eu de obicei pentru a mă relaxa, dar probabil că nu era o idee prea bună. În schimb, am spus:

— Păi, îmi place să ies cu barca. Să merg la pescuit.

Și o voce discretă, foarte șoptită din spatele meu a spus:

— Și mie.

Numai nervii mei de oțel extrem de bine antrenați m-au împiedicat să nu dau cu capul de ventilatorul din tavan; sunt aproape imposibil de luat prin surprindere și totuși nu aveam nici cea mai mică idee că mai era cineva în cameră. M-am întors și am dat cu ochii de Cody, care mă privea cu ochii lui mari, fără să clipească.

— Și ție? am zis. Și ție-ți place să mergi la pescuit?

A aprobat din cap; două cuvinte pe rând, cam asta era media lui zilnică.

— Păi, atunci, cred că așa facem. Ce zici de mâine dimineață?

— Oh, a zis Rita, nu cred, vreau să spun că nu e... nu e nevoie, Dexter...

Cody s-a uitat la mine. În mod absolut firesc, nu a spus nimic, dar nici nu era nevoie. I se citea în priviri.

— Rita, uneori băieții au nevoie să evadeze din preajma fetelor. Eu și Cody plecăm la pescuit de dimineață. Devreme, în zori, i-am spus lui Cody.

— De ce?

— Nu știu de ce, am zis. Dar trebuie să plecăm devreme și așa vom face.

Cody a dat din cap, s-a uitat la mama lui și apoi s-a întors și a plecat.

— Serios, Dexter, a spus Rita. Chiar nu e cazul.

Desigur, știam că nu era nevoie. Dar de ce n-aș fi făcut-o? Probabil nu avea să-mi provoace dureri fizice reale. În plus, ar fi fost drăguț să evadez câteva ore. Mai ales să scap de Doakes. Și-n orice caz – din nou, nu știu de ce, dar copiii chiar contează pentru mine. Cu siguranță nu mă dau în vânt după imaginea unor roți ajutătoare la bicicletă, dar una peste alta mi se pare că toți copiii sunt infinit mai interesanți decât părinții lor.

A doua zi dimineață, la răsăritul soarelui, eu și Cody ieșeam încet de pe canalul de lângă apartamentul meu, la bordul ambarcațiunii mele de peste cinci metri, un Whaler. Cody purta o vestă de salvare albastru cu galben și stătea nemișcat pe răcitor. S-a lăsat un picuț în jos, astfel încât capul aproape că i-a dispărut în vestă, făcându-l să semene cu un soi de țestoasă viu-colorată.

În răcitor aveam apă minerală și prânzul pregătit de Rita, o gustare ușoară, pentru zece-doișpe oameni. Cumpărasem ca momeală creveți congelați, fiindcă era prima escapadă a

lui Cody și nu știam cum ar fi reacționat dacă s-ar fi văzut nevoit să înfigă un ac ascuțit de metal în ceva ce era încă viu. Mie unul îmi plăcea, desigur – cu cât e mai vie momeala, cu atât mai bine! –, dar nu te puteai aștepta la cine știe ce gusturi sofisticate din partea unui copil.

Am ieșit pe canal, apoi în Golful Biscayne, și ne-am îndreptat către Capul Florida, cârmind către canalul de dincolo de far. Cody nu a spus nimic până când nu am ajuns în dreptul caselor din Stiltsville, o adunătură ciudată de locuințe construite pe piloni, în mijlocul golfului. Atunci m-a tras de mânecă. M-am aplecat să-l aud, încercând să-i deosebesc cuvintele de zgomotul motorului și al vântului.

— Case, a spus.

— Da! am strigat eu. Uneori chiar sunt și oameni în ele.

A privit o vreme cum casele dispar pe lângă noi și după aceea, când nu s-au mai zărit deloc, s-a așezat înapoi pe răcitor. S-a mai întors o dată să le privească în momentul în care ieșiseră aproape complet din raza noastră vizuală. După aceea a stat jos cuminte până când am ajuns la Fowey Rock și am încetinit. Am lăsat motorul pe liber și am aruncat ancora, încercând să mă asigur că se prinde de ceva înainte de a opri motorul cu totul.

— Aşa, Cody, i-am zis. A venit vremea să omorâm niște pești.

A zâmbit, treabă extrem de rară.

— Bine, a spus.

M-a urmărit atent, fără să clipească, când îi arătam cum să înfigă crevetele în ac. Apoi a încercat singur, foarte încet și cu băgare de seamă, împingând cârligul până când ieșea ușor pe cealaltă parte. S-a uitat la ac, după care la mine. Am dat aprobator din cap, iar el s-a uitat din nou la crevete, întinzându-se să atingă locul pe unde acul străpunsese carapacea.

— În regulă, am zis. Acum dă-i drumul în apă.

S-a uitat la mine.

— Acolo sunt peștii, i-am zis.

Cody a încuviințat, apoi și-a îndreptat vârful undiței către marginea bărcii și a apăsat butonul pentru a da drumul gutei pe micuța lui mulinetă Zebco, lăsând astfel momeala în apă. Am aruncat și eu lanseta, așa că iată-ne pe amândoi, unul lângă altul, legănați de valuri.

L-am urmărit pe Cody cum pescuia extrem de concentrat. Poate că de vină era și combinația dintre imaginea unui băiețel și priveliştea pe care o ai când te afli în larg, dar n-am putut să nu mă gândesc la Reiker. Chiar dacă nu-l puteam investiga în siguranță, bănuiam că era vinovat. Când avea să afle oare că MacGregor murise și ce va face în privința asta? Cel mai probabil ar fi fost să intre în panică și să-și ia tălpășița, și totuși cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă afundam mai tare în întrebări. Există o împotrivire firească, umană, față de gestul de a-ți abandona complet viața și de-a o lua de la capăt altundeva. Poate că pentru o vreme va fi doar un pic mai precaut. Aşa că aș fi putut să-mi umplu timpul studiind noul caz deosebit de ciudat, și mă refer aici la cel care crease Leguma Plângătoare din NW 4th Street și la faptul că asta suna mai degrabă ca titlul unui roman cu Sherlock Holmes. Cumva, trebuia să-l anihilez pe Doakes. Cumva, cândva, într-un fel, foarte curând... trebuia s-o fac.

— O să fii tatăl meu? a întrebat dintr-odată Cody.

Din fericire nu aveam în momentul acela nimic în gură cu care m-aș fi putut îneca, dar pentru o clipă mi s-a părut că aș fi avut ceva în gât, o chestie cam de mărimea unui curcan de Ziua Recunoștinței. Când mi-am recăpătat suflul, am izbutit să bolborosesc:

— De ce-ntrebi?

Băiatul privea în continuare vârful undiței.

— Mama zice că s-ar putea.

— Așa zice? am întrebat, iar el a dat din cap fără să se uite la mine.

Capul a început să mi se-nvârtă. Ce era în mintea Ritei? Fusesem atât de prins cu munca dificilă de a-mi ambala

frumos deghizarea și de-a i-o vârî pe gât lui Doakes încât nici nu mă gândisem la ce-i trecea Ritei prin cap. Se pare că ar fi trebuit s-o fac. Oare chiar s-ar fi gândit că... Era de neconceput. Dar cred că, într-un mod cât se poate de bizar, ar fi putut avea o noimă dacă aş fi fost o ființă umană. Din fericire, nu sunt, astfel încât gândul cu pricina mi s-a părut complet straniu. „Mama zice că s-ar putea?“ Aș putea ajunge să fiu tatăl lui Cody? Asta însemnând, hmm...

— Păi, am spus eu, cuvânt care reprezenta un început excelent dat fiind că habar n-aveam ce urma să spun.

Din fericire pentru mine, exact când îmi dădeam seama că nimic din ceea ce ar fi putut semăna cu un răspuns coerent nu urma să-mi iasă de pe buze, vârful undiței lui Cody s-a mișcat cu putere.

— Ai un pește, am zis, și-n minutele următoare singurul lucru pe care a fost în stare să-l facă a fost să se țină tare pe poziție, în timp ce firul din mulinetă se întindea tot mai mult.

Peștele s-a zbătut cu putere, feroce, descriind zigzaguri când la dreapta, când la stânga, când sub barcă, când drept spre linia orizontului. Dar încetișor, în ciuda evadărilor îndepărtate față de barcă, Cody l-a tras tot mai aproape. I-am spus cum să țină sus în permanență vârful undiței, cum să mulineze, cum să aducă peștele într-un loc în care aș fi putut să-l prind și să-l arunc în barcă. Cody l-a privit cum aterizează pe punte, lovind sălbatic cu coada despicată în stânga și-n dreapta.

— O carangidă, i-am spus. Ăsta-i un pește tare sălbatic.

M-am aplecat să-l desfac, dar se zbătea prea tare ca să pot pune mâna pe el. Un firicel subțire de sânge i se prelingea din gură pe puntea mea albă ca lacrima, treabă destul de supărătoare.

— Ah, am zis, cred că a înghițit acul. Va trebui să-l tăiem.

Am scos cuțitul de tranșat din teaca de plastic negru și l-am pus pe punte.

— O să curgă mult sânge, l-am avertizat pe Cody.

Nu-mi place sângele și nu voiam să-l văd în barca mea, nici măcar sânge de pește nu voiam să văd. Am făcut doi pași în față ca să descui o ladă pentru scule și să iau de acolo un prosop vechi pe care-l păstram pentru curățenie.

— Ha, am auzit încetișor în spatele meu, și m-am întors.

Cody luase cuțitul și-l înfipsese în pește, uitându-se acum la el cum se chinuia să scape de tăiș, după care l-a împuns din nou cu vârful. A doua oară a împins cuțitul adânc în măruntaiele peștelui, și sângele a țâșnit pe punte.

— Cody!

A ridicat privirea spre mine și, minunea, minunilor, a zâmbit.

— Ți-am spus că-mi place să merg la pescuit, Dexter, a zis el.

Capitolul 10

Până luni dimineață tot nu reușisem să dau de Deborah. Am sunat-o în repetate rânduri și în ciuda faptului că soneria ajunsese să mi se pară într-atât de cunoscută încât aproape că o puteam fredona, Deborah tot nu a răspuns. Era tot mai frustrant; eram cât pe-aici să scap din strânsoarea lui Doakes, și uite că nu reușeam să avansez deloc, nici măcar cu un telefon. E groaznic să depinzi de altcineva.

Dar sunt răbdător și tenace, printre multe alte calități de cercetaș pe care le am. I-am lăsat zeci de mesaje, toate vesele și deștepte, iar atitudinea pozitivă probabil că-n cele din urmă a dat roade fiindcă am primit un răspuns.

Tocmai mă așezasem în scaunul de la birou pentru a termina un raport despre o dublă omucidere, nimic interesant. O singură armă, probabil o macetă, și câteva momente de dezlănțuire sălbatică. Rănile inițiale asupra ambelor victime fuseseră făcute în pat, unde se părea că au fost prinse în flagrant delict. Bărbatul izbutise să ridice un braț, dar cam târziu pentru a-și salva beregata. Femeia reușise să ajungă până la ușă înainte ca o lovitură în zona superioară a coloanei vertebrale să împroaște cu sânge peretele de lângă toc. Chestii de rutină, genul de lucruri cu care am de-a face la muncă în majoritatea timpului, foarte neplăcut. E-atât de mult sânge în două ființe umane încât atunci când cineva se hotărăște să-i dea drumul dintr-odată rezultă o mizerie groaznică, total neatrăgătoare, fapt care mi se pare extrem de jignitor. Partea de organizare și analiză mă face să mă simt

mult mai bine, iar slujba mea devine în astfel de momente extrem de satisfăcătoare.

Dar în cazul de față era chiar vraiște. Am găsit pete pe ventilatorul din tavan; cel mai probabil au sărit de pe lama macetei, deoarece criminalul își ridicase brațul între lovituri. Și fiindcă ventilatorul era pornit, a împroșcat și mai mult sângele, aruncându-l pânã-n cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii.

Fusese o zi grea pentru Dexter. Tocmai mă chinuiam să scriu un paragraf în raport în care să descriu cum se cuvine faptul că fusese ceea ce numim „crimă pasională“, când mi-a sunat telefonul.

— Hei, Dex, a spus vocea, și suna atât de relaxată, adormită chiar, încât mi-a luat o vreme să-mi dau seama că era Deborah.

— Ei, deci zvonurile despre moartea ta au fost nițel exagerate.

A râs, și din nou suna dubios de blând și moale, foarte diferit de obișnuita ei chicoteală aspră.

— Mda, a spus. Sunt în viață. Dar Kyle m-a ținut destul de ocupată.

— Amintește-i de regulile de muncă, surioară. Până și sergenții trebuie să se mai odihnească.

— Mmm, nu știu ce să spun, a zis ea. Mă simt destul de bine și așa.

A scos un chicotit bisilabic din gât, atât de puțin caracteristic lui Debs, încât parcă mi-ar fi cerut să-i arăt cea mai bună metodă de a despica oasele unui om încă în viață.

Am încercat să-mi amintesc când o auzisem ultima oară pe Deborah să spună că s-a simțit destul de bine și să pară că vorbea serios în același timp. N-am reușit.

— Vorbești foarte diferit de cum ești tu de obicei, Deborah, am zis eu. Ce Dumnezeu ai pățit?

De data asta râsetul ei a fost un pic mai lung, dar la fel de vesel.

— Nimic neobișnuit, a zis, după care a râs din nou. În fine, care-i treaba?

— A, nimic, am spus, inocența înmugurindu-mi pe limbă. Singura mea soră dispare zile și nopți la rând fără să spună o vorbă, iar mai apoi apare parcă desprinsă dintr-un serial de comedie cu polițiști. Așa că, firește, sunt îndreptățit să știu ce dracu' se petrece, atâta tot.

— Ei, la naiba. Sunt de-a dreptul mișcată. Aproape că am un frate uman.

— Să sperăm că nu depășim acel „aproape".

— Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

— Deja mi-e foame, am spus. Relampago?

— Mmm, nu. Ce zici de Azul?

Cred că alegerea restaurantului avea tot la fel de mult sens ca orice altceva se petrecuse în dimineața asta, fiindcă n-avea niciun sens. Deborah lua de regulă masa la restaurante modeste, pentru muncitori, pe când Azul era genul de loc în care mâncau prinții saudiți când veneau în oraș. După toate aparențele, transformarea ei într-un extraterestru era acum desăvârșită.

— Sigur, Deb, Azul. Doar ai un pic de răbdare să-mi vând mașina ca să achit nota de plată și ne vedem acolo.

— La unu, a zis. Și nu-ți face griji în privința banilor. Face cinste Kyle.

A închis. N-am apucat chiar să rostesc „AHA!", dar ce-i drept, un beculeț mi s-a aprins.

Plătește Kyle, nu? Măi să fie. Și încă la Azul.

Dacă strălucitorul South Beach e zona din Miami destinată unor așa-zise vedete în devenire, Azul e pentru oameni cărora fastul li se pare amuzant. Micile cafenele care împânzesc zona South Beach se întrec pentru a atrage atenția și banii clienților cu o zarvă stridentă de vulgaritate strălucitoare și ieftină. Prin comparație, Azul este un loc atât de subestimat, încât ajungi să te-ntrebi dacă cei care calcă pe-aici or fi văzut măcar un episod din *Miami Vice*.

Am oprit pe un cerc mic de caldarâm din fața intrării și mi-am lăsat mașina, obligatoriu, pe mâna unui angajat responsabil să o parcheze. Sunt topit după mașina mea, dar trebuie să recunosc că ieșea cam șifonată din comparația cu Ferrari-urile și Rolls-Royce-urile de acolo. Chiar și așa, angajatul localului nu a refuzat să-mi parcheze mașina, deși își închipuia probabil că nu se va alege cu genul de bacșiș cu care era obișnuit. Bănuiesc că tricoul meu de bowling și pantalonii kaki reprezentau un indiciu foarte limpede că nu aveam pentru el nici obligațiuni, nici lingouri de aur.

Restaurantul era atât de întunecat, de rece și de tăcut încât aproape puteai să auzi cum cade un card American Express. Peretele din capăt era făcut dintr-un vitraliu, cu o ușă care dădea pe terasă. Acolo am dat cu ochii de Deborah, afară, așezată la o masă micuță, pe colț, privind oceanul. Vizavi de ea, cu spatele la ușa dinspre restaurant, stătea Kyle Chutsky, cel care avea să achite nota. Purta ochelari de soare extrem de scumpi, deci probabil că își permitea, într-adevăr. M-am apropiat de masă și un chelner s-a ivit ca din senin și a tras un scaun care ar fi fost cu siguranță prea greu pentru cineva care îşi permitea să mănânce aici. Chelnerul nu a făcut o plecăciune, dar mi-am dat seama că s-a abținut cu greu.

— Hei, amice, a spus Kyle în timp ce mă așezam.

Mi-a întins mâna peste masă. De vreme ce părea să creadă că sunt, mai nou, cel mai bun prieten al lui, m-am întins și eu și i-am strâns mâna.

— Cum merge treaba cu petele?

— Mereu e o grămadă de muncă, am zis eu. Cum merg lucrurile cu misteriosul nostru oaspete de la la Washington?

— Mai bine ca niciodată, a spus el.

Mi-a ținut mâna într-a lui parcă o secundă în plus decât s-ar fi cuvenit. M-am uitat la ea; încheieturile degetelor erau proeminente, de parcă și-ar fi petrecut prea mult timp antrenându-se la un perete de beton. A lovit cu mâna stângă în masă, prilej cu care i-am putut observa mai bine inelul de

pe degetul mic. Era extrem de feminin, aducând mai degrabă cu un inel de logodnă. Când în cele din urmă mi-a dat drumul la mână, a zâmbit și și-a întors capul către Deborah, deși dat fiind că purta ochelari, era imposibil să-ți dai seama dacă se și uita la ea sau doar își muta gâtul dintr-o parte într-alta.

Deborah i-a zâmbit la rândul ei.

— Dexter îşi făcea griji pentru mine.

— Ei, a spus Chutsky, nu la asta sunt buni frații?

— Mă-ntreb și eu uneori, a zis Deborah aruncându-mi o privire.

— Deborah, știi că nu fac altceva decât să-ți apăr spatele, am spus.

Kyle a chicotit.

— Ce bine că atunci mie-mi rămâne fața, a spus el și-au izbucnit amândoi în râs, iar ea s-a întins peste masă și l-a luat de mână.

— Atâția hormoni și fericire mă fac să scrâșnesc din dinți, am zis. Spuneți-mi, încearcă la ora asta cineva, oricine, să-l prindă pe monstrul ăla inuman, sau doar stăm și facem jocuri nereuşite de cuvinte?

Kyle a întors capul înspre mine și a ridicat o sprânceană.

— Dar tu ce interes ai în treaba asta, amice?

— Dexter se dă în vânt după monștri inumani. E un fel de hobby.

— Un hobby, a spus Kyle, având în continuare ochelarii de soare îndreptați către fața mea.

Bănuiesc că voia să mă intimideze, dar la fel de bine putea să aibă ochii închiși. Cum, necum, am reușit să nu tremur.

— E un fel de amator care alcătuiește portrete robot, a spus Deborah.

Kyle a rămas nemișcat o clipă, astfel încât am ajuns să mă-ntreb dacă nu cumva ațipise în spatele lentilelor întunecate.

— Ha, a spus în cele din urmă și s-a lăsat pe spate, în scaun. Şi, ce crezi despre individul ăsta, Dexter?

— Deocamdată doar chestii generale, am zis. E vorba de cineva foarte bine pregătit din punct de vedere medical și în activități sub acoperire, e sărit nițel de pe fix și vrea să demonstreze ceva prin actele lui, ceva ce are legătură cumva cu America Centrală. Probabil o va face din nou, într-un moment ales cu grijă, pentru a obține maximum de impact, nu că omul ar simți că *trebuie* s-o facă. Așadar, nu e chiar genul de criminal în serie obișnuit... Ce e? am întrebat.

Zâmbetul relaxat dispăruse de pe fața lui Kyle, iar acum stătea încordat, cu pumnii strânși.

— Cum adică America Centrală?

Eram destul de sigur că amândoi știam foarte bine ce voiam să spun prin America Centrală, dar m-am gândit c-ar fi fost un pic cam mult să spun pe șleau că mă refer la El Salvador; n-ar fi fost o idee bună să nu mai fiu luat drept un amator care face asta doar ca hobby. Doar că singurul scop pe care-l aveam în vedere era acela de a afla mai multe despre Doakes, așa că, atunci când vezi o breșă sau o oportunitate... ei bine, poate că totuși am fost din cale-afară de evident, dar se pare că a funcționat.

— Oh, am zis. Nu așa stau lucrurile?

Toți anii de practică în imitarea expresiilor de pe fețele oamenilor m-au răsplătit acum, fiind capabil să arborez cea mai izbutită figură inocent-curioasă de care eram în stare.

Kyle părea că nu reuşea să se hotărască dacă așa era sau nu. A strâns din dinți și și-a descleștat pumnii.

— Ar fi trebuit să te previn, a spus Deborah. E foarte bun la de-astea.

Chutsky a răsuflat adânc și a clătinat din cap.

— Mda, a zis și, cu un efort vizibil, s-a lăsat pe spate și a afișat din nou zâmbetul obişnuit. Destul de bine intuit, amice. Cum ai ajuns la concluziile astea?

— Ah, nici nu știu, am răspuns cu modestie. Pur și simplu mi s-a părut evident. Mai greu e să-mi dau seama în ce fel e implicat sergentul Doakes.

— Isuse Cristoase, a spus el, încleştând iar pumnii.

Deborah s-a uitat la mine și a râs, nu chiar la fel cum râsese spre Kyle, dar totuși mă simțeam bine să știu că din când în când era conștientă că ne aflăm de aceeași parte a baricadei.

— Ți-am zis că e bun, i-a zis sora mea.

— Isuse, a spus Kyle din nou.

Și-a trosnit inconștient unul dintre degetele arătătoare, de parcă ar fi apăsat un trăgaci invizibil, după care și-a întors ochelarii de soare în directia lui Deb.

— Ai dreptate în privința asta, a zis, după care s-a întors către mine.

M-a privit cercetător o clipă, poate pentru a vedea dacă țâșnesc înspre ușă sau dacă nu-ncep să vorbesc în arabă, după care a dat din cap.

— Ce treabă are asta cu sergentul Doakes?

— Nu-ncerci doar să-l arunci în rahat pe Doakes, nu? m-a întrebat Deborah.

— În biroul căpitanului Matthews, am zis eu, în momentul în care Kyle a dat cu ochii de Doakes pentru prima oară, mi s-au părut pentru o clipă că se poartă de parcă s-ar cunoaște.

— N-am observat, a spus Deborah, încruntându-se.

— Erai prea ocupată să roșești.

Moment în care s-a înroșit din nou, ceea ce mi s-a părut ușor redundant.

— In plus, Doakes e cel care a știut pe cine să sune când a dat cu ochii de crimă.

— Doakes știe una-alta, a recunoscut Chutsky. De când era în armată.

— Cum ar fi? am întrebat.

Chutsky s-a uitat la mine multă vreme, sau cel puțin asta au făcut ochelarii lui de soare. A bătut în masă cu inelul lui

caraghios, iar lumina soarelui s-a răsfrânt din diamantul aflat în centru. Când în cele din urmă a spus ceva, a părut că temperatura de la masa noastră scăzuse cu zece grade.

— Amice, a zis, nu vreau să-ți dau bătăi de cap, dar vreau să renunți la asta. Fă un pas în spate. Găsește-ți alt hobby. Altminteri o să te pomenești într-o grămadă de rahat și-o să tragă cineva apa peste tine.

Înainte să apuc să mă gândesc la ceva drăguț ce-aș fi putut răspunde, chelnerul s-a materializat lângă cotul lui Kyle. Chutsky a continuat să-și ațintească ochelarii înspre mine mult timp. Apoi i-a înapoiat chelnerului meniul.

— Aici au o *bouillabaisse* extraordinară, a zis.

Deborah a dispărut pentru tot restul săptămânii, fapt care nu prea mi-a ajutat deloc stima de sine, dimpotrivă, fiindcă oricât de greu îmi era s-o recunosc, fără ajutorul ei mă împotmolisem. Nu eram în stare să vin cu alt plan pentru a-l înfunda pe Doakes. În tot acest timp, el era în continuare acolo, cu mașina parcată sub copacii de vizavi de apartamentul meu, apoi urmărindu-mă până la casa Ritei, iar eu nu aveam nicio soluție. Creierul meu, cândva tare mândru de el însuși, nu făcea altceva acum decât să alerge ca bezmeticul după propria-i coadă, nefiind în stare să prindă altceva decât aer.

Îl simțeam pe Călătorul Întunecat cum se agită și se foiește, cum încearcă să se elibereze și să preia controlul volanului, numai că Doakes pândea vigilent din spatele unui parbriz, silindu-mă să stau potolit și să scotocesc după o altă doză de bere. Muncisem asiduu, prea multă vreme, pentru a-mi obține viața perfectă și nu aveam de gând să distrug totul taman acum. Și eu, și Călătorul puteam să mai așteptăm un pic. Harry mă învățase să fiu disciplinat, și asta ar fi trebuit să m-ajute să trăiesc și zile mai fericite.

*

— Răbdare, mi-a spus, apoi a făcut o pauză pentru a tuși într-un șervețel de hârtie. A fi răbdător e mai important decât a fi deștept, Dexter. Deștept ești mereu.

— Mulțumesc, i-am zis.

Și eram cât se poate de politicos, pe bune, fiindcă nu mă simțeam deloc în largul meu în camera de spital a lui Harry. Mirosurile de medicamente, dezinfectant şi urină amestecate cu cel de suferință înăbuşită și de moarte clinică mă făceau să-mi doresc să fiu oriunde altundeva. Desigur, ca june monstru ce eram, nu mă întrebam niciodată dacă nu cumva și Harry simțea la fel.

— În cazul tău, va trebuie să fii *și mai* răbdător, deoarece îți vei închipui că ești îndeajuns de deștept încât să scapi basma curată. Nu ești. Nimeni nu este.

S-a întrerupt din nou pentru a tuși, doar că de data asta a durat mai mult, și părea o tuse mai profundă. Să-l vezi astfel pe Harry – Harry cel indestructibil, superpolițist și tată vitreg, să-l vezi cum tremură, cum se înroșește și cum i se adună lacrimi în ochi, era parcă prea mult. Trebuia să mă uit în altă parte. Când mi-am întors privirea asupra lui o clipă mai târziu, Harry se uita din nou la mine.

— Te cunosc, Dexter. Mai bine decât te cunoşti pe tine însuți.

Și era lesne de crezut, până când a continuat cu fraza:

— Ești un tip de treabă în adâncul sufletului.

— Nu, nu sunt, am răspuns, gândindu-mă la lucrurile minunate pe care nu aveam încă voie să le fac.

Simplul fapt că-mi doream să le îndeplinesc cam scotea din schemă posibilitatea de a fi un tip de treabă. Mai era de asemenea și problema că majoritatea celorlalți puștani plini de coșuri de vârsta mea, prin care tropăiau hormonii, considerați băieți buni, nu erau mai apropiați de mine, ca specie, decât era un urangutan. Dar Harry nici nu voia să audă.

— Ba da, ești, a spus. Și va trebui să crezi că ești. Inima ta e cam unde-ar trebui să fie, Dex, a zis el, apoi l-a cuprins o criză de tuse teribilă.

A durat mult, mi s-a părut că minute bune, după care s-a lăsat înapoi pe pernă, slăbit. Și-a închis ochii pentru o clipă, dar când i-a deschis din nou erau de un albastru oțelit, tipic pentru Harry, mai strălucitori ca niciodată pe fundalul verzuliu al figurii sale de om pe moarte.

— Răbdare, mi-a spus și cuvintele lui răsunau cu putere, în ciuda durerilor crunte și slăbiciunilor pe care le va fi simțit. Mai ai încă mult, Dexter, iar eu nu prea mai am timp.

— Da, știu, am spus, iar el a închis ochii.

— Fix asta vreau să spun. Ar fi trebuit să zici: „nu, nu-ți face griji, mai ai o grămadă de timp“.

— Dar n-ai, am spus, nefiind sigur încotro se îndrepta discuția.

— Nu, nu am, a zis el. Dar oamenii așa pretind. Ca să mă facă să mă simt mai bine.

— Te-ai simți mai bine?

— Nu, a spus el, după care și-a deschis ochii din nou. Dar nu poți folosi logica asupra comportamentului uman. Trebuie să fii răbdător, să observi și să înveți. Altminteri, o dai în bară. O să fii prins și… moștenirea mea o să fie înjumătățită.

A închis din nou ochii, aproape că-i simțeam efortul din voce.

— Sora ta va fi un bun polițist. Tu, a zâmbit el vag, ușor trist, tu vei fi cu totul altceva. Justiție adevărată. Dar numai dacă ești răbdător. Dacă șansa nu e de partea ta, Dexter, așteaptă până când îți surâde.

Totul părea atât de copleșitor pentru un monstru în devenire de numai optsprezece ani. Nu-mi doream să fac decât Acel Lucru, o treabă de-a dreptul simplă, să dansez în lumina lunii cu tăișul scânteietor, liber – un lucru atât de ușor, atât de firesc și de dulce – să despic astfel pe din două toate

prostiile până la miezul lucrurilor. Dar nu puteam. Harry făcea tabloul să pară mult mai complicat.

— Nu știu ce o să fac după ce mori tu, i-am spus.

— O să te descurci foarte bine.

— Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să mi le amintesc.

Harry a întins o mână și a apăsat butonul care atârna legat de un fir, lângă pat.

— O să-ți amintești.

A dat drumul firului și aproape că i s-a scurs și ultima picătură de vlagă când cablul a alunecat din nou pe lângă pat.

— Îți vei aminti.

A închis ochii și, pentru o clipă, am rămas singur în încăpere. Apoi asistenta a dat buzna în cameră cu o seringă în mână, iar Harry a deschis un ochi.

— Nu putem face întotdeauna ce credem noi că ar trebui să facem. Așa că atunci când n-ai încotro, aștepți, a spus el și a întins brațul pentru înțepătura acului. Indiferent… ce… presiune… ai simți.

M-am uitat la el cum stătea întins acolo pe pat, acceptând acul fără să clipească, deși știa prea bine că ușurarea pe care i-o aducea era doar temporară, că sfârșitul era aproape și că nu-l putea împiedica în vreun fel și știind, de asemenea, că nu se temea și că avea s-o facă exact cum trebuie, așa cum făcuse toate lucrurile în viață. Cum trebuie. Și mai știam un lucru: că Harry mă înțelegea. Nimeni altcineva nu mă mai înțelesese, și nimeni altcineva n-avea s-o mai facă, până la sfârșitul lumii. Doar Harry.

Singurul motiv pentru care am luat vreodată în calcul posibilitatea de a fi uman era acela de a semăna mai mult cu el.

Capitolul 11

Așa că eram răbdător. Nu era treabă ușoară, dar era în spiritul lui Harry. Să lăsăm primăvara dinlăuntru, strălucitoare și oțelită, să rămână tăcută, încolăcită, și să așteptăm, să veghem, să pândim dulcea și fierbintea ușurare închisă bine de tot în cutiuța ei rece până când avea să sosească momentul perfect potrivit lui Harry, momentul în care puteam să-i dăm drumul să țopăie și să facă tumbe prin noapte. Mai devreme sau mai târziu avea să se ivească o breșă prin care să ne strecurăm. Mai devreme sau mai târziu aveam să-l fac pe Doakes să clipească.

Am așteptat.

Pentru unii dintre noi, desigur, e mai greu decât pentru alții, și abia câteva zile mai târziu, într-o dimineață de sâmbătă, mi-a sunat telefonul.

— La dracu', a spus Deborah fără niciun alt preambul.

A fost aproape o ușurare să o aud vorbind astfel, întorcându-se la firea ei țâfnoasă.

— Bine, mulțumesc, tu? am zis eu.

— Kyle mă scoate din sărite. Îmi spune că n-avem altceva de făcut decât să așteptăm, dar nu-mi spune ce anume așteptăm. Dispare zece, doișpe ore pe zi, și nu-mi zice unde pleacă. După care așteptăm și mai mult. M-am săturat al dracului de tare, mi-au ieșit peri albi.

— Răbdarea e o virtute, i-am spus.

— Am obosit să fiu virtuoasă. Și mi s-a acrit de zâmbetul superior pe care-l arborează Kyle când îl întreb ce putem face ca să-l găsim pe individul ăsta.

— Păi, Debs, nu știu ce-aș putea face altceva decât să te asigur de compasiunea mea. Îmi pare rău.

— Cred că poți face al dracului de multe, frățioare, a zis ea.

Am oftat din rărunchi, mai degrabă ca să-i fac pe plac. Oftaturile se exprimă așa de uşor la telefon.

— Asta-i problema când ai o reputație de ucigaș profesionist, Debs. Toată lumea-i convinsă că nimeresc o muscă-n zbor de la treij' de metri, de fiecare dată.

— Eu sunt convinsă în continuare că poți, a zis ea.

— Încrederea ta îmi încălzește inima, Deborah, dar nu pricep o boabă din aventura asta. Mă lasă complet rece.

— Vreau să-l găsesc pe omul ăsta, Dexter. Și vreau să-i dau peste nas lui Kyle.

— Credeam că-l placi.

A pufnit.

— Doamne, Dexter. Nu știi nimic despre femei, nu-i așa? Sigur că-l plac. Tocmai *de aia* vreau să-i dau peste nas cu asta.

— Ah, bun, abia *acum* are sens ce spui.

A făcut o pauză, după care a zis ca-ntr-o doară:

— Kyle a pomenit nişte lucruri interesante despre Doakes.

Am simțit cum prietenul meu lăuntric cu dinți lungi se-ntinde nițel, după care-ncepe să toarcă.

— Devii mult prea subtilă dintr-odată, Deborah. N-aveai decât să mă întrebi pe mine.

— Păi, tocmai te-am întrebat și-ai început să-mi turui mizeria aia despre cum nu mă poți ajuta, a zis ea, reintrând în pielea lui Debs cea care spune lucruri verde-n față. Atunci cum rămâne? Ce-ai aflat?

— Nimic deocamdată.

— Rahat, a spus Deborah.

— Dar s-ar putea să găsesc ceva.

— Cât de repede?

Recunosc că mă enervase atitudinea lui Kyle față de mine. Cum se exprimase oare? Că mă bag în rahat și se va trage

apa după mine? Serios acum, cine i-a scris replica asta? Iar ofensiva bruscă de subtilitate a lui Deborah, domeniul meu de competență tradițional, nu mă liniștea în nici un fel. Așa că n-ar fi trebuit s-o spun, dar am făcut-o.

— Ce zici până-n prânz? Să spunem că am ceva treabă până la unu. Mergem la Baleen, dacă tot achită Kyle nota.

— Asta mai vedem, a spus ea, după care a adăugat: Treaba legată de Doakes? E destul de tare.

Apoi a închis.

Măi să fie, mi-am zis. Brusc, parcă nu mă mai deranja așa de tare perspectiva de a munci un pic sâmbăta. La urma urmei, singura alternativă ar fi fost să pierd vremea pe la Rita până când creștea mușchiul pe sergentul Doakes. Dar dacă găseam ceva de folos pentru Debs, aș fi obținut în sfârșit micuța breșă la care speram de-atâta vreme. Trebuia doar să fiu băiatul isteț de care nu se îndoia nimeni.

Dar de unde să-ncep? Nu prea aveai de ce să te agăți după ce Kyle ne îndepărtase pe noi, cei din departament, de la fața locului, înainte să apucăm să facem orice altceva în afară de a da cu praf în căutare de amprente. De multe ori în trecut mă alesesem cu mici aprecieri din partea colegilor mei din poliție fiindcă îi ajutasem să dea de urma unor monştri bolnavi și anormali care trăiau doar pentru a ucide. Asta însă fiindcă-i înțelegeam foarte bine, din moment ce eu însumi sunt un monstru bolnav și anormal. Acum nu mă puteam baza pe vreun sfat din partea Călătorului Întunecat, care fusese momit într-un somn tulbure, bietul de el. Mă vedeam nevoit să mă bazez doar pe inteligența mea nativă, dar care pentru moment era alarmant de tăcută.

Poate că dacă i-aș fi oferit ceva combustibil creierului, ar fi trecut într-o viteză superioară. Așa că m-am dus în bucătărie și-am găsit o banană. A fost foarte bună, dar, nu ştiu de ce, nu a reușit să-mi declanșeze vreo rachetă mentală.

Am aruncat coaja în coșul de gunoi și m-am uitat la ceas. Ei bine, deja trecuseră cinci minuțele. Cinci minute întregi.

Excelent. Și singurul lucru de care ți-ai dat seama e că n-ai cum să-ți dai seama de nimic. Bravo, Dexter.

Într-adevăr, erau foarte puține puncte din care puteam începe. De fapt, nu aveam nimic, în afara victimei și-a casei. Și din moment ce eram destul de sigur că victima n-ar fi avut prea multe de spus nici dacă i-am fi dat limba înapoi, doar casa a rămas în discuție. Desigur, era posibil ca locuința să-i fi aparținut victimei. Dar decorul avea un aspect atât de temporar, încât eram destul de sigur că nu era a lui.

Ciudat să părăseşti pur și simplu aşa o casă. Dar el plecase; şi o făcuse fără să-i sufle cineva în ceafă sau să-l silească să se retragă în grabă, panicat – ceea ce însemna că o făcuse în mod deliberat, ca parte a unui plan.

Prin urmare, avea alt loc în care se putea duce. Cel mai probabil tot în zona orașului Miami, de vreme ce Kyle îl căuta pe aici. Era un punct de plecare, și mă gândisem la el singur-singurel. Bine-ai venit înapoi, Domnule Creier.

În imobiliare, urmele rămân destul de pronunțate, chiar și atunci când încerci să le acoperi. După doar un sfert de oră în fața calculatorului am găsit ceva – nu chiar o amprentă întreagă, dar cu siguranță destul încât să-mi dau seama de forma câtorva degete.

Casa de pe NW 4th Street era pe numele unui anume Ramon Puntia. Cum spera el să treacă neobservat în Miami cu un asemenea nume nu știu, fiindcă era un nume cubanez caraghios, echivalentul lui „Joe Blow“ din engleză. Dar se plătiseră dările la zi, nu era nimic restant, o treabă aranjată la fix pentru cineva care punea preț pe intimitate la fel de mult cum bănuiesc c-o făcea noul nostru prieten. Casa fusese cumpărată printr-un singur virament, un transfer de bani dintr-o bancă din Guatemala. Treaba părea un pic ciudată; după ce drumul nostru începea în El Salvador și continua prin străfundurile de nepătruns ale unei agenții guvernamentale din Washington, de ce-am face acum stânga în Guatemala? Dar o cercetare rapidă *online* despre cum se spală

bani la ora actuală a scos la iveală faptul că totul se potrivea de minune. Se pare că Elveția și Insulele Cayman nu prea mai erau la modă, iar în cazul în care cineva din lumea hispanică voia oarecce servicii bancare discrete, atunci Guatemala era ultimul răcnet în domeniu.

Asta ridica o altă întrebare foarte interesantă: de câți bani a dispus Doctorul Dezmembrare și de unde proveneau? Dar era o întrebare care pentru moment nu ducea nicăieri. Bănuiam că avea destul pentru încă o altă casă după ce-și va fi terminat treaba aici, o casă probabil asemănătoare ca preț.

În regulă, atunci. M-am întors la baza mea de date cu imobiliare din zona Dade-Miami și-am început să caut proprietăți achiziționate recent în același fel, prin aceeași bancă. Erau șapte asemenea cazuri; patru dintre ele se vânduseră cu mai bine de un milion de dolari, chestiune care m-a uluit, erau ceva bani de care să te dispensezi. Probabil fuseseră achiziționate de vreun conducător de cartel al drogurilor sau de vreun director ocupat al unei companii din top 500 al revistei *Fortune*.

Astfel rămâneau trei proprietăți plauzibile. Una dintre ele era localizată în Liberty City, o zonă din Miami predominant de culoare. Dar la o privire mai atentă s-a dovedit că era de fapt vorba de un bloc de apartamente.

Din celelalte două proprietăți, una era localizată în Homestead, în apropierea uriașei gropi de gunoi a orașului numită de localnici Muntele Trashmore[1]. Cea din urmă se afla în zona de sud-est a orașului, chiar dincolo de Quail Roost Drive.

Două locuințe: eram gata să pariez că cineva tocmai se mutase într-una dintre ele și făcea acolo lucruri care le-ar fi neliniștit pe doamnele din comitetul de-ntâmpinare. Nu aveam nicio certitudine, desigur, dar părea destul de probabil și pica, la urma urmei, chiar la țanc înainte de prânz.

---

[1] Joc de cuvinte între *trash* – „gunoi", și Muntele Rushmore, cunoscut monument memorial care-i înfățișează pe cei dintâi patru președinți ai Statelor Unite (n.tr.).

*

Baleen era un local foarte scump, nu m-aș fi încumetat să iau masa aici dacă m-aș fi bizuit exclusiv pe modestele mele mijloace. Avea genul de eleganță al locurilor cu lambriuri de stejar care parcă te obligă să porți cravată și ghetre. În plus, avea una dintre cele mai frumoase priveliști către Golful Biscayne din întreg orașul și dacă aveai noroc prindeai una dintre mesele care beneficiau din plin de acest avantaj.

Fie Kyle fusese norocos, fie mojo-ul său îl copleșise pe șeful de sală, pentru că el și Deborah stăteau afară la una dintre mesele alea, cu o sticlă de apă minerală în față și o farfurie pe care se aflau, după câte se părea, crochete de crab. Am luat și eu una, după care m-am așezat pe un scaun față-n față cu Kyle.

— Delicios, am zis. Se pare că aici ajung crabii cumințți după ce mor.

— Debbie spune că ai avea ceva pentru noi, a zis Kyle.

M-am uitat la sora mea care dintotdeauna fusese Deborah sau Debs, dar cu siguranță niciodată Debbie. Nu a spus nimic și părea dornică să ignore această obrăznicie sfruntată, așa că mi-am reîndreptat atenția asupra lui Kyle. Purta iarăşi ochelarii de soare de firmă, iar inelul lui ridicol scânteia când își trecea nonşalant mâna prin păr, încercând să şi-l dea într-o parte de pe frunte.

— Sper că am ceva, am spus. Dar vreau totuși să fiu atent, nu cumva să se tragă apa cu mine cu tot.

Kyle s-a zgâit la mine multă vreme, apoi a clătinat din cap și un zâmbet lipsit de tragere de inimă i-a mișcat colțurile buzelor un centimetru în sus.

— Bine, a zis. M-ai prins. Dar ai fi surprins să afli de câte ori are succes replica asta.

— Sigur aș fi dat pe spate, i-am spus, întinzându-i foaia pe care o scosesem la imprimantă. Până-mi trag un pic sufletul, poate vrei să arunci un ochi peste asta.

Kyle s-a încruntat și a despăturit hârtia.

— Ce e?

Deborah s-a aplecat în față arătând exact ca un copoi nerăbdător. Ceea ce și era.

— Ai găsit ceva! Știam c-o să găseşti, mi-a spus ea.

— Sunt doar două adrese, a spus Kyle.

— Una dintre ele ar putea fi ascunzătoarea unui practicant al medicinei prin metode mai puțin ortodoxe și cu trecut legat de America Centrală, i-am spus, după care i-am dezvăluit cum găsisem adresele.

Spre cinstea lui, a părut impresionat, chiar și cu ochelarii pe nas.

— Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta, a zis. E foarte bine.

A aprobat din cap și-apoi a împăturit hârtia dintr-o mișcare.

— Urmărește banii. Funcționează întotdeauna.

— Bineînțeles, nu pot fi sută la sută sigur.

— Ei bine, eu aș pune pariu că da. Cred că tocmai ai dat de dr. Danco.

M-am uitat spre Deborah. A clătinat din cap, așa că mi-am întors privirea la ochelarii de soare ai lui Kyle.

— Interesant nume. E polonez?

Chutsky și-a dres glasul și a privit în depărtare peste cuprinsul apei.

— Cred că n-ai prins tu vremurile alea. Era mai demult o reclamă. Danco prezintă feliatorul de legume. Feliază. Ciopârțește…

Și-a îndreptat lentilele întunecate către mine.

— De aceea i-am spus dr. Danco. Tăia legumele felii sau cubulețe. E genul de glumă pe care o guști când ești departe de casă și vezi lucruri înfiorătoare, a continuat.

— Doar că acum le vedem aproape de casă. Ce caută aici?

— Poveste lungă, a zis Kyle.

— Asta înseamnă că nu vrea să ți-o spună, a intervenit Deborah.

— În cazul ăsta, mai iau o crochetă de crab, am zis.

M-am aplecat și-am luat-o pe ultima de pe farfurie. Chiar că erau bunicele.

— Haide, Chutsky, a spus Deborah. Sunt șanse bune să știm unde-i tipul. Ce-o să faci acum în privința asta?

Și-a pus mâna deasupra mâinii ei și i-a zâmbit.

— Am de gând să iau prânzul.

După care, cu cealaltă mână a luat un meniu.

Deborah l-a privit din profil vreun minut, apoi și-a retras mâna.

— Rahat, a spus ea.

Adevărul e că mâncarea a fost excelentă, iar Chutsky s-a străduit din răsputeri să fie simpatic și drăguț, de parcă s-ar fi hotărât că, dacă tot nu poate spune adevărul, măcar să fie cuceritor. Cinstit vorbind, nu am de ce să-l acuz, fiindcă și eu scap din tot felul de situații folosindu-mă de același tertip, însă Deborah nu părea prea mulțumită. Pufnea și plimba mâncarea prin farfurie în vreme ce Kyle spunea bancuri și mă-ntreba ce șanse cred că au Dolphins să câștige campionatul. Nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie nici dacă Dolphins ar fi câștigat Premiul Nobel pentru Literatură, dar ca un om artificial bine croit ce mă găseam, avea pregătite câteva remarci care să sune autentic despre subiectul cu pricina, care au părut să-l mulțumească pe Chutsky, omul continuând să pălăvrăgească în cel mai amical mod cu putință.

Ba chiar am avut parte și de desert, ceea ce m-a făcut să cred că fusese împins cam departe alibiul numit distrage-i-cu-mâncare, mai cu seamă fiindcă nici atenția mea, nici atenția lui Deborah nu fusese distrasă. Dar mâncarea a fost chiar bună, așa că ar fi de-a dreptul barbar din partea mea să mă plâng.

Desigur, Deborah se străduise din greu toată viața să devină barbară, așa că atunci când ospătarul a adus o chestie enormă de ciocolată și a pus-o în fața lui Chutsky, care s-a întors către Debs cu două furculițe zicându-i „Hai să...", surioara mea a profitat de moment și a azvârlit o lingură în mijlocul mesei.

— Nu, i-a spus ea. Nu mai vreau nicio nenorocită de ceașcă de cafea și nu vreau nici vreo nenorocită de mizerie cu ciocolată. Vreau un nenorocit de răspuns. Când ai de gând să te duci să-l prinzi pe ăla?

A privit-o ușor surprins, ba chiar cu o anumită căldură și afecțiune, de parcă oamenilor ca el li se păreau utile și fermecătoare femeile care aruncă linguri, dar s-a gândit că sincronizarea lăsase de dorit.

— Pot să-mi termin întâi desertul? a întrebat-o.

Capitolul 12

Deborah ne-a dus cu mașina înspre sud, pe autostrada Dixie. Da, am vorbit la plural. Spre surprinderea mea, devenisem un membru valoros în Liga Justiției și am fost informat că mi se acorda onoarea ca sufletelul meu unic să fie pus în pericol. Deși nu eram nicidecum încântat, un incident minor aproape că a făcut să merite tot deranjul.

În timp ce stăteam în fața restaurantului așteptând ca un angajat al localului să-i aducă mașina lui Deborah, Chutsky a bodogănit în șoaptă „Ce dracu'...?" și a pornit în jos pe alee. L-am văzut ieșind pe poartă și gesticulând în direcția unui Taurus maroniu care parcase ca din întâmplare lângă un palmier. Debs s-a holbat la mine de parcă era doar vina mea și amândoi ne-am uitat cum Chutsky flutură din mână înspre geamul șoferului, geam care s-a lăsat în jos pentru a da la iveală figura mereu vigilentului sergent Doakes, bineînțeles. Chutsky s-a aplecat spre portieră și i-a spus ceva lui Doakes, care și-a îndreptat privirea de la drum către mine și înapoi, a dat din cap, după care a ridicat geamul și-a plecat.

Chutsky nu a zis nimic când ni s-a alăturat din nou. Totuși, s-a uitat la mine un pic ciudat înainte de a se aşeza pe scaunul din față al mașinii.

A fost o călătorie de douăzeci de minute spre sud, unde Quail Roost Drive se intersectează cu autostrada Dixie, chiar în dreptul unui mall. La două cvartale distanță, câteva străduțe te conduc într-un cartier liniștit, de oameni din rândul clasei muncitoare, cu locuințe mici și cochete, de regulă

cu două mașini parcate în față și câteva biciclete răspândite pe gazon.

Una dintre aceste străduțe cotea la stânga și ducea înspre o fundătură, iar acolo, la capătul străzii, am găsit o casă vopsită în galben şters, cu stucaturi, și o peluză pe care iarba crescuse din abundență. In parcare se vedea o dubiță gri, ca vai de ea, pe care scria cu un roșu-închis: HERMANOS CRUZ LIMPIADORES – Frații Cruz, servicii de curățenie.

Debs a întors în capătul străzii şi a dat înapoi, până-n dreptul unei case cu vreo șase mașini parcate în față și pe iarbă. Dinăuntru se auzea o muzică rap foarte puternică. Debs a întors mașina și a parcat-o sub un copac, cu fața spre tinta noastră.

— Ce părere ai? a zis.

Chutsky s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Mda. Ar putea fi ceva. Să urmărim o vreme.

Și cam asta a fost toată discuția noastră spumoasă vreme de vreo jumătate de oră. Destul de greu să-ți țină mintea trează, așa că m-am pomenit că-mi fuge gândul la o mică poliță din apartamentul meu, unde într-o cutie din lemn de trandafir se găsesc mai multe lamele, din cele care se pun sub microscop. Fiecare lamelă conține o singură picătură de sânge – sânge foarte bine uscat, desigur. Altminteri n-aș fi ținut o chestie așa nasoală în casă. Patruzeci de ferestre către celălalt sine al meu, ca o umbră. Câte o picătură pentru fiecare dintre micile mele aventuri. Printre ele se numără Asistenta Șefă (a trecut atâta vreme de atunci) care-și omorâse pacienții administrându-le cu grijă supradoze, sub pretextul că-i scutea de dureri. Lângă ea era profesoara de liceu care strangula asistente. Minunat contrast, plus că-mi place mult de tot ironia.

Atâtea amintiri, și-n timp ce o rememoram cu drag pe fiecare-n parte deveneam tot mai nerăbdător să-mi fac una nouă, a patruzeci și una, în ciuda faptului că a patruzecea, MacGregor, abia se uscase. Dar fiindcă avea legătură cu

viitorul meu proiect, și astfel treaba era cumva incompletă, eram nerăbdător. De-ndată ce aveam să fiu sigur în privința lui Reiker și să găsesc o cale...

M-am ridicat în capul oaselor. Poate că desertul generos îmi obturase arterele craniene, cert este că pentru moment am uitat de înțelegerea cu Deborah.

— Deborah? am zis.

S-a uitat la mine, încruntându-se ușor din pricina concentrării.

— Ce-i?

— Iată-ne, am spus.

— Ei, nu zău.

— Păi, chiar că nu. Nicio urmă, nimic, și totul grație minunatelor mele eforturi mentale. Nu era vorba la un moment dat de câteva lucruri pe care urma să mi le spui?

I-a aruncat o privire lui Chutsky, care se uita drept înainte, purtând aceeași ochelari, care nu clipeau defel.

— Mda, bine, a zis ea. În armată, Doakes a făcut parte din Forțele Speciale.

— Știu asta, e în dosarul lui.

— Ceea ce tu nu știi, amice, a spus Kyle fără să se clintească, e că există o parte întunecată a Forțelor Speciale. Căreia Doakes i s-a alăturat.

Un zâmbet foarte discret i-a traversat chipul pentru o clipă, atât de scurt și de rapid încât ar fi posibil să mi-l fi imaginat.

— După ce te alături părții întunecate nu mai e cale de întoarcere, e pentru totdeauna.

M-am uitat la Chutsky, complet nemișcat o clipă, după care mi-am îndreptat privirea către Debs. A ridicat din umeri.

— Doakes era lunetist, a zis. Armata i-a lăsat pe cei din El Salvador să-l împrumute, iar omul a ucis pentru ei.

— Ca în Vestul Sălbatic, a spus Chutsky.

— Asta-i explică personalitatea, am zis eu, gândindu-mă că de fapt se lămurea mult mai mult de-atât, inclusiv ecoul care

a răzbătut din direcția lui, de pildă, la chemarea Călătorului Întunecat.

— Trebuie să înțelegi cum a fost, a spus Chutsky.

Era un pic straniu să-i aud vocea venind dinspre o față perfect imobilă și pe care nu se citea nicio reacție, de parcă ar fi ieşit dintr-un reportofon pe care i-l amplasase cineva în corp.

— Credeam că salvăm lumea. Renunțam la viețile noastre, la orice speranță de a obține ceva normal sau decent, totul pentru cauză. Se pare că de fapt doar ne vindeam sufletele. Eu, Doakes…

— Și dr. Danco, am zis eu.

— Și dr. Danco.

Chutsky a oftat și-n cele din urmă și-a mișcat capul, întorcându-se puțin către Deborah, privind apoi din nou înainte. A clătinat din cap, iar mișcarea a părut atât de amplă și de teatrală după nemișcarea de mai devreme încât aproape că mi-a venit să aplaud.

— Dr. Danco a început ca idealist, precum noi toți, de altfel. În perioada cât a urmat școala medicală a descoperit că lipsea ceva dinlăuntrul lui, că le putea face oamenilor anumite lucruri fără a simți strop de empatie. Nimic. E mult mai rar decât ai crede.

— Mda, sunt convins, am spus, iar Debs s-a holbat la mine.

— Danco își iubea țara, a continuat Chutsky. Așa că a trecut la rândul lui de partea întunecată. Scopul fiind să-și folosească talentul. Iar în El Salvador… a înflorit. Putea să ia pe cineva pe care i-l aduceam noi și pur și simplu…

A făcut o pauză și a expirat încet.

— La dracu'. Ai văzut ce-i în stare să facă.

— Foarte original, am zis. Creativ de-a dreptul.

Chutsky a râs scurt, fără pic de amuzament.

— Creativ, da. Ai putea spune și asta.

Chutsky și-a mișcat ușor capul spre stânga, apoi încet la dreapta, apoi iar la stânga.

— Am spus că nu-l deranja să facă asemenea lucruri – în El Salvador a ajuns să-i placă. Obișnuia să participe la interogatorii și să formuleze întrebări personale. Apoi, după ce începea, i se adresa persoanei respective pe nume, de parcă ar fi fost dentist sau așa ceva, și-i spunea: „Să încercăm numărul cinci, sau poate numărul șapte". De parcă ar fi fost diferențe atât de mari între tipare.

— Ce fel de tipare? am întrebat.

Părea o întrebare extrem de firească, prin care îmi arătam interesul politicos și duceam conversația mai departe. Dar Chutsky s-a foit în scaun și mi-a aruncat o privire de parcă eram o chestie care ar fi necesitat o sticlă-ntreagă de soluție pentru spălat podeaua.

— Ți se pare amuzant, mi-a zis.

— Nu încă.

S-a holbat la mine îngrozitor de mult timp; apoi s-a mulțumit să clatine din cap și să privească din nou înainte.

— Nu știu ce fel de tipare, amice. N-am întrebat niciodată. Îmi pare rău. Probabil că avea de-a face cu ce tăia mai întâi. Doar ca să se distreze. Și vorbea cu ei, le zicea pe nume, le arăta ce făcea.

Chutsky s-a scuturat, cuprins de un fior.

— Cumva asta înrăutățea lucrurile. Ar fi trebuit să vezi ce le făcea celorlalți.

— Cum rămâne cu ce ți-a făcut ție? a întrebat Deborah.

Și-a lăsat bărbia în piept, după care s-a îndreptat din nou de spate.

— Și asta, a spus el. În fine, ideea e că-ntr-un final ceva s-a schimbat acasă, în politică, la Pentagon. Noul regim nu a vrut să aibă în niciun fel de-a face cu treburile noastre de acolo. Așa că în mod tacit s-a răspândit printre noi zvonul că dr. Danco ne-ar putea aduce cumva un pic de înțelegere din partea autorităților, dacă l-am fi predat lor.

— Adică l-ați oferit pe unul de-al vostru spre a fi ucis? am întrebat.

Nu era tocmai corect, vreau să spun că poate nu mă las eu prea mult influențat de morală și alte alea, dar măcar joc după anumite reguli.

Kyle a rămas tăcut o bună bucată de vreme.

— Ți-am spus că ne-am vândut sufletele, amice, a zis el în cele din urmă și a zâmbit din nou, de data asta ceva mai mult. Da, i-am întins o capcană și ceilalți l-au prins.

— Doar că n-a murit, a zis Deborah, la fel de practică din fire.

— Am fost trași pe sfoară, a spus Chutsky. L-au luat cubanezii.

— Ce cubanezi? a întrebat Deborah. Parcă vorbeai de El Salvador.

— Pe atunci, oricând era rost de probleme în zona Americii Latine, hop și cubanezii. Sprijineau tabăra adversă față de cea pe care o susțineau Statele Unite. Și-l voiau pe doctorul nostru. V-am spus, omul era special. Așa că l-au luat și-au încercat să-l atragă de partea lor. L-au dus la Insula Pinilor.

— Ce-i asta, o stațiune? am întrebat.

Chutsky a chicotit.

— Poate ultima stațiune. Insula Pinilor e una dintre cele mai dure închisori din lume. Dr. Danco a petrecut de minune acolo. I-au dezvăluit că a fost lăsat baltă de ai lui, după care l-au torturat serios. Câțiva ani mai târziu, unul dintre oamenii noștri e prins și sfârșește astfel. Fără mâini, fără picioare, tot tacâmul. Danco lucrează pentru ei. Iar acum…

Kyle a ridicat din umeri.

— Fie i-au dat ei drumul, fie a scăpat singur. Nici nu contează. Știe cine l-a tras pe sfoară și are o listă.

— E și numele tău pe listă? a întrebat Deborah.

— Poate, a spus Chutsky.

— Și al lui Doakes? m-am interesat.

La urma urmei, și eu pot fi practic.

— Poate, a repetat el, ceea ce nu-mi era de mare ajutor.

Toate amănuntele despre Danco erau interesante, desigur, dar mă aflam aici dintr-un alt motiv.

— În orice caz, a mai spus Chutsky, cu asta avem de-a face.

Nimeni nu părea c-ar avea mare lucru de spus în privința asta, nici măcar eu. Am întors pe toate părțile amănuntele pe care le auzisem, căutând ceva care ar fi putut să mă ajute în necazul cu Doakes. Recunosc că pe moment n-am descoperit nimic, ceea ce era umilitor. Dar începeam să-l înțeleg o idee mai bine pe dragul doctor Danco. Deci și el era gol pe dinăuntru, nu? Un lup în blană de oaie. Și el, la rândul lui, găsise o cale de a-și pune talentul în slujba unui bine mai mare, întocmai ca bunul și bătrânul Dexter. Numai că acum sărise un pic de pe fix și începuse să semene cu oricare alt animal de pradă, indiferent în ce direcție tulburătoare îl purta tehnica lui.

Și, destul de straniu, odată cu acel punct de vedere, un alt gând și-a făcut loc în ceaunul înfierbântat din creierul întunecat al lui Dexter. Înainte fusese doar ceva trecător, acum începea să mi se pară o idee foarte bună. De ce nu l-aș găsi chiar eu pe dr. Danco și să-l invit la un Dans Întunecat? Era un prădător care-o luase pe căi greșite, întocmai ca toți ceilalți de pe lista mea. Nimeni, nici măcar Doakes, nu ar fi avut ce să comenteze față de decesul lui. Dacă până atunci doar cochetasem cu ideea de a-l găsi pe doctor, acum devenise genul de urgență care îmi îndepărta frustrarea cauzată de eșecul cu Reiker. Așadar era ca mine, nu? Vom vedea ce și cum. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării și mi-am dat seama că într-adevăr abia așteptam să-l întâlnesc pe doctor și să discut mai în amănunt cu el despre munca sa.

Undeva în depărtare am auzit cele dintâi tunete, semn că furtuna de amiază se apropia.

— La dracu', a spus Chutsky. O să plouă?

— În fiecare zi la ora asta, am zis.

— Asta nu-i bine. Trebuie să facem ceva până plouă. E rândul tău, Dexter.

— Eu? am zis, cu gândul la meditațiile mele în privința malpraxisului medical.

Tocmai ce mă hotărâsem să mă înham la treabă, dar faptul că aveam *de făcut* ceva era un pic mai mult decât mi-aș fi dorit. Ce vreau să spun e că uite, aveam la dispoziție doi luptători hârșiți în bătălii, și-n loc să-i punem la treabă, îl trimiteam în gura primejdiei pe Delicatul Dexter, cu gropițe în obrăjori? Unde-i logica?

— Tu, a spus Chutsky. Am nevoie să bat un pic în retragere și să văd ce se-ntâmplă. Dacă-i vorba de el, pot să-l anihilez eu mai bine. Iar Debbie...

I-a zâmbit, deși ea părea să-i arunce o privire încruntată.

— Debbie e prea polițistă. Se mișcă precum un polițist, se holbează la tine ca un polițist, ba chiar ar putea să-i dea și-o amendă. Ar mirosi-o de la un kilometru. Așa că treaba pică-n cârca ta, Dex.

— Ce să fac? am întrebat, și recunosc că încă resimțeam o anumită indignare îndreptățită.

— Doar să treci pe lângă casă, să dai o tură până acolo unde se înfundă drumul și înapoi. Fii numai ochi și urechi, dar fără să ieşi în evidență.

— Nu știu cum să ies în evidență, am zis.

— Minunat. Atunci ar trebui să fie floare la ureche pentru tine.

Mi-era limpede că nici logica, nici o iritare întru totul justificată nu mi-ar fi fost de vreun folos, așa că am deschis portiera și am ieșit, neputând să nu arunc o ultimă săgeată, așa, de plecare. M-am aplecat spre geamul lui Deborah și i-am spus:

— Sper să apuc ziua în care-o să regret asta.

Și, cât se poate de amabil, tocmai atunci tunetul a răsunat alături.

Am pornit la plimbare pe trotuar către casă. Simțeam frunzele sub picioare, și-am dat de câteva cutii de suc zdrobite, rămase pesemne de la prânzul vreunul puști. Când am trecut, o pisică a luat-o la goană, sărind într-o grădină, după care s-a oprit brusc să-și lingă lăbuțele și să se zgâiască la mine de la o distanță apreciabilă, cât să se simtă în siguranță.

La casa în fața căreia erau parcate toate mașinile alea s-a schimbat muzica, și dinăuntru o voce a strigat: „Uuuu!“ Era drăguț să știu că cineva se simțea de minune în timp ce pe mine mă păștea un pericol de moarte.

Am făcut stânga luând curba pe care o descria drumul în jurul fundăturii. M-am uitat cu luare-aminte la casa în fața căreia stătea parcată dubița, foarte mândru de felul în care mă descurcam, fără să bat la ochi. Peluza era neîngrijită, iar pe alee se vedeau mai multe ziare udate complet de ploaie. Nu părea să existe vreun morman de membre și părți ale corpului nefolositoare, nici nu a ieșit nimeni în goană din casă pentru a-mi veni de hac. Dar în timp ce treceam pe alături, am auzit sonorul unui program TV în spaniolă. O voce de bărbat se ridica peste moderatorul isteric, după care s-a auzit ceva zăngănit de vase. Iar când o adiere a adus primii stropi de ploaie mari și grei, a purtat cu sine și un vag iz de amoniac dinspre casă.

Mi-am văzut de drum, am trecut de casă și m-am întors la mașină. Au mai căzut stropi, s-a auzit un tunet puternic, dar nu s-a dezlănțuit potopul. M-am urcat înapoi în mașină.

— Nimic foarte sinistru, am raportat. Gazonul ar trebui tuns și se simte un miros de amoniac. Voci în casă. Fie vorbește cu el însuși, fie nu e singur.

— Amoniac, a spus Kyle.

— Da, așa cred, am zis. Probabil ceva produse de curățenie.

Kyle a scuturat din cap.

— Cei de la serviciile de curățenie nu folosesc amoniac, e prea puternic mirosul. Dar știu cine îl foloseşte.

— Cine? a întrebat Deborah.

Chutsky a rânjit spre ea.

— Mă-ntorc imediat, a zis, și a coborât din mașină.

— Kyle! l-a strigat Deborah, dar el s-a mulțumit să-i facă ușor cu mâna și s-a dus direct la ușa din față a casei. Rahat! a bombănit când Kyle a bătut la ușă, uitându-se grijuliu la norii întunecați care prevesteau furtuna.

Ușa din față s-a deschis. Dinăuntru a ieșit un bărbat scund și-ndesat, cu tenul închis la culoare și păr ce-i acoperea toată fruntea. Chutsky i-a spus ceva și, pentru o clipă, niciunul dintre ei nu s-a clintit. Bărbatul cel scund s-a uitat spre stradă, apoi din nou la Kyle. Kyle și-a scos mâna din buzunar și i-a întins negriciosului ceva, poate bani? Bărbatul s-a uitat la ceea ce primise, apoi din nou la Chutsky, după care i-a deschis larg ușa. Chutsky a intrat. Ușa s-a trântit cu putere în urma lor.

— Rahat, a spus din nou Deborah.

Și-a ros o unghie, obicei pe care nu-l mai observasem la ea de pe când era adolescentă. Se pare că avea gust bun, fiindcă după ce-a terminat de ros a trecut la alta. Ajunsese pe la a treia când ușa căsuței s-a deschis din nou și Chutsky a ieșit zâmbitor și ne-a făcut cu mâna. Ușa s-a închis, iar el a dispărut îndărătul unui zid de apă, fiindcă în sfârșit baierele cerului se rupseseră. A venit în fugă spre mașină și s-a trântit pe locul din dreapta șoferului, ud leoarcă.

— La naiba! a zis el. Sunt ud până la piele!

— Ce futu-i mama mă-sii a fost asta? a întrebat Deborah.

Chutsky a ridicat o sprânceană către mine și și-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Nu-i aşa că vorbește elegant? mi-a zis el.

— La dracu', Kyle, l-a repezit Deborah.

— Mirosul de amoniac, a zis el. Amoniacul nu se foloseşte în chirurgie şi nicio firmă de curățenie nu l-ar folosi.

— Ne-ai spus asta deja.

Omul a zâmbit.

— Dar amoniacul se folosește pentru a pregăti metamfetamine, a spus el. Fix ce făceau băieții ăștia.

— Adică tocmai ce-ai dat buzna într-o bucătărie de droguri? a spus Deb. Ce dracu' ai căutat acolo?

A zâmbit și-a scos o pungulița din buzunar.

— Am cumpărat câteva grame.

Capitolul 13

Deborah nu a scos niciun cuvânt vreo zece minute, s-a mulțumit să conducă mașina și să se holbeze în față, strângând din dinți. Îi puteam vedea mușchii încordați, de pe față până spre umeri. Cunoscând-o atât de bine, eram destul de sigur că se pregătea o explozie, dar neavând habar cum s-ar putea comporta Debs cea Îndrăgostită, nu eram sigur cât de curând se va produce acea explozie. Ținta accidentului nuclear care era pe care să se producă, Chutsky, stătea liniștit în scaun alături de ea, la fel de tăcut, dar aparent destul de mulțumit că putea admira în liniște peisajul.

Aproape că ajunseserăm la cea de-a doua adresă, la umbra Muntelui Thrashmore, când Debs a izbucnit.

— La dracu', e *ilegal*! a spus ea, izbind cu putere volanul cu dosul palmei pentru a accentua ideea.

Chutsky i-a aruncat o privire încărcată de afecțiune delicată.

— Da, știu.

— Am jurat să fiu un om al legii, la dracu'! i-a spus Deborah. Mi-am dat cuvântul că voi face tot ce pot să opresc rahaturile astea si tu...

A rostit vorbele scuipând printre dinți, după care s-a oprit.

— Trebuia să mă asigur, a zis el cu calm. Părea cea mai bună variantă.

— Ar trebui să-ți pun cătușe! a zis ea.

— Asta ar putea fi distractiv, a spus el.

— Nemernicule!

— Cel puțin.

— N-am de gând să trec pragul părții tale întunecare de rahat!

— Nu, n-o vei face, a spus el. N-o să te las eu, Deborah.

A expirat cu putere, șuierând, după care s-a întors să se uite la el. Kyle i-a susținut privirea. Nu mai urmărisem vreodată o conversație pe mutește, iar asta era cu adevărat neobișnuită. Ochii ei clipeau neliniştiți, privind din partea stângă a feței lui spre cea din dreapta, după care spre stânga din nou. El pur și simplu îi susținea privirea, calm, fără să clipească. O treabă elegantă, fascinantă, aproape la fel de interesantă ca faptul că Debs, după toate probabilitățile, uitase că se afla la volan.

— Sunt nevoit să intervin, am zis. Dar cred că acela din față e un camion cu bere, nu?

A întors capul și a frânat brusc, fix la timp pentru a nu ne transforma într-un abțibild pentru Miller Lite.

— O să reclam adresa respectivă la moravuri. Chiar mâine, a zis ea.

— În regulă, a spus Chutsky.

— Și arunci punguța aia.

Kyle a părut ușor surprins.

— Dar m-a costat două mii.

— O arunci, a repetat ea.

— Bine.

S-au uitat apoi unul la altul din nou, lăsându-mă pe mine să fiu atent la camioane cu bere care ne-ar fi putut fi fatale. Și totuși era plăcut să vedem că lucrurile se așezau de minune și că armonia revenea în univers, încât ne puteam vedea mai departe de misiunea de a-l găsi pe oribilul și inumanul monstru al săptămânii, convinşi de adevărul vorbelor înțelepte potrivit cărora dragostea învinge întotdeauna. Și astfel a fost foarte plăcut să mergem spre sud pe autostrada Dixie, traversând ultimul episod de furtună. După care soarele a răzbătut printre nori, iar noi am luat-o pe un drum care ne-a

condus către o serie de străduțe întortocheate, toate oferind o priveliște înfiorătoare către uriașa movilă de gunoaie cunoscută sub numele de Muntele Trashmore.

Casa pe care o căutam era în mijlocul a ceea ce părea a fi ultimul rând de case înainte ca civilizația să ia sfârșit și să înceapă domnia gunoaielor. Se afla în bucla făcută de o stradă circulară și am trecut pe lângă ea de două ori înainte să ne dăm seama că o găsiserăm. Era o locuință modestă, de genul celor dublu-ipotecabile, zugrăvită în galben șters și cu o dungă albă, iar gazonul era tuns cu grijă. Nu se vedea nicio mașină în față sau în garaj, iar pancarta de pe gazon pe care scria DE VÂNZARE fusese acoperită de o alta pe care se putea citi cu litere roșii, strălucitoare: VÂNDUT!

— Poate că nu s-a mutat încă, a spus Deborah.

— Trebuie să fie pe undeva, a zis Chutsky, și era greu să-i contrazici logica. Trage pe dreapta. Ai un clipboard?

Deborah a parcat mașina, după care l-a privit încruntată.

— Sub scaun. Am nevoie de el pentru notițe.

— Nu ți-l mâzgălesc, a spus el, apoi a scotocit sub scaun o clipă şi a scos un clipboard metalic, pe care erau prinse un teanc de formulare oficiale. Perfect. Dă-mi ceva de scris.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat întinzându-i un pix alb, ieftin, cu capac albastru.

— Nimeni nu oprește pe cineva cu un clipboard în mână, a spus Chutsky, rânjind.

Și înainte să apuce vreunul dintre noi să spună ceva, a ieșit din mașină și a început să se plimbe cu un mers liniștit, de birocrat cu program fix. S-a oprit la jumătatea drumului și s-a uitat la clipboard, dând câteva pagini și prefăcându-se că citește ceva înainte de a se uita la casă și de a clătina din cap.

— Pare foarte bun la chestii de-astea, i-am spus lui Deborah.

— La dracu', ar face bine să fie.

A început să-și roadă o altă unghie, moment în care am fost cuprins de îngrijorare – în curând avea să rămână fără unghii de ros.

Chutsky și-a văzut de drum, consultându-și clipboardul, după toate probabilitățile fără să știe că produce o acută lipsă de unghii de ros în mașina rămasă în spatele lui. Nu se grăbea deloc și părea foarte firesc în mișcări, plus că în mod evident avea o grămadă de experiență fie la tertipuri, fie la spionat, depinde ce cuvânt ți se pare că descrie mai bine fel și fel de potlogării sancționate oficial. Și o făcuse pe Debs să-și roadă unghiile și aproape să se ciocnească de tiruri cu bere. Poate că, la urma urmei, nu era o influență bună asupra ei, deși era plăcut să aibă și alte ținte spre care să-și îndrepte încruntăturile și ciondăneala. Mereu sunt dornic să-i las și pe alții să încaseze papara o vreme.

Chutsky s-a oprit în fața ușii principale și a notat ceva. După care, deși nu am văzut cum a făcut-o, a descuiat ușa din față și a intrat. Ușa s-a închis în urma lui.

— Rahat, a spus Deborah. Intrare prin efracție, plus posesie de droguri. Mâine-poimâine mă pune să deturnez un avion.

— Mi-am dorit mereu să văd Havana, am zis eu ca să mă fac util.

— Două minute, a spus Deborah, scurt și la obiect. După aceea chem întăriri și intru după el.

Judecând după cum îi tremura mâna pe stație, au trecut un minut și cincizeci și nouă de secunde până când ușa din față s-a deschis din nou și Chutsky a ieșit. S-a oprit pe alee, a notat ceva în clipboard, după care s-a întors la mașină.

— În regulă, a spus el după ce s-a aşezat pe scaunul din față. Să mergem acasă.

— Casa e goală? s-a interesat Deborah.

— Curată ca lacrima, a spus el. Nu găsești nicăieri nici măcar un prosop.

— Atunci ce urmează? l-a întrebat, băgând mașina în viteză.

— Înapoi la planul A, a zis el clătinând din cap.

— Și care dracu' e planul A? l-a întrebat Deborah.
— Răbdarea.

Aşa că, în afară de minunatul prânz servit la restaurant şi de mica excursie, foarte originală, unde Chutsky făcuse cumpărături, ne-am întors la starea de așteptare. Săptămâna a trecut plictisitoare cum mă obişnuisem deja. Sergentul Doakes nu dădea semne că s-ar da bătut până când transformarea mea într-un ornament de canapea prevăzut cu burtă de bere nu era desăvârșită, și nu vedeam ce altceva aș fi putut face în afară de a mă juca de-a v-ați ascunselea și spânzurătoarea cu Astor și Cody și să schimb apoi sărutări de rămas-bun odios de teatrale cu Rita, în beneficiul urmăritorului meu.

Apoi a sunat telefonul în miez de noapte. Era duminică noaptea, iar a doua zi dimineață trebuia să plec foarte devreme la muncă; aveam o înțelegere cu Vince Masuoka și era rândul meu să iau gogoși. Și-acum uite că mai suna și telefonul ca apucatul, de parcă alte griji pe lume nu mai aveam, iar gogoșile urmau să se livreze singure. Am aruncat un ochi către ceasul de pe noptieră: 2.38. Recunosc că era oarecum prost-dispus când am ridicat receptorul și am spus:

— Lasă-mă-n pace.

— Dexter! A dispărut Kyle, mi-a spus Deborah.

Părea că depășise limita oricărei oboseli, era complet încordată și oarecum nesigură dacă voia să-mpuște pe cineva sau să plângă.

În doi timpi și trei mișcări intelectul meu puternic și-a reluat viteza de procesare.

— Ăă, bine, Deb, am zis, dar cu un tip ca el, poate că-i mai bine fără...

— A *dispărut*, Dexter. Răpit. Tipul respectiv l-a înhățat. Cel care i-a făcut chestia aia făpturii, a spus ea, și chiar dacă am simțit că eram dintr-odată aruncat într-un episod din serialul *Clanul Soprano*, știam ce vrea să spună.

Oricine fusese cel care transformase ființa de pe masă într-un cartof scâncitor avea să-i facă, după toate probabilitățile, ceva asemănător și lui Kyle.

— Dr. Danco, am zis.

— Da.

— De unde știi? am întrebat-o.

— A spus chiar el că s-ar putea întâmpla una ca asta. Kyle e singurul care știe cum arată omul. A spus că atunci când Danco va afla că se află aici, va-ncerca să-l anihileze. Aveam un... un semnal... ne-am înțeles și... La dracu', Dexter, vino-ncoace. Trebuie să-l găsim, a mai spus și-a închis.

Întotdeauna pică pe mine, nu-i așa? Nu sunt neapărat cea mai drăguță persoană de pe fața pământului, dar dintr-un motiv sau altul oamenii vin mereu la mine când au probleme. „Oh, Dexter, un monstru sălbatic fără suflet mi-a răpit iubitul!" La dracu', și eu sunt un monstru sălbatic fără suflet – asta nu-mi dă dreptul să mă odihnesc nițel?

Am oftat. Se pare că nu.

Speram să mă-nțeleagă Vince la faza cu gogoșile.

Capitolul 14

Am făcut un sfert de oră de la mine de acasă, din Grove, până la Deborah. Pentru prima dată, nu l-am mai văzut mai văzut pe sergentul Doakes în spatele meu, dar poate că folosea vreun dispozitiv de camuflare spațială, precum navele klingoniene. În orice caz, traficul era extrem de lejer, și-am prins semaforul pe verde până și pe U.S. 1. Deborah locuia într-o căsuță pe Medina, în Coral Gables, o zonă împânzită de pomi fructiferi neîngrijiți și mărginită de un zid din piatră de coral care stătea să pice. Am parcat mașina bot în bot cu-a ei în micuța parcare din față și ajunsesem la numai doi pași de casă când Deborah a deschis ușa din față.

— Unde-ai fost până acum? m-a întrebat.

— Am fost la cursul de yoga și-apoi am dat o fugă până-n mall să-mi iau pantofi, i-am spus.

Adevărul e că mă grăbisem pe cât posibil, ajungând acolo în mai puțin de douăzeci de minute de când mă sunase, așa că eram un pic ofensat de tonul ei.

— Intră încoace, a spus, dispărând în întuneric, dar ținând totuși ușa deschisă, de parcă s-ar fi temut c-ar putea să zboare de-acolo.

— Am înțeles, Înălțimea Ta, am zis eu și am intrat.

Căsuța lui Deborah e decorată modern, în stilul nu-am-viață-personală. Sufrageria ei arăta ca o cameră ieftină de hotel care fusese ocupată de o trupă rock și jefuită de absolut orice, în afară de un televizor și-un video. Mai avea acolo un scaun și o măsuță lângă ușile în stil franțuzesc care dădeau afară spre o grădiniță aproape pierdută într-o junglă de

boscheți. A găsit cine știe pe unde încă un scaun, unul pliant ca vai de el, și l-a tras lângă masă pentru mine. Am fost atât de mișcat de gestul ei de ospitalitate încât m-am hotărât să-mi risc viața și integritatea membrelor așezându-mă pe șubrezenia aia.

— Bun. De când a dispărut?

— Rahat. Acum vreo trei ore și jumătate. Cred.

A clătinat din cap și s-a prăbușit pe celălalt scaun.

— Trebuia să ne vedem aici și… și n-a mai apărut. M-am dus la hotelul lui, dar nu era nici acolo.

— Dar nu e posibil să fi ieșit și el pe undeva? am întrebat eu și, în ciuda faptului că nu-s deloc mândru de asta, trebuie să recunosc că vocea îmi sunase plină de speranță.

Deborah a clătinat din cap.

— Portofelul și cheile i-au rămas pe dulap. Tipul l-a prins, Dex. Trebuie să-l găsim înainte…

Și-a mușcat buza, ferindu-şi privirea.

Nu aveam nici cea mai vagă ideea ce-aș fi putut face eu pentru a-l găsi pe Kyle. După cum spuneam, situația de față nu era genul de caz asupra căruia să am o bună privire de ansamblu, și deja făcusem mai tot ce puteam investigând situația imobiliară. Dar din moment ce Deborah vorbea la plural, se părea că nu aveam de ales în treaba asta. Legături de familie, alea, alea. Și totuși, am încercat s-o dau cotită.

— Iartă-mă dacă sună caraghios, Debs, dar ai raportat situația?

Mi-a aruncat o privire pe jumătate disprețuitoare, pe jumătate nemulțumită.

— Mda. L-am sunat pe căpitanul Matthews. Părea ușurat. Mi-a spus să nu mă isterizez, de parc-aș fi o babă la menopauză. I-am cerut să dea un comunicat de urmărire generală, şi el mi-a zis: „Pentru ce?“ Cum „pentru ce“…? Fir-ar să fie, Dexter, îmi venea să-l strâng de gât, dar…

A ridicat din umeri.

— Dar avea dreptate, am zis.

— Mda. Kyle e singurul care știe cum arată tipul respectiv. Nu știm ce mașină conduce, n-avem idee care e numele lui real sau… rahat, Dexter. Singurul lucru cert pe care-l știu e că l-a prins pe Kyle. În orice caz, Matthews a luat legătura cu oamenii lui Kyle de la Washington. A spus că mai multe nu poate face, a zis Deborah și a clătinat din cap părând tot mai posomorâtă. Trimit pe cineva aici marți dimineață.

— Bine, atunci, am zis eu plin de speranță. Vreau să spun, măcar știm că tipul lucrează foarte încet.

— Marți dimineață, a spus ea. Sunt aproape două zile. Cu ce crezi că va începe, Dex? Amputează întâi un picior? Sau un braț? Sau le poate îndepărta pe-amândouă simultan?

— Nu, am zis. Câte-un membru pe rând.

Deborah mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Păi, așa mi se pare firesc, nu?

— Nu și mie, a zis ea. Nimic în cazul de față nu e firesc.

— Deborah, nu tăierea de brațe și picioare e *ce* își propune individul ăsta. Problema e *cum* o face.

— La dracu', Dexter, spune clar ce vrei să spui.

— Ce-și *dorește* el să facă e să-și distrugă complet victimele. Să-i facă praf și pe-afară, și pe dinăuntru, ceva cu totul ireparabil. Să-i transforme în niște păstăi cântătoare care niciodată nu vor mai avea parte de altceva decât de o groază înnebunitoare. Tăierea membrelor și a buzelor e doar modul prin care… Ce e?

— Oh, Doamne, Dexter, a zis Deborah.

Fața i se schimonosise în asemenea hal, încât mi-am amintit cum arăta atunci când a murit mama. S-a întors și am văzut cum umerii încep să-i tremure, ceea ce m-a făcut pentru o clipă să mă simt ușor stânjenit. Vreau să spun că nu prea simt emoții de obicei, pe când Deborah dimpotrivă, se emoționează frecvent. Dar nu e genul de persoană care să-și arate emoțiile, asta dacă nu socotim și iritarea drept o emoție. Iar acum scotea scâncete de boceală și știam că probabil ar fi trebuit s-o bat ușor pe umăr și să-i spun „Gata,

gata“ sau ceva la fel de profund și de uman, dar pur și simplu nu m-am putut convinge s-o fac. Era vorba de sora mea, Deb. Și-ar fi dat seama că mă prefac și…

Și ce? O să-mi taie mâinile și picioarele? Cel mai rău lucru care s-ar fi putut petrece ar fi fost să-mi spună să mă opresc, și să devină din nou Sergentul Bosumflici. Chiar și asta ar fi fost o îmbunătățire semnificativă față de gestul actual de smiorcăială ofilită. În orice caz, acum era clar unul dintre acele momente în care se cerea o reacție umană și, având în vedere că studiasem vreme îndelungată cum ar fi reacționat un om normal într-o asemenea situație, am făcut-o. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de ea. Mi-am pus brațul pe umărul ei, am bătut-o ușor și i-am spus:

— Gata, Deb, gata, e-n regulă.

Suna chiar mai stupid decât mă temusem eu c-ar suna, dar ea s-a aplecat înspre mine și și-a văzut mai departe de boceală, deci bănuiesc că, la urma urmei, am făcut ce trebuia.

— Poți cu adevărat *să te îndrăgostești* de cineva într-o săptămână? m-a întrebat.

— Eu nu cred că mă pot îndrăgosti deloc, am zis.

— N-aș putea să îndur una ca asta, Dexter. Dacă e ucis Kyle, sau transformat într-o… Oh, Doamne, nu știu ce mă fac.

Și s-a prăbușit din nou în brațele mele, plângând.

— Gata, gata, liniștește-te, i-am spus.

A suspinat din greu, apoi și-a suflat nasul într-un şervețel de hârtie.

— Mi-aș dori să-ncetezi să mai spui asta.

— Îmi pare rău, am spus. Nu știu ce altceva să-ți zic.

— Spune-mi ce pune la cale individul. Spune-mi cum pot să dau de el.

M-am așezat din nou pe scăunelul șubred.

— Nu cred că pot, Debs. Nu prea am cum să presimt ce face.

— Rahat.

— Serios. Ce vreau eu să spun e că, tehnic vorbind, nu a omorât cu adevărat pe nimeni, știi.

— Dexter, a spus ea, deja-l înțelegi mai bine pe tip decât Kyle, iar el îl cunoaște. Trebuie să-l găsim. *Trebuie.*

Și-a mușcat buza de jos, iar eu am început să mă tem că va începe din nou smiorcăiala, fapt care m-ar fi lăsat complet neajutorat din moment ce-mi spusese deja să nu mai încerc s-o consolez. Dar a reușit să își revină, ca o soră-sergent dură ce era, după care și-a suflat din nou nasul.

— O să-ncerc, Deb. Pot să plec de la premisa că tu și Kyle ați făcut deja toate lucrurile obișnuite? Că ați vorbit cu martorii și toate cele?

A clătinat din cap.

— Nu a fost nevoie. Kyle știa…

A făcut o pauză după ce a folosit timpul trecut, după care a continuat, foarte hotărâtă.

— Kyle *ştie* cine a făcut-o, și *ştie* și cine va fi următoarea victimă.

— Scuză-mă. Știe cine urmează?

Deborah s-a încruntat.

— Nu pune problema așa. Kyle mi-a spus că sunt patru tipi din Miami pe listă. Unul dintre ei a dispărut. Kyle și-a dat seama deja c-a fost răpit, iar asta ne-a dat un pic de răgaz pentru a-i plasa sub supraveghere pe ceilalți trei.

— Cine sunt cei patru, Deborah? Și de unde-i știe Kyle?

A oftat.

— Kyle nu mi-a spus numele lor. Dar toți erau membri într-un fel de echipă. În El Salvador. Împreună cu… individul ăsta, dr. Danco. Așadar…

Și-a desfăcut larg brațele afișând o mină neajutorată, ceva cu totul nou pentru ea. Și-n ciuda faptului că i-a conferit un farmec de fetișcană, eu n-am simțit nimic altceva decât impresia că se profită de pe urma mea. Lumea întreagă se învârte vesel și-și vede de treburi, până când intră-n cele mai afurisite belele, după care pică-n cârca Neînfricatului

Dexter să facă din nou ordine în univers. Nu părea corect, dar ce-aș fi putut face?

Sau mai concret – ce-aș fi putut face acum? Nu vedeam nicio modalitate de a-l găsi pe Kyle înainte de a fi prea târziu. Și-n ciuda faptului că sunt destul de sigur că n-am spus asta cu voce tare, Deborah a reacționat de parcă aș fi făcut-o. A bătut cu pumnul în masă și-a zis:

— Trebuie să-l găsim înainte să-nceapă mutilarea lui Kyle. Înainte să *înceapă*, Dexter. Fiindcă, ce-ar trebui să fac, să sper că nu-și va pierde decât un braț până ajungem noi acolo? Sau un picior? În oricare variantă, Kyle este…

S-a întors fără a-și isprăvi replica, cu privirea pierdută în întuneric, dincolo de ușile în stil franțuzesc de lângă măsuță.

Avea dreptate, desigur. Părea într-adevăr că nu prea puteam face mare lucru pentru a-l aduce înapoi intact pe Kyle. Cu tot norocul din lume, inteligența mea sclipitoare nu l-ar fi putut aduce înapoi înainte să-nceapă treaba. Și-apoi cât ar fi putut să reziste Kyle? Presupunând că fusese în vreun fel pregătit pentru a face față unor asemenea situații și știind ce urma să se petreacă, deci…

Dar stai o clipă. Am închis ochii și-am început să gândesc febril. Dr. Danco știa despre Kyle că era un profesionist. Și, după cum îi spusesem deja lui Deborah, scopul era să distrugi victima până se transformă în bucăți urlătoare, imposibil de pus la un loc. Prin urmare…

Am deschis ochii.

— Deb, am zis.

Ea s-a întors să mă privească.

— Mă aflu în rara situație în care am puțină speranță de oferit.

— Bagă.

— E doar o bănuială. Dar cred că doctorul Dement probabil îl va ține o vreme pe Kyle prin preajmă, fără să lucreze la el.

Ea s-a încruntat.

— De ce-ar face asta?

— Ca să prelungească și mai tare calvarul, ca să-l înmoaie de tot. Kyle știe ce urmează. E resemnat în privința asta. Dar închipuie-ți că e lăsat pe jos, în întuneric, legat fedeleș, iar imaginația lui începe să zburde. Așadar mă gândesc că poate, am adăugat eu chiar în timp ce-mi venea în minte acel gând, poate că înaintea lui e o altă victimă. Tipul care a dispărut. Astfel Kyle aude tot, foarfecile și bisturiele, gemetele, șoaptele. Ba chiar își adulmecă viitorul, știe ce-l așteaptă, dar nu și când. Va fi pe jumătate scos din minți înainte de a-și pierde o unghie de la picior.

— Doamne, a zis ea. Asta numești tu speranță?

— Clar. Ne dă ceva mai mult răgaz pentru a-l găsi.

— Isuse!

— S-ar putea totuși să mă înșel.

Deborah a privit din nou afară, pe fereastră.

— Sper să nu te-nșeli, Dex. Nu de data asta.

Am clătinat din cap. Va fi o corvoadă, nimic plăcut în toată munca asta. Nu-mi veneau în minte decât două lucruri pe care le-am fi putut încerca, și niciunul nu era cu putință până dimineață. M-am uitat în jur, sperând să găsesc un ceas. Potrivit ceasului electronic de la video, era ora 12.00. 12.00. 12.00.

— Ai un ceas? am întrebat-o.

Deborah s-a încruntat.

— La ce-ți trebuie ceas?

— Ca să știu cât e ora, am zis eu. Cred că ăsta-i scopul obișnuit al unui ceas.

— Și de ce-ar conta asta? s-a interesat ea.

— Deborah. Nu prea avem de ce să ne agățăm în momentul ăsta. Vom fi nevoiți să ne întoarcem și să facem toate verificările de rutină pe care Chutsky a refuzat să le lase în seama noastră. Din fericire, ne putem folosi de legitimația ta pentru a ancheta un pic și-a pune câteva întrebări. Dar tot va trebui să așteptăm până-n zori.

— Rahat. Nu suport să aștept.

— Liniştește-te, gata, am zis eu.

Deborah mi-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a spus nimic.

Nici mie nu-mi place să aștept, dar o făcusem așa de mult în ultima vreme încât probabil că ajunsese să mi se pară mai lesne. In orice caz, n-am făcut altceva decât să așteptăm, picotind pe scaune până a răsărit soarele. După care, din moment ce-n ultima vreme eu eram tipul domestic dintre noi doi, am făcut cafea – câte o ceașcă pe rând, fiindcă filtrul de cafea al lui Deborah se numără printre chestiile alea care nu fac decât o singură porție, pentru oameni care nu se așteaptă să primească musafiri și nici nu au cine știe ce viață personală. În frigider nu era nimic demn de a fi mâncat, asta dacă nu erai câine maidanez. Dezamăgire mare: Dexter e un flăcău zdravăn și sănătos, cu un metabolism ridicat, și a înfrunta o asemenea zi grea cu burta goală nu era tocmai un gând fericit. Știu că familia e pe primul loc, dar n-ar trebui să vină după micul dejun?

Ei, în fine. Bravul Dexter avea să se sacrifice încă o dată. Spirit pur și nobil, nimic altceva, și nu mă așteptam să primesc vreo mulțumire, dar asta e, faci ce trebuie, nu ce vrei.

Capitolul 15

Doctorul Mark Spielman era genul de bărbat solid care semăna mai degrabă cu un jucător de fotbal american retras din activitate decât cu un doctor de la urgențe. Numai că el fusese medicul de gardă când ambulanța livrase Chestia la Spitalul Jackson Memorial, și nu-i picase deloc bine.

— Dacă mai dau vreodată cu ochii de așa ceva, ne-a spus el clătinând din cap, ies la pensie și mă apuc să cresc câini baset. Știți cum e munca la urgențe în Jackson. Dintre cele mai solicitante. Toate trăsnăile vin aici, dintr-unul dintre cele mai țicnite orașe din lume. Dar asta…

Spielman a ciocănit de două ori în masă în biroul verde rezervat pentru angajați, unde fuseserăm invitați să luăm loc și să discutăm.

— Cu totul altceva, a mai zis el.

— Ce estimați? l-a întrebat Deborah, iar el a privit-o aspru.

— E o glumă sau ce? Nu-i nimic de estimat, n-avem ce. Fizic, nu prea avem altceva de făcut decât să-i susținem viața, dacă se mai poate numi viață. Mintal? Nu-s psihiatru, dar nu cred c-a mai rămas nimic în tărtăcuța lui și nu există nicio șansă să mai aibă măcar un singur moment de luciditate vre-odată. Singura lui speranță e să-l drogăm atât de bine încât să nici nu mai știe cine e, până când moare. Lucru care, spre binele lui, sperăm cu toții că va fi cât mai curând. Mai durează mult discuția? Sunt în timpul serviciului, mă-nțelegeți, a mai zis, uitându-se la ceas, un Rolex foarte frumos.

— S-a găsit vreo urmă de substanțe narcotice în sângele lui? a întrebat Deborah.

Spielman a pufnit.

— Urme… Doamne! Sângele ăstuia e-un cocktail în toată regula. N-am mai văzut niciodată un asemenea amestec. Totul încât să-l țină treaz, dar să anihileze complet durerile fizice, astfel încât să nu-l omoare șocul multiplelor amputări.

— Ați observat ceva neobișnuit referitor la tăieturi? l-am întrebat.

— Cel care-a făcut-o era bine pregătit, a spus Spielman. Toate au fost executate cu o tehnică chirurgicală impecabilă. Dar ar fi putut să-nvețe toate astea în orice școală medicală din lume.

A răsuflat cu putere și a zâmbit scurt, parcă pentru a se scuza.

— Unele dintre ele s-au vindecat deja.

— Cam cât a durat tot procesul? l-a întrebat Deborah.

Spielman a ridicat din umeri.

— Între patru și șase săptămâni, a zis el. I-a luat cel puțin o lună să-l dezmembreze chirurgical pe om, bucată cu bucată. Nu-mi pot închipui ceva mai oribil de-atât.

— A făcut-o în fața unei oglinzi, am zis eu, mereu gata să sar în ajutor. Astfel victima a fost nevoită să urmărească procesul.

Spielman părea îngrozit.

— Doamne Dumnezeule!

A rămas fără grai vreun minut, după care a spus din nou:

— O, Doamne!

Apoi a clătinat din cap și s-a uitat iar la Rolex.

— Uitați cum stă treaba, m-aș bucura să vă mai ajut, dar este…

Și-a desfăcut brațele și le-a lăsat să cadă din nou pe masă.

— Nu cred că v-aș putea spune ceva care să vă fie de vreun folos. Așa că haideți să economisim un pic de timp. Domnul acela, cum se numea… Chesney?

— Chutsky, a spus Deborah.

— Da, așa. A sunat și mi-a sugerat că l-aș putea identifica după o scanare de retină… într-o anumită bază de date din Virginia. În orice caz, am primit ieri un fax, cu identificarea pozitivă a victimei. Vi-l pot aduce.

S-a ridicat și a dispărut pe coridor. S-a întors o clipă mai târziu cu o foaie de hârtie.

— Iată. Numele este Manuel Borges. Cetățean din El Salvador, implicat în afaceri, importuri.

A lăsat hârtia jos, în fața lui Deborah.

— Știu că nu-i mare lucru, dar credeți-mă, asta-i tot. La cum arată…

A ridicat din umeri.

— Nu credeam că vom obține nici măcar atâta lucru.

Dintr-un difuzor montat în tavan s-a auzit un soi de bombăneală, ca de la o emisiune TV în surdină. Spielman a întors capul, s-a încruntat și a spus:

— Trebuie să plec. Sper să-l prindeți.

Și-a șters-o pe ușă, după care pe coridor, atât de repede încât faxul pe care-l lăsase pe masă a fâlfâit în aer.

M-am uitat la Deborah. Nu părea din cale-afară de încurajată de faptul că aflaserăm numele victimei.

— Bine, am zis. Știu că nu-i mare lucru.

— Dacă n-ar fi mare lucru, ar însemna totuși că e ceva. Asta nu ne ajută cu nimic.

S-a uitat la fax și a citit toată pagină.

— El Salvador. Există o legătură cu ceva denumit FLANGE.

— Ăștia erau ai noștri, am zis.

Ea și-a ridicat privirea către mine.

— Tabăra pe care au sprijinit-o Statele Unite. Am căutat pe Internet.

— Fâs. Deci am găsit ceva ce știam deja.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, nu chiar la fel de repede ca doctorul Spielman, dar îndeajuns de iute încât a trebuit să mă grăbesc să țin pasul cu ea. Am prins-o din urmă abia când a ajuns la ușa dinspre parcare.

Deborah a condus repede, în tăcere şi cu dinții încleștați tot drumul înapoi spre căsuța de pe N.W. 4th Street, unde începuse toată nebunia. Nu se mai vedea nici urmă de bandă galbenă, desigur, dar Deborah a parcat oricum la întâmplare, în stilul polițiștilor, și a coborât din mașină. Am urmat-o pe aleea scurtă care ducea spre casa de alături. Deborah a sunat la sonerie, fără să spună nimic, și o clipă mai târziu ușa s-a deschis. Un bărbat de vârstă mijlocie, purtând o pereche de ochelari cu ramele aurite și o cămașă *guayabera* ne privea iscoditor.

— Vrem să vorbim cu Ariel Medina, a spus Deborah, arătându-i legitimația.

— Mama se odihnește acum, a spus bărbatul.

— E urgent, a zis Deborah.

Omul s-a uitat la ea, apoi la mine.

— O clipă, a zis.

Apoi a închis ușa. Deborah s-a holbat la ușă o vreme, iar eu m-am uitat câteva minute bune cum i se încordau mușchii feței până când ușa s-a deschis din nou și bărbatul ne-a invitat înăuntru.

— Poftiți.

L-am urmat înăuntru, într-o încăpere mică, în care fuseseră înghesuite zeci de măsuțe, fiecare plină cu obiecte religioase și fotografii înrămate. Ariel, bătrâna care descoperise arătarea și care plânsese pe umărul lui Deb, stătea pe o canapea înțesată cu macrameuri. Când a dat cu ochii de Deborah a spus „Aaah!“ și s-a ridicat să o îmbrățișeze. Deborah, care într-adevăr ar fi trebuit să se aștepte la un *abrazo* din partea doamnei cubaneze în vârstă, a rămas înlemnită o clipă, după care, cu destul de multă stânjeneală i-a răspuns la îmbrățișare și a bătut-o de câteva ori pe spate. A făcut un pas în spate imediat cum a întrezărit o șansă. Ariel s-a așezat înapoi pe canapea, bătând ușor perna de alături. Deborah a luat loc lângă ea.

Bătrâna s-a și lansat într-un șuvoi de fraze în spaniolă. Vorbesc un strop de spaniolă și de obicei înțeleg dialectul cubanez, dar din ce spunea Ariel abia dacă înțelegeam un cuvânt din zece. Deborah mi-a aruncat o privire deznădăjduită; din cine știe ce pricini bizare, alesese să studieze franceza la școală, așa că femeia ar fi putut la fel de bine să vorbească etrusca străveche.

— *Por favor, señora,* am zis eu. *Mi hermana no habla español.*[1]

— Ah?

Ariel s-a uitat către Deborah cu ceva mai puțin entuziasm și a clătinat din cap.

— Lázaro!

Fiul ei a făcut un pas în față, iar ea și-a reluat monologul fără să facă vreo pauză, în vreme ce el a început să traducă.

— Am venit aici din Santiago de Cuba, în 1962, a spus Lázaro pentru mama lui. Sub conducerea lui Batista am văzut lucruri înfiorătoare. Oamenii dispăreau fără urmă. Apoi a venit la conducere Castro și, pentru o vreme, am nutrit speranță.

Femeia a clătinat din cap și și-a desfăcut larg brațele.

— Vă vine să credeți sau nu, dar asta am crezut la vremea aceea. Că lucrurile vor merge altfel. Dar foarte curând toate au luat-o de la capăt. Ba chiar mai rău. Așa că am venit aici. În Statele Unite. Pentru că aici oamenii nu dispar pur și simplu. Aici oamenii nu sunt împușcați pe stradă, nici nu sunt torturați. Asta am crezut. Și-acum am văzut asta...

A făcut un semn cu mâna spre casa de alături.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, a zis Deborah, iar Lázaro a tradus.

Ariel s-a mulțumit să încuviințeze din cap, după care și-a văzut mai departe de povestirea ei.

— Nici măcar sub regimul lui Castro n-ar fi făcut cineva aşa ceva, a zis ea. Da, mai omoară oameni. Sau te trezești

---

[1] „Vă rog, doamnă. Sora mea nu ştie spaniola.“ (n. red.).

aruncat în Insula Pinilor. Dar niciodată una ca asta. Nu în Cuba, doar în America, a continuat.

— L-ați văzut vreodată pe bărbatul de alături? a întrerupt-o Deborah. Pe bărbatul care a făcut-o?

Ariel a cercetat-o o clipă din cap până-n picioare pe Deborah.

— Trebuie să știu, a zis Deb. Va mai fi o altă victimă, dacă nu-l găsim.

— De ce mă întrebi tu asta? a zis Ariel prin intermediul fiului ei. Nu-i o treabă de femeie. O fată drăguță așa ca tine ar trebui să aibă un soț. O familie.

— *El victimo proximo es el novio de mi hermana,* am zis eu. „Următoarea victimă este iubitul surorii mele."

Deborah mi-a aruncat o privire, dar Ariel a spus „Aaah!", după care a țâțâit din buze, clătinând din cap.

— Păi, nu știu ce-aș putea să-ți spun. L-am văzut pe om, poate de vreo două ori.

A ridicat din umeri, iar Deborah s-a aplecat înainte, nerăbdătoare.

— Mereu noaptea, niciodată nu l-am zărit de aproape. Pot să vă spun că bărbatul respectiv era mic de statură, foarte scund. Și slăbuț. Cu ochelari mari. Mai mult de-atât nu știu. Nu ieșea niciodată, era foarte tăcut. Uneori se-auzea de acolo ceva muzică. Tito Puente, a adăugat zâmbind.

Lázaro a îngânat-o, ca un ecou inutil:

— Tito Puente.

— Ah, am spus, și ochii tuturor s-au abătut asupra mea. Acoperea zgomotele, am adăugat, un pic jenat de toată atenția care mi se acorda.

— Avea cumva mașină? a întrebat Deborah, iar Ariel s-a încruntat.

— O dubiță, a răspuns femeia. Conducea o dubiță albă și veche, fără geamuri. Era foarte curată, dar avea multe pete de rugină. Am văzut-o de câteva ori, dar de regulă o ținea în garaj.

— Bănuiesc că nu ați văzut numărul de înmatriculare? am întrebat-o eu și femeia și-a abătut atenția asupra mea.

— Ba da, a răspuns prin intermediul fiului său, ridicând o mână, cu palma în exterior. Nu am reținut numărul, asta se-ntâmplă doar în filme. Dar știu că era o plăcuță de înmatriculare de Florida. Modelul galben, cu silueta desenată a unui copil, a mai spus, și apoi a tăcut, holbându-se la mine, fiindcă mă hlizeam.

Nu era deloc frumos, și cu siguranță nu era ceva ce făceam în mod obișnuit, dar chiar chicoteam și nu mă puteam abține.

Deborah s-a holbat la mine la rândul ei.

— Ce-i așa de amuzant? s-a interesat ea.

— Plăcuța de înmatriculare, am zis. Îmi pare rău, Debs, dar... Doamne, nu știi cum e un număr de înmatriculare galben în Florida? Și un asemenea tip să aibă așa ceva, ținând cont că face ceea ce face...

Am înghițit în sec, străduindu-mă din răsputeri să nu izbucnesc din nou în râs, dar am avut nevoie de tot autocontrolul din lume.

— Bine, la dracu', ce-i așa de amuzant la o plăcuță galbenă de înmatriculare?

— E o plăcuță specială, Deb, am spus. Scrie pe ea: „ALEGE VIAȚA".

După care, închipuindu-mi-l pe dr. Danco ducându-și de colo-colo victimele zvârcolindu-se, îndopându-le cu substanțe chimice și ciopârțindu-le atât de bine încât să supraviețuiască totuși, mi-e teamă că am izbucnit din nou în râs.

— Alege viața, am repetat.

Chiar îmi doream să-l cunosc pe individul ăsta.

Ne-am întors la mașină în tăcere. Deborah s-a urcat la volan și i-a dictat căpitanului Matthews descrierea dubiței, iar el a fost de acord să dea un comunicat de punere sub urmărire generală. În timp ce Deborah vorbea cu căpitanul,

eu m-am uitat în jur. Curți îngrijite, cele mai multe decorate cu pietre colorate. Câteva biciclete pentru copii legate în fața verandei și stadionul Orange Bowl care se zărea strălucind în spatele caselor... Un cartier tare drăguț în care să trăiești, să muncești, să crești o familie... sau să-i retezi brațele și picioarele cuiva.

— Urcă-te, mi-a zis Deborah, întrerupându-mi scurta reverie.

M-am urcat în mașină și am pornit. La un moment dat, opriți la semafor, Deborah s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Ciudat moment ți-ai ales să pufnești în râs.

— Serios, Deb, am zis. E primul indiciu pe care-l avem despre personalitatea individului. Știm că are simțul umorului. Mi se pare un mare pas înainte.

— Sigur. Poate-l prindem într-un club de comedie.

— Îl prindem, Deb, am zis, deși niciunul dintre noi nu credea ce spuneam.

S-a mulțumit să se încrunte și să bombăne ceva; lumina semaforului s-a schimbat tocmai când apăsa cu putere pe pedală, de parcă ar fi omorât un șarpe veninos.

Ne-am întors acasă la Deb. Ora de vârf a dimineții se apropia de sfârșit. La intersecția dintre Flagler și 34th Street o mașină intrase pe trotuar și se izbise de un stâlp mic în fața unei biserici. Un polițist stătea lângă mașină, între doi bărbați care urlau unul la altul. Pe bordură era o fetiță cu ochii în lacrimi. Ah, încântătoarele ritmuri ale unei alte zile petrecute în paradis.

Câteva clipe mai târziu am virat pe Medina, iar Deborah și-a parcat mașina pe alee, lângă a mea. A scos cheia din contact și timp de o clipă am rămas amândoi nemișcați, ascultând zgomotul produs de ventilatorul de răcire a motorului.

— Rahat, a spus.

— De acord.

— Ce facem acum? a întrebat.

— Dormim, am zis. Sunt prea obosit ca să gândesc.

A lovit cu ambele palme în volan.

— Cum aș putea să dorm, Dexter? Când Kyle este…

A lovit din nou volanul.

— Rahat.

— Dubița își va face apariția, Deb. Știi asta. Din baza de date vom afla toate numerele de dubițe albe cu plăcuțe pe care să scrie ALEGE VIAȚA, iar acum că există și ordin de urmărire generală, e doar o chestiune de timp.

— Kyle nu are timp, a spus ea.

— Ființele umane au nevoie de somn, Debs, i-am zis. Şi la fel și eu.

Duba unui curier a scârțâit la colț, virând spre noi și s-a oprit în fața casei lui Deborah. Șoferul a coborât cu un pachețel în mână și s-a apropiat de ușa din față a lui Deb. Ea a spus „rahat“ încă o dată, după care s-a dat jos din mașină să ridice pachețelul.

Am închis ochii și am stat așa poate un pic prea mult, cântărind situația, fiindcă asta fac în loc să gândesc atunci când sunt din cale-afară de obosit. De fapt, era un efort inutil; nu mi-a venit nimic în minte, în afară de întrebarea unde-mi lăsasem pantofii sport. Având în vedere că noul meu simț al umorului părea să mai zăbovească prin apropiere, treaba asta mi s-a părut îndeajuns de amuzantă și, spre marea mea surprindere am auzit un vag ecou al Călătorului Întuneat. „De ce e amuzant?“ am întrebat. „Poate fiindcă mi-am lăsat pantofii la Rita?“ Desigur, n-am primit niciun răspuns. Bietul de el, probabil era în continuare bosumflat. Și totuși chicotise un pic. „E vorba, de fapt, de cu totul altceva care ți se pare amuzant?“ am întrebat. Dar din nou nu am primit niciun răspuns; doar un sentiment discret de anticipare și o senzație de foame.

Curierul s-a îndepărtat în trombă. Tocmai când eram pe punctul de a căsca, a mă întinde și a recunoaște că-mi trimisesem la plimbare pentru moment capacitățile cerebrale, am auzit un geamăt îngrețoșat. Am deschis ochii și am

văzut-o pe Deborah împleticindu-se, după care s-a prăbușit pe treptele din fața casei. M-am dat jos din mașină și m-am dus grăbit către ea.

— Deb, am zis. Ce s-a întâmplat?

A lăsat pachetul să cadă și și-a ascuns fața în mâini, scoțând și mai multe sunete ciudate. M-am apropiat de ea și am luat pachetul de jos. Era o cutie mică, aproximativ de mărimea uneia pentru un ceas de mână. Am desfăcut-o. Înăuntru se afla o punguță cu fermoar. Iar în punguță era un deget de om.

Un deget pe care se afla un inel mare, roz și strălucitor.

Capitolul 16

De data asta, ca s-o liniștesc a fost nevoie de mult mai mult decât s-o mângâi pe spate și să-i spun „gata, gata“. De fapt, am fost nevoit să-i torn pe gât cu de-a sila un pahar mare de șnaps cu mentă. Știam că avea nevoie de ceva medicamente pentru a se liniști și a dormi un pic, pe cât se poate, dar Debs nu avea în sertarul cu medicamente nimic mai tare decât Tylenol, și nici nu prea le avea cu băutura. Am găsit în cele din urmă sticla de șnaps sub chiuveta de la bucătărie și, după ce m-am asigurat că nu era vreun detergent de vase, am silit-o să dea pe gât un pahar. La ce gust avea, ai fi putut bine-mersi să desfunzi chiuvete cu el. S-a scuturat, i-a venit înapoi, dar în cele din urmă l-a băut, prea obosită și cu mintea prea amorțită ca să se mai poată opune.

In timp ce zăcea pe scaun, i-am aruncat câteva haine de schimb într-o sacoşă de cumpărături și am lăsat-o lângă ușa din față. S-a holbat la pungă, apoi la mine.

— Ce faci? m-a întrebat cu o voce oarecum pierită și nicidecum interesată să afle răspunsul.

— Te muți la mine pentru câteva zile, i-am spus.

— Nu vreau.

— Nu contează. Trebuie.

Și-a ridicat privirea spre sacoşa cu haine de lângă ușă.

— De ce?

M-am apropiat și m-am lăsat pe vine lângă scaunul ei.

— Deborah. Tipul știe cine ești și unde stai. Să-ncercăm să-i facem viața mai dificilă măcar un pic, bine?

S-a cutremurat din nou, dar nu a scos niciun sunet în timp ce am ajutat-o să se ridice-n picioare și ne-am îndreptat

împreună spre ușă. O jumătate de oră mai târziu și după încă o duș cu de șnaps cu mentă, era în patul meu, sforăind ușor. I-am lăsat un bilet să mă sune când se trezește, după care am luat cu mine pachețelul surpriză pe care-l primise și am pornit spre serviciu.

Nu mă așteptam să descopăr vreun indiciu important în urma testelor de laborator, dar, din moment ce cu asta mă ocup pentru a-mi câștiga traiul, m-am gândit că trebuia neapărat să arunc o privire atentă asupra degetului. Și pentru că-mi iau toate obligațiile foarte în serios, pe drum m-am oprit și am cumpărat gogoși. În timp ce mă apropiam de biroul meu de la etajul doi, m-am întâlnit cu Vince Masuoka pe coridor, venind din cealaltă direcție. Am făcut o plecăciune umilă și i-am întins punga:

— Salutări, sensei, am zis. Îți aduc daruri.

— Salutări, Greierașule. Pe lume există ceva numit timp. Ar trebui să-i explorezi misterele, a zis întinzând încheietura, arătând înspre ceas. Mă duc la masa de prânz și tu îmi aduci micul dejun?

— Mai bine mai târziu decât niciodată, am zis, dar el a clătinat din cap.

— Neah. Papilele mele gustative au trecut deja la felul doi. O să-mi comand niște *ropa vieja* și *plátanos*.

— Dacă-mi nesocotești ploconul de mâncare, i-am spus eu, îți arăt un deget.

A ridicat din sprâncene și i-am înmânat pachețelul primit de Debs.

— Ai o jumătate de oră înainte de prânz? l-am întrebat.

S-a uitat la cutiuță.

— Nu cred c-aș vrea s-o deschid pe stomacul gol, nu?

— Bine, nu vrei atunci o gogoașă?

Ne-a luat mai mult de jumătate de oră, dar până să plece Vince la prânz am aflat că nu aveam nimic de aflat de la degetul lui Kyle. Tăietura era extrem de curată, profesionist făcută, și fusese folosit un instrument foarte ascuțit care nu

lăsase nicio urmă în rană. Sub unghie nu se afla nimic în afară de puțină murdărie, care-ar fi putut veni de oriunde. Am scos inelul, dar nu am găsit nici urmă de fire de păr sau bucăți mici de material, iar Kyle, după toate aparențele, eșuase în misiunea de a scrijeli o adresă sau un număr de telefon pe partea din interior a inelului. Kyle avea grupa de sânge AB pozitiv.

Am pus degetul la rece, la păstrare, și am strecurat inelul în buzunar. Asta nu era tocmai procedura standard, dar eram destul de sigur că-n cazul în care nu l-am fi recuperat pe Kyle, Deborah ar fi dorit măcar inelul. Adevărul era că, la cum stăteau lucrurile, aveam şanse să-l recuperăm pe Kyle prin curier, bucată cu bucată. Desigur, nu sunt genul de persoană sentimentală, dar nu părea ceva care i-ar fi încălzit inima de bucurie.

Eram deja foarte obosit și, cum Debs nu sunase încă, m-am gândit c-aveam tot dreptul să mă-ndrept spre casă pentru un pui de somn. Ploaia de după-amiază a început tocmai când mă suiam în mașină. Am tăiat-o drept pe LeJeune printr-un trafic relativ lejer și până am ajuns acasă nu se urlase la mine decât o singură dată – record absolut. Am intrat în casă udat de ploaie și-am descoperit că Deborah dispăruse. Mâzgălise ceva pe un bilețel, cum că mă va suna ea mai târziu. Am răsuflat ușurat, fiindcă nu prea-mi surâdea perspectiva de a dormi pe canapeaua mea minusculă. M-am târât direct în pat și am dormit neîntors până puțin după ora șase seara.

În mod absolut firesc, chiar și o mașinărie minunată cum e corpul meu are nevoie de un pic de întreținere și, când m-am așezat în pat, simțeam foarte tare nevoia unui schimb de ulei. Noaptea lungă în care avusesem parte de atât de puțin somn, micul-dejun ratat, tensiunea și încordarea pe care le producea încercarea de a găsi și altceva să-i zic lui Deborah în afară de „Gata, gata“ – toate astea își spuneau cuvântul. Mă simțeam de parcă se strecurase cineva în capul

meu şi mi-l umpluse cu nisip de pe plajă, cu tot cu capace de la sticle și mucuri de țigară.

Există o singură soluție pentru asemenea stări ocazionale, și-aceea este sportul. Dar tocmai când mă hotăram că aveam nevoie de o alergare ușoară, de câțiva kilometri, mi-am amintit iar că nu ştiam unde-mi sunt pantofii de jogging. Nu erau nici în locul unde-i las de obicei, lângă ușă, și nici în mașină. Eram în Miami, așa că era posibil să-mi fi spart cineva apartamentul și să-i fi furat; la urma urmei erau niște pantofi marca New Balance tare frumoși și noi. Dar mi se părea totuși mai probabil să-i fi lăsat la Rita. Pentru mine, a te hotărî înseamnă a acționa. Așa că m-am dus glonț la mașină și m-am îndreptat spre locuința Ritei.

Ploaia trecuse de mult – rareori ține mai multe de-o oră – și străzile erau deja uscate și ticsite cu şoferii cu care mă obişnuisem, veseli și criminali. De-ai mei. Pe bulevardul Sunset și-a făcut apariția în spatele meu Taurusul maroniu și a rămas pe urmele mele tot drumul. Era drăguț să-l vezi din nou pe Doakes la datorie. Mă simțisem un pic neglijat. A parcat încă o dată vizavi, exact când am ajuns în fața ușii și am ciocănit. Tocmai oprise motorul când Rita a deschis ușa.

— Ei, a zis ea, ce surpriză!

Și-a ridicat ușor fața pentru a fi sărutată.

I-am oferit sărutul dorit, condimentându-l nițel pentru plăcerea sergentului Doakes.

— N-am cum s-o spun mai pe ocolite, dar... am venit să-mi iau pantofii sport.

Rita a zâmbit.

— Adevărul e că tocmai ce i-am încălțat și eu pe-ai mei. Nu vrei să transpirăm împreună?

Apoi mi-a deschis larg ușa.

— E cea mai bună propunere pe care am primit-o azi.

Mi-am găsit pantofii în garajul ei, lângă mașina de spălat, împreună cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou fără mâneci, spălat, numai bun de luat la alergare. M-am dus

în baie să mă schimb şi mi-am lăsat hainele de la muncă împachetate frumos pe capacul de la WC. Peste numai câteva minute eu și Rita alergam cot la cot. I-am făcut cu mâna sergentului Doakes când am trecut pe lângă el. Am alergat în josul străzii, am luat-o la dreapta și apoi am dat roată unui parc din apropiere. Mai alergaserăm împreună pe traseul ăsta, ba chiar îl măsuraserăm și ajunseserăm la concluzia că are puțin sub cinci kilometri, și-n plus eram obișnuiți unul cu ritmul celuilalt. Și astfel, jumătate de oră mai târziu, asudat și încă o dată dispus să-nfrunt provocările unei alte seri petrecute pe Planeta Pământ, ne-am oprit în fața casei Ritei.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aș intra eu prima la duș, a spus ea. Așa pot să pregătesc cina cât te speli și tu.

— Sigur, am zis. O să stau cuminte, în timp ce curge transpirația pe mine.

Rita a zâmbit.

— Îți aduc o bere.

O clipă mai târziu mi-a adus-o, după care s-a dus la baie. Am rămas pe trepte, sorbind din bere. Ultimele trei zile trecuseră într-o amețeală sălbatică şi fusesem complet rupt de viața mea obișnuită, așa încât ajunsesem chiar să mă bucur de un moment de contemplare, stând liniştit acolo cu o bere-n mână în timp ce undeva prin oraș Chutsky pierdea în stânga și-n dreapta piese de schimb. Viața trecea pe lângă mine ca un vârtej, cu feluritele ei ciopârțeli, strangulări sau dezmembrări, dar pe Domeniul lui Dexter venise vremea pentru o bere Miller. Am ridicat doza în cinstea sergentului Doakes.

De undeva din casă a răzbătut o oarece zarvă. Se auzeau strigăte, ceva chiuieli, de parcă Rita tocmai dăduse cu ochii de băieții de la Beatles în baie. Apoi ușa din față s-a deschis brusc, iar Rita m-a luat de guler și aproape că m-a strâns de gât. Mi-am scăpat berea pe jos și am icnit, trăgând aer în piept.

— Ce e? Ce-am făcut? am zis.

I-am văzut pe Astor și Cody uitându-se la mine de după ușă.

— Îmi pare groaznic de rău, promit să n-o mai fac niciodată, am adăugat eu, dar strânsoarea Ritei persista.

— Oh, Dexter, a zis ea, plângând de-a binelea acum.

Astor mi-a zâmbit și și-a împreunat mâinile sub bărbie. Cody se mulțumea doar să privească, dând ușor din cap din când în când.

— Oh, Dexter, a spus Rita din nou.

— Te rog, am spus eu, străduindu-mă cu disperare să trag un pic de aer în piept. Îți dau cuvântul meu c-a fost un accident, nu am vrut. Ce-am făcut?

Într-un final Rita a slăbit strânsoarea mortală și mi-a dat drumul.

— Oh, Dexter, a spus ea încă o dată, după care mi-a atins fața cu mâna și m-a privit cu un zâmbet orbitor și fața în lacrimi. Oh, tu! a zis ea, deși, la drept vorbind, nu prea eram eu însumi pentru moment. Îmi pare rău, a fost un accident, a mai spus, suflându-și nasul. Sper că nu plănuiai ceva special.

— Rita. Te rog. Ce se petrece?

Zâmbetul ei a devenit din ce în ce mai larg.

— Oh, Dexter. Eu chiar… a fost doar… Astor avea nevoie la toaletă și, când ți-a luat de pe capac hainele, pur și simplu a căzut pe podea și… Oh, Dexter, e atât de frumos!

Spusese „Oh, Dexter“ de atât de multe ori în ultimele câteva minute încât începeam să mă simt irlandez[1], dar tot nu aveam idee despre ce era vorba.

Până a ridicat mâna. Mâna stângă. Care avea acum pe degetul inelar un inel mare, cu diamant.

Inelul lui Chutsky.

— Oh, Dexter, a zis ea încă o dată și-apoi și-a îngropat fața în umărul meu. Da, da, da! Oh, m-ai făcut atât de fericită!

— Super, a spus Cody șoptit.

---

[1] Numele irlandeze de familie sunt de obicei precedate de vocala „O“ (n. red.).

După una ca asta, ce altceva ai putea spune în afară de felicitări?

Restul serii s-a scurs ca prin ceață, cauzată pe de-o parte de faptul că nu-mi venea să cred ce se întâmplă şi, pe de altă parte, de Miller Lite. Știam foarte bine că undeva acolo în spațiu se găsea o înșiruire de cuvinte perfecte, calme, logice, bine însăilate, prin care aș fi putut s-o fac pe Rita să înțeleagă că de fapt nu o cerusem de nevastă, după care să râdem amândoi pe săturate și să ne spunem noapte bună. Dar cu cât căutam mai mult acea iluzorie și magică frază, cu atât se-ndepărta mai iute de mine. Așa că m-am pomenit convins că încă o bere ar desfereca porțile simțurilor, iar după alte câteva doze Rita a dat o fugă la magazinul din colț și s-a întors cu o sticlă de șampanie. Am băut șampanie, toată lumea părea extrem de fericită, și am dat dintr-una într-alta, așa că am sfârșit iarăși în așternuturile Ritei, martor al unor evenimente întru totul improbabile și lipsite de moralitate.

Și încă o dată m-am pomenit că mă-ntreb, în timp ce alunecam spre un somn năucit şi stupefiat: „De ce mi se întâmplă mie asemenea lucruri groaznice?“

Nu e niciodată plăcut să te trezești după o asemenea noapte. E chiar mai rău să te trezești în miezul nopții și să te gândești „Oh, Doamne, Deborah!“ V-ați putea închipui că mă simțeam stânjenit și vinovat că am neglijat o persoană foarte apropiată, caz în care v-ați înșela amarnic. După cum am spus, nu prea am de fapt emoții. Pot totuși să simt frică, iar ideea posibilei furii a lui Deborah a fost elementul declanșator. M-am grăbit să mă-mbrac și am reușit să mă strecor în mașină fără să trezesc pe nimeni. Sergentul Doakes nu mai era la post vizavi. Era plăcut să știi că până și Doakes avea nevoie de somn din când în când. Sau poate se gândise că cineva care tocmai s-a logodit merita un strop de intimitate. Cunoscându-l bine, totuși, știam că era puțin probabil.

Era mult mai plauzibilă ideea că fusese ales Papă și se văzuse nevoit să zboare de urgență la Vatican.

Am condus repede spre casă și mi-am verificat robotul telefonic. Primisem un mesaj automat prin care mi se cerea imperativ să cumpăr un set nou de cauciucuri înainte să fie mai târziu, fapt care părea suficient de groaznic, dar nici urmă de mesaj de la Debs. Am făcut cafea și-am așteptat s-aud bufnitura ziarului de dimineață aruncat în ușă. Dimineața avea ceva ireal, iar sentimentul respectiv nu era pricinuit doar de efectele secundare ale șampaniei. Eram logodit, ai? Măi să fie. Mi-aș fi dorit să mă pot lua la trei păzește și să aflu ce-a fost în capul meu, ce credeam că fac. Dar adevărul era, din păcate, că nu făcusem nimic greșit; eram învăluit în virtute și sârguință. Și nu făcusem nimic care să merite a fi catalogat drept din cale-afară de prostesc – dimpotrivă. Continuasem să-mi trăiesc viața într-o manieră nobilă, ba chiar exemplară, văzându-mi de treaba mea și străduindu-mă să îmi ajut sora să își recapete prietenul, făcând sport, mâncând o sumedenie de legume și lăsând monștri netranșați. Și cum-necum tot acest comportament decent și pur se furișase în spatele meu și mă mușcase de fund. Niciodată o faptă bună nu rămâne nepedepsită, obișnuia să spună Harry.

Și ce puteam face acum în privința asta? Desigur, Rita avea să-și vină-n fire. Adică, serios: *eu*? Cine-ar dori vreodată să mă ia *pe mine* de bărbat? Cu siguranță existau alternative mai bune, cum ar fi călugăria sau înscrierea în forțele de menținere a păcii. Este vorba totuşi despre Dexter. Într-un oraș de mărimea Miami-ului nu putea găsi și ea pe cineva care să fie măcar uman? Și de ce se grăbea așa la măritiș din nou? Prima oară nu-i mersese din cale-afară de bine, de ce era atât de dornică să se-arunce din nou în treaba asta? Oare femeile chiar sunt atât de disperate să se mărite?

Bineînțeles, trebuiau luați în considerare şi copiii. Înțelepciunea populară spunea că ar fi trebuit să aibă un tată, ceea ce era întrucâtva adevărat, fiindcă unde-aș fi fost eu acum fără Harry? Iar Astor și Cody păruseră atât de

fericiți. Chiar dacă aș fi făcut-o pe Rita să înțeleagă că fusese o neînțelegere amuzantă la mijloc, oare copiii ar fi putut pricepe asta vreodată?

Eram deja la a doua ceașcă de cafea când a sosit ziarul. Am trecut repede în revistă principalele secțiuni, bucuros să aflu că lucruri groaznice se-ntâmplau în continuare, aproape pretutindeni. Măcar restul lumii n-o luase razna de tot.

Pe la șapte m-am gândit c-ar fi în regulă s-o sun pe Deborah pe mobil. N-am primit niciun răspuns; i-am lăsat un mesaj și cincisprezece minute mai târziu m-a sunat înapoi.

— Bună dimineața, surioară, i-am zis și m-am minunat până și eu de cum izbutisem să par vesel. Ai reușit să dormi măcar puțin?

— Un pic, a mormăit ea. M-am trezit ieri pe la patru. Am urmărit pachetul să văd de unde a fost expediat – de undeva din Hialeah. Aproape toată noaptea m-am învârtit cu mașina prin zonă, sperând să dau cu ochii de dubița aia albă.

— Dacă a lăsat pachetul în Hialeah, probabil a venit aici din Key West, am zis.

— Știu asta, la dracu', s-a răstit ea. Dar ce dracu' altceva aș putea să fac?

— Nu știu, am recunoscut. Dar n-a ajuns azi încoace tipul de la Washington?

— Nu știm nimic despre el, a zis ea. Doar fiindcă e bun Kyle, nu-nseamnă că și tipul cel nou va fi.

După toate aparențele, nu-și dădea seama că în public Kyle nu se arătase a fi bun neapărat. De fapt, nu făcuse absolut nimic în afară de a fi răpit și a rămâne fără un deget. Dar nu ar fi fost o dovadă de diplomație din partea mea să comentez asta, cât de bun era omul cu adevărat, așa că m-am limitat la a spune:

— Păi, va trebui să presupunem că tipul cel nou știe în cazul ăsta ceva ce noi nu știm.

Deborah a pufnit.

— Nici n-ar fi greu, a zis. Te sun când apare.

A închis, iar eu m-am pregătit de muncă.

Capitolul 17

La 12.30 Debs a dat buzna în modesta mea vizuină din afara laboratorului de criminalistică, aruncându-mi o casetă pe birou. Am ridicat privirea către ea; nu părea fericită, dar asta nu era o noutate.

— De la robotul meu telefonic de-acasă, a zis. Ascultă.

Am deschis clapeta casetofonului și am introdus caseta pe care mi-o aruncase Deb. Am apăsat play: pe casetă s-a auzit un bipăit puternic, după care o voce necunoscută a spus: „Sergent… aa… Morgan. Așa-i? Sunt Dan Burdett, din partea… hmm… Kyle Chutsky mi-a spus să te sun. Am ajuns la aeroport și te sun ca să stabilim cum ne putem întâlni imediat ce ajung la hotel, care este…“ S-a auzit un zgomot ciudat și era evident că îşi îndepărtase mobilul de gură, din moment ce vocea i-a scăzut în intensitate. „Poftim? Oh, da, e drăguț. În regulă, mulțumesc.“ Vocea lui a răsunat din nou mai puternic. „Tocmai m-am întâlnit cu șoferul. Mulțumesc că ai trimis pe cineva după mine. În regulă, sun de la hotel.“

Deborah s-a întins peste biroul meu și a oprit aparatul.

— N-am trimis pe nimeni la nenorocitul ăla de aeroport, a spus ea. Și-s a naibii de sigură că nici căpitanul Matthews n-a făcut-o. Tu ai trimis pe cineva la mizeria aia de aeroport, Dexter?

— Limuzina mea a rămas fără benzină.

— Atunci la dracu’, a spus ea, și-am fost nevoit să fiu de acord.

— În fine, am zis, măcar ne-am lămurit cât de bun e înlocuitorul lui Kyle.

Deborah s-a prăbușit în scaunul pliant de lângă biroul meu.

— La dracu', am ajuns de unde am plecat, a spus Deborah. Și Kyle e...

Şi-a mușcat buza și nu a mai sfârșit propoziția.

— I-ai spus căpitanului Matthews deja despre asta? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— El trebuie să-i sune. O să trimită pe altcineva.

— Sigur, grozav! O să trimită pe altcineva care o să izbutească să ajungă până la biroul de recuperare a bagajelor. Ce rahat, Dexter.

— Trebuie să le spunem, Debs, i-am zis. Apropo, cui trebuie să-i spunem? Ți-a spus Kyle vreodată exact *pentru cine* lucrează?

A suspinat.

— Nu. Zicea în glumă că lucrează pentru OGA[1], dar nu mi-a spus de ce i se părea asta așa haios.

— Oricum, oricine ar fi, tot trebuie să afle, i-am spus și am scos caseta din casetofon, aşezând-o pe birou, în fața ei. Trebuie să poată face ceva.

Deborah a rămas nemișcată o clipă.

— De ce am sentimentul că au făcut-o deja și Burdett a pățit-o? a spus ea, apoi și-a luat caseta ieșind cu pași apăsați din birou.

Îmi sorbeam încet cafeaua și ronțăiam un biscuit imens cu fulgi de ciocolată ca să îmi fac digestia după prânz când am fost chemat la locul unei crime în zona Miami Shores. Am mers cu mașina cu Angel-fără-legătură până în locul unde fusese găsit un cadavru între dărâmăturile unei căsuțe de pe un canal în reconstrucție. Lucrările erau oprite pentru moment, cât timp proprietarul și constructorul se dădeau unul pe celălalt în judecată. Doi adolescenți care chiuliseră

[1] *Other Government Agency* – denumire alternativă pentru CIA (n. red.).

de la școală se furișaseră în casă și găsiseră cadavrul. Era așezat pe o bucată groasă de plastic, deasupra unui placaj așezat pe două capre de tăiat lemne. Cineva luase un ferăstrău zdravăn și decupase pe rând capul, picioarele, brațele. Cadavrul fusese lăsat așa, cu corpul în mijloc și restul de bucăți disparate la câțiva centimetri alături.

Călătorul Întunecat a chicotit și mi-a șoptit fel și fel de nimicuri întunecate în ureche, dar am dat vina pe invidia pură care-l măcina și m-am întors la treabă. Cu siguranță erau multe pete de sânge asupra cărora aș fi putut lucra, încă extrem de proaspete și probabil că aș fi petrecut o zi minunat de veselă în cel mai eficient mod cu putință găsind și analizând probele, asta dacă nu l-aș fi auzit din întâmplare pe ofițerul care ajunsese primul la fața locului discutând cu un detectiv.

— Portofelul era chiar aici, lângă corp, a zis ofițerul Snyder. Avea permis de conducere de Virginia, pe numele Daniel Chester Burdett.

„Ah, atunci bine“, i-am zis eu vocii vesele și vorbărețe de pe bancheta din spate a creierului meu. „Asta explică multe, nu-i așa?“ M-am uitat din nou la cadavru. Deși îndepărtarea capului și membrelor de trunchi se făcuse la repezeală și cu sălbăticie, puteam recunoaște un aranjament ordonat care deja îmi devenise vag familiar, iar Călătorul Întunecat chicotea bucuros, semn că era de acord. Între trunchi și fiecare bucată desprinsă, distanța era foarte precisă, de parcă ar fi fost măsurată cu rigla, iar întreaga prezentare arăta ca o veritabilă lecție de anatomie. Osul coxal fusese desprins de cel al piciorului.

— I-am dus pe cei doi băieți care-au descoperit crima în mașina de patrulare, i-a spus Snyder detectivului.

Am aruncat o privire către cei doi oameni ai legii, întrebându-mă cum aș putea să le dau vestea. Desigur, era posibil să mă înșel, dar…

— Nenorocitul, am auzit pe cineva bombănind.

M-am uitat înapoi spre locul în care Angel-fără-legătură stătea pe vine, lângă partea mai îndepărtată a cadavrului. Din nou prinsese cu penseta o bucățică de hârtie. Am făcut un pas în spatele lui și m-am uitat peste umăr.

Într-o caligrafie limpede, cu mână sigură, cineva scrise-se cuvântul „HÂRȚOGAR“, după care îl tăiase cu o singură linie.

— Ce-i aia „hârțogar“? a întrebat Angel. E numele lui?

— Cineva care stă în spatele unui birou şi ordonă ce și cum să facă trupele adevărate, i-am spus eu.

S-a uitat nedumerit la mine.

— De unde știi toate rahaturile astea? m-a întrebat.

— Mă uit la multe filme.

Angel s-a holbat iarăși la bucățica de hârtie.

— Cred că scrisul e identic, a zis.

— Precum celălalt.

— Care nu s-a întâmplat niciodată, a zis el. Știu, am fost acolo.

Mi-am îndreptat spatele și am tras aer adânc în piept, gândindu-mă cât de bine era să ai dreptate.

— Nici ăsta nu s-a întâmplat, am spus, apoi m-am dus spre locul în care ofițerul Snyder stătea de vorbă cu detectivul.

Detectivul cu pricina era un bărbat al cărui corp semăna cu o pară, şi îl chema Coulter. Sorbea dintr-o sticlă mare de plastic de Mountain Dew, privind pe fereastră, spre canalul care curgea prin spate.

— Cam cât ar costa un loc ca ăsta? l-a întrebat el pe Snyder. Pe un asemenea canal. La doar vreun kilometru de golf, hmm? Cât să fie? Vreo juma de milion? Mai mult?

— Mă scuzați, domnule detectiv, am zis. Cred c-avem o problemă.

Mereu mi-am dorit să spun asta, dar Coulter nu părea impresionat de replica mea.

— „O problemă“. Te-ai uitat recent la *CSI* sau ce?

— Burdett e agent federal, am spus. Trebuie să-l sunați și să-l informați chiar acum pe căpitanul Matthews.

— „Trebuie", a zis Coulter.

— Treaba asta are legătură cu o alta de care, teoretic, n-ar trebui să ne atingem, i-am spus. Au venit de la Washington și i-au spus căpitanului să facă un pas în spate.

Coulter s-a desprins o clipă de sticla lui de suc.

— Și căpitanul a făcut un pas în spate?

— Ca un iepure care merge de-a-ndărătelea.

Coulter s-a întors și și-a ațintit privirea asupra cadavrului lui Burdett.

— Un federal, a spus el.

A mai luat o înghițitură în vreme ce se zgâia la capul și la membrele ca vai de ele. Apoi a clătinat din cap.

— Mereu se-alege praful de băieții ăștia când sunt puși sub presiune.

A privit din nou pe fereastră și și-a scos telefonul mobil.

Deborah a ajuns la fața locului tocmai când Angel-fără-legătură își punea trusa înapoi în dubă, cu trei minute înaintea căpitanului Matthews. Nu vreau să pară că-l critic pe căpitan. Cinstit vorbind, Debs n-a fost nevoită să se dea cu apă de colonie, așa ca el, plus că sigur pierdeai ceva timp și cu nodul ăla de la cravată. La câteva minute după Matthews a sosit şi o mașină pe care ajunsesem să o cunosc la fel de bine ca pe-a mea: un Ford Taurus maroniu, condus de sergentul Doakes.

— Măi, măi, s-a strâns toată gașca, am zis vesel.

Ofițerul Snyder mi-a aruncat o privire împietrită, de parcă aș fi sugerat să dansăm dezbrăcați, dar Coulter şi-a vârât degetul arătător în sticla de suc și s-a dus să-l salute pe căpitan.

Deborah urmărise toată scena de la distanță și-i indicase colegului lui Snyder să modifice ușor perimetrul marcat cu bandă. Până să ajungă să discute cu mine, trăsesem deja o

concluzie uluitoare. Totul începuse ca un exercițiu de ironie mușcătoare, dar luase amploare și devenise ceva ce nu mai puteam împiedica, oricât aș fi încercat. M-am îndreptat către fereastra cea scumpă a lui Coulter și am privit pierdut afară, aplecându-mă peste zid și gândindu-mă intens la ideea respectivă. Dintr-un motiv sau altul, Călătorului Întunecat toată treaba i se părea extrem de amuzantă, așa că a început să șoptească echivalente înspăimântătoare. Și-n cele din urmă, simțindu-mă de parcă aș fi vândut secrete nucleare talibanilor, mi-am dat seama că era tot ce puteam face.

— Deborah, am spus când s-a strecurat spre locul în care mă aflam, lângă fereastră, de data asta cavaleria nu mai vine.

— Ei, nu, zău, Sherlock.

— Suntem singuri şi nu suntem de ajuns.

Și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte și a răsuflat adânc.

— Eu ce-ți tot spun?

— Dar n-ai mers mai departe, surioară. De vreme ce nu suntem de ajuns, avem nevoie de ajutor, de cineva care știe ceva despre toate astea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dexter! I-am tot dat *să halească* individului ăsta oameni!

— Ceea ce-nseamnă că ultimul candidat rămas pentru moment este sergentul Doakes, am spus eu.

N-ar fi cinstit să spun că i-a picat fața. Dar ce-i drept a rămas o vreme împietrită, holbându-se la mine cu gura căscată înainte de a se întoarce către Doakes, care se afla lângă cadavrul lui Burdett și discuta cu căpitanul Matthews.

— Sergentul Doakes, am repetat eu. Fostul *sergent* Doakes. De la Forțele Speciale. Detașat de serviciu în El Salvador.

Ea s-a uitat înapoi la mine, după care iar la Doakes.

— Deborah, am zis eu, dacă vrem să-l găsim pe Kyle, trebuie să aflăm mai multe despre asta. Trebuie să aflăm

numele celor de pe lista lui Kyle, trebuie să știm despre ce fel de echipă a fost vorba acolo și de ce se întâmplă toate astea. Iar Doakes e singura persoană care-mi vine-n minte și care ştie ceva despre asta.

— Doakes te vrea mort, a zis ea.

— Niciodată situația de la muncă nu-i ideală, am spus arborând cel mai bun zâmbet de care eram în stare pentru a transmite o tenacitate binevoitoare. Și cred că el ar vrea să scape de toate astea la fel de mult pe cât își dorește și Kyle.

— Probabil nu la fel de mult precum Kyle, a spus Deborah. Nici la fel de mult ca mine.

— Păi, cred că asta e cartea cea mai bună pe care poți s-o joci.

Nu ştiu de ce, Deborah tot nu părea convinsă.

— Căpitanul Matthews n-o să vrea să-l piardă pe Doakes pentru asta. Va trebui s-o lămurim cu el cumva.

Am arătat înspre locul unde căpitanul îl dăscălea pe Doakes.

— Ia te uită cine e acolo, am spus.

Deborah și-a mai mușcat buza câteva clipe, și-ntr-un final a spus:

— Rahat. S-ar putea să meargă.

— Nu-mi vine în minte nimic altceva, am zis.

A mai tras odată aer în piept, după care, de parcă i-ar fi apăsat cineva un buton, s-a îndreptat înspre Matthews și Doakes cu maxilarele încleștate. Am urmat-o, încercând din răsputeri să mă fac una cu peretele, astfel încât Doakes să nu bage de seamă că sunt și eu pe-acolo și să nu sară să-mi smulgă inima din piept.

— Căpitane, a spus Deborah. În treaba asta trebuie să fim proactivi.

Chiar dacă „proactiv“ era unul dintre cuvintele lui preferate, Matthews s-a uitat la ea ca la felul șapte.

— Ce avem noi nevoie, a spus el, este ca acești… *oameni*… de la Washington să ne trimită pe cineva competent ca să se clarifice situația.

Deborah a arătat către Burdett.

— L-au trimis pe el, a spus ea.

Matthews s-a uitat spre Burdett și și-a țuguiat buzele gânditor.

— Ce sugerezi?

— Avem câteva piste, a spus ea, dând din cap înspre mine.

Îmi doream din toată inima să fie adevărat, de vreme ce Matthews și-a întors capul spre mine și ce-i mai rău, la fel a făcut și Doakes. Dacă privirea de câine hămesit era o dovadă, sentimentele lui față de mine nu se mai îndulciseră.

— Tu ce treabă ai în chestia asta? m-a întrebat Matthews.

— Ne oferă asistență criminalistică, a spus Deborah, iar eu am încuviințat din cap cu modestie.

— Căcat! a exclamat Doakes.

— Avem o problemă de timp aici, a spus Deborah, trebuie să-l găsim pe individul ăsta înainte să mai apară și alți morți. Nu putem să ținem totul sub capac la nesfârșit.

— Cred că merită menționat termenul de „isterie mediatică", am intervenit eu, mai săritor din fire, iar Matthews mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Știu în linii mari cu ce se ocupa Kyle Chutsky, a continuat Deborah, dar nu pot să merg mai departe pentru că nu știu detalii din trecutul lui. Sergentul Doakes le știe, a mai zis ea, ridicând bărbia spre Doakes.

Doakes s-a arătat surprins, ceea ce era evident o mască pe care nu o exersase prea bine. Dar înainte să poată spune ceva, Deborah a continuat:

— Cred că noi trei am putea să-l prindem pe tipul respectiv înainte să miroasă vreun detectiv și să-și dea seama de ce s-a întâmplat până acum.

— Căcat, a repetat Doakes. Vrei să lucrez cu el?

Nu mai era nevoie să mă arate cu degetul ca toată lumea să înțeleagă că se referea la mine, dar mi-a înfipt totuși în față un arătător mare și noduros.

— Da, vreau, a pus Deborah.

Căpitanul Matthews își mușca buzele nehotărât, iar Doakes a mai adăugat un „căcat". Speram din toată inima că talentul lui de orator avea să se îmbunătățească dacă urma să lucrăm împreună.

— Ziceai că știi ceva despre asta, i-a spus Matthews lui Doakes și sergentul și-a întors cu greu privirea răutăcioasă dinspre mine spre căpitan.

— Mda, a spus Doakes.

— Are legătură cu… ăăă… perioada din armată? a întrebat Matthews.

Nu părea prea speriat de expresia iritată a lui Doakes, dar poate era doar obişnuința de a da ordine.

— Mda, a repetat Doakes.

Căpitanul Matthews s-a încruntat, pozând cât putea el de mult într-un om de acțiune gata să ia o decizie importantă. Noi, ceilalți, am reuşit să ne controlăm fiorii.

— Morgan, a spus în cele din urmă căpitanul Matthews.

I-a aruncat o privire lui Debs și apoi a făcut o pauză. O dubă pe care scria Action News s-a oprit în fața căsuței și mai mulți oameni au început să coboare din ea.

— La dracu', a spus Matthews și s-a uitat spre cadavru și apoi spre Doakes. Poți să faci asta, sergent?

— N-o să le placă deloc celor din Washington, a răspuns Doakes. Și nici mie nu prea-mi place.

— Începe să mă doară în cot de ce le place ălora din Washington. Le avem pe ale noastre pe cap. Poți să te ocupi de asta?

Doakes s-a uitat la mine. Am încercat să par serios și devotat, dar a clătinat din cap.

— Da, a zis, pot s-o fac.

Matthews l-a bătut pe umăr.

— Bravo, i-a zis, apoi s-a grăbit să vorbească cu echipa de la știri.

Doakes încă se mai uita la mine, dar mi-am ferit privirea.

— Gândește-te cât de ușor o să fie să-mi dai de urmă, i-am spus.

— Când o să se termine totul, încapi tu pe mâna mea.

— Dar nu şi până atunci, i-am zis, iar el a încuviințat în sfârșit din cap.

— Pe curând, a adăugat el.

Capitolul 18

Doakes ne-a dus la o cafenea pe Calle Ocho, chiar vizavi de o reprezentanță auto. Ne-a condus la o măsuță dintr-un ungher lăturalnic și s-a aşezat, cu fața spre ușă.

— Putem vorbi aici, a zis el.

Făcea totul să pară așa de mult ca un film cu spioni încât aproape că mi-a părut rău că nu-mi adusesem ochelarii de soare. Totuși, poate că aveam să-i primesc prin poștă pe cei ai lui Chutsky. Speram că fără nasul atașat.

Înainte să apucăm să vorbim propriu-zis, de pe o ușă din spate s-a ivit un bărbat care i-a strâns mâna lui Doakes.

— Alberto, a spus el. *Como estas*?

Doakes i-a răspuns într-o spaniolă foarte bună – mai bună ca a mea, cinstit să fiu, deși-mi place să cred că accentul meu este totuși mai corect.

— Luis. *Mas o menos.*

Au sporovăit câteva minute, după care Luis ne-a adus tuturor niște cești cu o cafea cubaneză oribil de dulce și o farfurie de *pastelitos*. A mai făcut o dată semn din cap înspre Doakes, după care a dispărut în camera din spate.

Deborah a urmărit scena cu o nerăbdare crescândă, iar când Luis ne-a lăsat în sfârșit singuri, s-a dezlănțuit.

— Avem nevoie de numele tuturor celor din El Salvador, a sărit ea.

Doakes s-a mulțumit să-i arunce o privire și a sorbit din cafea.

— Ar fi o listă lungă, a spus.

— Știi la ce mă refer, a zis Deborah, încruntându-se. La dracu', Doakes, l-a prins pe Kyle.

— Mda, Kyle a îmbătrânit, a rânjit Doakes. Nu l-ar fi prins niciodată în anii lui de glorie.

— Ce anume făceai *tu* acolo? l-am întrebat.

Știam că întrebarea era un pic pe dinafară, dar curiozitatea de a afla cum îmi va răspunde m-a făcut să nu mă pot abține.

Încă zâmbind, dacă se poate numi aşa expresia lui, Doakes s-a uitat la mine și a spus:

— Tu ce crezi?

Și chiar de sub preșul auzului a răsunat pe dată în capul meu o larmă de voioșie sălbatică, răzbătând spontan de pe întunecata mea banchetă din spate, de parcă un animal de pradă ar fi răspuns, sub lumina lunii, chemării altuia. Pe bune, serios, ce altceva ar fi putut face pe acolo? Așa cum Doakes mă cunoștea pe mine, și eu știam cine era Doakes cu adevărat: un ucigaș cu sânge rece. Chiar și fără cele spuse de Chutsky, era foarte limpede cu ce se ocupase Doakes într-un carnaval de omoruri cum fusese El Salvador. Nu putea fi decât unul dintre maestrii de ceremonii.

— Lasă glumele, a zis Deborah. Am nevoie de niște nume.

Doakes a luat una dintre *pastelitos* și s-a lăsat pe spate.

— Nu mai bine mă puneți voi la curent cu ce se-ntâmplă?

Apoi a luat o înghițitură, iar Deborah a bătut câteva momente cu degetul în masă, înainte de a se hotărî că propunerea lui avea sens.

— În regulă, a spus ea. Am obținut o descriere în linii mari a tipului care-i răspunzător de toate astea și a dubiței lui. O dubiță albă.

Doakes a clătinat din cap.

— N-are importanță. *Știm* cine face asta.

— De asemenea, am obținut datele de identificare ale primei victime, am zis eu. Un bărbat pe nume Manuel Borges.

— Nu mai spune. Bătrânul Manny, hmm? Chiar că trebuia să mă lași să-l împușc.

— Un prieten de-al tău? am întrebat, dar Doakes m-a ignorat.

— Ce altceva mai aveți?

— Kyle avea o listă de nume, a zis Deborah. Alți oameni, din aceeași unitate. Spunea că unul dintre ei va fi următoarea victimă. Dar nu mi-a dezvăluit niciun nume.

— Nu, evident că nu, a zis Doakes.

— Așadar avem nevoie de tine să ne luminezi, a zis ea.

Doakes părea că se gândește la problema asta.

— Dac-aș fi fost un tip de primă mână precum Kyle, l-aș fi ales pe unul dintre tipii ăștia și l-aş fi folosit ca momeală.

Deborah și-a țuguiat buzele și a încuviințat din cap.

— Problema e că *nu* sunt un tip de primă mână precum Kyle. Sunt doar un simplu polițist de la țară.

— N-ai vrea și-un banjo? l-am întrebat eu, dar, nu ştiu de ce, nu a râs.

— Am idee doar de un singur tip din vechea gardă care locuiește aici, în Miami, a spus el, aruncându-mi o privire scurtă și fioroasă. Oscar Acosta. L-am văzut la Publix, acum doi ani. Am putea să-l căutăm. Mai sunt și vreo alte două nume care îmi vin în minte. Caută-le și vezi dacă sunt pe listă. Cam asta-i tot ce am, a adăugat desfăcându-și brațele larg. Aș putea să mai sun câțiva prieteni vechi de prin Virginia, dar nu știu ce poate ieși, a pufnit el. Oricum o să le ia două zile să se hotărască ce le cer cu adevărat și ce ar trebui să facă în privința asta.

— Și atunci ce facem? a întrebat Deborah. Punem mâna pe omul ăla pe care l-ai văzut? Sau doar îl luăm la întrebări?

Doakes a clătinat din cap.

— Mă ține minte. O să vorbesc eu cu el. Dacă încercați să-l urmăriți, o să-și dea seama și o să dispară.

S-a uitat la ceas.

— E trei fără un sfert. Oscar o să ajungă acasă în vreo câteva ore. Așteptați să vă sun eu.

Apoi mi-a aruncat rânjetul ăla sclipitor în sens de „sunt cu ochii pe tine“ și a spus:

— De ce nu te duci să aștepți cu logodnica ta drăguță?

S-a ridicat și a plecat, lăsându-ne pe noi să plătim nota.

Deborah s-a holbat la mine.

— Logodnică? m-a întrebat.

— Nu-i nimic bătut în cuie, i-am răspuns.

— Ești *logodit*?

— Aveam de gând să-ți spun.

— Când? La trei ani de la nuntă?

— Când aveam să fiu sigur. Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta.

— Nici mie, a pufnit ea și s-a ridicat. Haide, te duc înapoi la muncă. Dup-aia poți să te duci să aștepți cu *logodnica*.

Am lăsat niște bani pe masă și am urmat-o smerit.

Vince Masuoka trecea pe hol când eu şi Deborah am ajuns la lift.

— Shalom, băiețel, m-a salutat el. Care-i treaba?

— E logodit, a răspuns Deborah înainte să apuc să deschid gura.

Vince s-a uitat la ea de parcă îi spusese că sunt însărcinat.

— Poftim?

— Logodit. O să se însoare, a adăugat ea.

— *Să se-nsoare*? Dexter?

Fața lui părea că se luptă să găsească mimica potrivită, ceea ce nu era ușor de vreme ce mereu se prefăcea. Asta era unul dintre motivele pentru care mă înțelegeam bine cu el: doi oameni falși, ca doi pești din plastic într-un iaz adevărat. S-a hotărât în cele din urmă asupra unei figuri ce arăta a surpriză fericită, dar nu era foarte convingător. Totuși, o alegere bună.

— Mazel tov! a spus și m-a îmbrățișat cu stângăcie.

— Mulțumesc, i-am răspuns, încă bulversat de toată treaba și întrebându-mă dacă acum trebuia să mă însor pe bune.

— Atunci, a zis el, frecându-și mâinile, nu putem să trecem cu vederea greșeala asta. Mâine seară la mine?

— De ce? am întrebat.

Mi-a zâmbit cât a putut de fals.

— Un vechi ritual japonez de pe vremea shogunului Tokugawa. Ne îmbătăm ca porcii și ne uităm la filme deocheate, a spus aruncându-i o privire lacomă lui Deborah. Putem s-o punem pe sora ta să iasă din tort.

— Nu mai bine ai sări tu de fund în sus? i-a zis Debs.

— Foarte drăguț din partea ta, Vince, dar nu cred că... am încercat eu să evit orice ar fi făcut logodna și mai oficială și străduindu-mă totodată să-i opresc înainte să înceapă un schimb de replici și mai usturător, care să-mi provoace o durere de cap.

Dar Vince nu m-a lăsat să termin.

— Nu, nu se poate. E absolut necesar. E vorba de onoare. Nu ai cum să scapi. Mâine seară la ora opt, a spus el și s-a îndepărtat, cu privirea încă la Deborah, adăugând: iar tu mai ai doar douăzeci şi patru de ore să-ți exersezi învârtitul din pampoane.

— Du-te tu învârtindu-te! i-a strigat Deborah.

— Ha! Ha! i-a răspuns el cu un râs îngrozitor de fals și s-a făcut nevăzut pe hol.

— Ciudatu' naibii, a bombănit Deborah și a plecat în direcția opusă. Rămâi cu *logodnica* ta după serviciu. Te sun când am vreo veste de la Doakes.

Nu mai rămăsese mare lucru din ziua de muncă. Am completat câteva chestii, am comandat o cutie de Luminol de la furnizor și am constatat că mi se adunaseră vreo zece rapoarte primite în inbox. Cu acest sentiment profund de împlinire m-am îndreptat spre mașină și am luat-o prin blocajul criminal de dulce al orei de vârf. Am trecut pe acasă să mă schimb de haine; nici urmă de Debs, dar patul

nu era făcut așa că mi-am dat seama că trecuse pe acolo. Mi-am îndesat lucrurile într-o geantă și am pornit spre Rita.

Era întuneric de-a binelea când am ajuns acasă la ea. Nu prea voiam de fapt să merg, dar nu știam ce altceva să fac. Deborah se aștepta să mă găsească acolo dacă avea nevoie de mine, în timp ce stătea în apartamentul meu. Așa că am parcat pe alee și am coborât. Din reflex m-am uitat peste drum după locul de parcare al sergentului Doakes. Era gol, bineînțeles. Doakes era ocupat să vorbească cu tovarășul lui din armată, Oscar. Și atunci mi-am dat seama că sunt liber, scăpat de privirea neprietenoasă de ogar care mă împiedica se atâta vreme să fiu eu însumi. O melodie molcomă de bucurie răutăcioasă a început să răsune în mine și isonul i-l ținea luna care se ițise dintr-odată de după norii joși și negri, bolnăvicioasă, o lună la al treilea pătrar, încă joasă și gigantică pe cerul întunecat. Muzica zbiera din difuzoare și a urcat pe culmile cele mai înalte ale Arenei Întunecoase a lui Dexter, unde șoaptele tainice au crescut într-o larmă veselă potrivită cu muzica lunii, o incantație care mă ațâța: „Fă-o, fă-o, fă-o“ și îmi tremura tot corpul, până ce am ajuns la un singur gând: „De ce nu?“

Într-adevăr, de ce nu? Aș putea să dispar pentru câteva ore fericite, luându-mi desigur telefonul cu mine, fiindcă nu-s tocmai iresponsabil. Dar de ce să nu profit de noaptea fără Doakes, dar cu lună, și să mă pierd în briza întunecoasă? Gândul la cizmele alea roșii mă trăgea ca un magnet. Reiker locuia doar la câțiva kilometri distanță de aici. Aș putea ajunge acolo în zece minute. Apoi aș fi izbutit să mă furișez în casă și să găsesc dovada de care aveam nevoie, după care... presupun că trebuia să improvizez, dar vocea, abia auzită, era plină de idei astă-seară și eram sigur că puteam să inventez ceva care să mă ducă la eliberarea dulce de care aveam nevoie. „Oh, fă-o, Dexter“, urlau vocile și cum mă oprisem pe vârfuri ca să ascult și să mă gândesc din nou „De ce nu?“ și nu găsisem niciun răspuns logic...

...ușa Ritei s-a deschis larg și Astor a scos capul afară.

— El e! a strigat ea în casă. A venit!

Așa că iată-mă. Aici, în loc de acolo. Trântit în canapea în loc să dansez în noapte, purtând masca plictisitoare a lui Dexter, Plăcinta de pe Canapea, în loc să arborez strălucirea orbitoare a Răzbunătorului Intunecat.

— Vino înăuntru, a spus Rita, emanând atâta voie bună și căldură din pragul casei încât am simțit cum îmi scrâșnesc dinții, iar mulțimea de voci dinăuntrul meu a urlat dezamăgită, dar încetul cu încetul a părăsit stadionul, se terminase jocul, pentru că, la urma urmelor, ce puteam să mai facem?

Nimic, bineînțeles, ceea ce am și făcut, târându-mă supus în casă în spatele paradei de veselie a Ritei, a lui Astor şi a veşnicului tăcut Cody. Am reușit să nu suspin, dar serios: Nu era prea mare chinul? Nu profitam cu toții un pic cam prea mult de pe urma bunăvoinței lui Dexter?

Cina a fost chinuitor de plăcută, menită parcă să îmi demonstreze că mă învoiam la o viață plină de fericire și cotlete de porc, și mi-am jucat mai departe rolul, deși inima îmi era în altă parte. Am tăiat carnea în bucățele, dorindu-mi să fi tăiat altceva și gândindu-mă la canibalii din Sudul Pacificului care-i numeau pe oameni „porci lungi". Era o denumire adecvată, serios, pentru că după celălalt fel de porc tânjeam eu, și nu după chestia asta amărâtă care arăta ca o ciupercă acoperită cu supă în farfuria mea. Dar am zâmbit, am străpuns cu furculița boabele de mazăre și am rezistat cumva până la cafea. Tortură cu friptura de porc, dar am reușit.

După cină, eu și Rita ne-am sorbit cafelele în timp ce copiii mâncau porții mici de iaurt înghețat. Deși cafeaua ar trebui să fie un stimulent, nu mi-a fost de niciun ajutor să găsesc vreo scăpare din situația asta – nici măcar vreo scuză să mă strecor afară câteva ore, darămite să mai și evit bucuria asta de-o viață care se strecurase pe la spatele meu și mă apucase de gât. Simțeam cum îmi pierd ușor conturul pe la colțuri și mă contopeam în deghizarea mea, până când, în cele din

urmă, aveam să devin persoana care mă prefăceam că sunt: un tată care duce copiii la fotbal, cumpără flori când bea prea multe beri, compară detergenți și taie din cheltuieli în loc să-i ciopârțească pe cei răi. Era un șir de gânduri foarte deprimant și aș fi ajuns să fiu deznădăjduit de-a dreptul dacă nu suna soneria la timp.

— Sunt sigur că-i Deborah, am spus.

Precis am reușit să-mi ascund speranța de salvare din voce. M-am ridicat și m-am dus la ușă doar ca să o deschid și să descopăr o femeie cu aspect plăcut, supraponderală, cu părul lung și blond.

— Oh, a spus ea. Tu trebuie să fii... hmm... Rita e aici?

Bine, să presupunem că eram „hmm", deși până acum nu îmi dădusem seama de asta. Am chemat-o pe Rita la ușă și a venit zâmbind.

— Kathy! a zis. Ce bine îmi pare să te văd. Ce mai fac băieții? Kathy locuiește alături, mi-a explicat.

— Aha, am zis.

Îi știam pe mai toți copiii din zonă, dar nu și pe părinții lor. Se pare că locuia alături şi era mama unui băiat de vreo unsprezece ani, ușor soios, și a fratelui său mai mare, mereu absent. De vreme ce asta însemna că mai mult ca sigur nu avea la ea o mașină cu bombă sau o fiolă cu antrax, i-am zâmbit și m-am întors la masă cu Cody și Astor.

— Jason e plecat cu trupa, a spus ea, iar Nick stă prin casă și așteaptă să ajungă la pubertate ca să-i crească mustața.

— Oh, Doamne, a răspuns Rita.

— Nicky e un tâmpit, mi-a șoptit Astor. Voia să-mi dau jos pantalonii ca să se uite la mine.

Cody și-a amestecat iaurtul înghețat până s-a transformat într-o pastă.

— Ascultă, Rita, îmi pare rău că te deranjez de la masă, a spus Kathy.

— Tocmai am terminat. Vrei o cafea?

— Oh, nu, beau o singură cafea pe zi. Așa a zis doctorul. Dar e vorba de câinele nostru – voiam să te întreb dacă l-ai văzut pe Rascal? Lipsește de vreo două zile deja și Nick e foarte îngrijorat.

— Nu l-am văzut. Stai să-i întreb pe copii, i-a zis Rita.

Dar când s-a întors să-i întrebe, Cody s-a uitat la mine, s-a ridicat fără să scoată un sunet și a ieșit din cameră. Astor s-a ridicat și ea.

— Nu l-am văzut de când a dărâmat gunoiul săptămâna trecută, a spus ea și s-a dus după Cody.

Își lăsaseră desertul pe masă, pe jumătate neterminat.

Rita s-a uitat după ei cu gura căscată și apoi s-a întors spre vecină.

— Îmi pare rău Kathy, cred că nu l-a văzut nimeni. Dar o să fim cu ochii în patru în seara asta, bine? Sunt sigură că o să apară el. Spune-i lui Nick să nu-şi facă griji.

A mai trăncănit un minut cu Kathy în timp ce eu mă uitam la iaurtul înghețat și mă întrebam la ce fusesem martor.

Ușa din față s-a închis și Rita s-a întors la cafeaua care se răcise.

— Kathy e de treabă, a zis ea, dar băieții îi dau mult de furcă. E divorțată, fostul soț și-a cumpărat o casă în Islamorada. E avocat. Dar el stă acolo, deci Kathy trebuie să crească singură băieții și cred că îi mai scapă din mână. E asistenta medicală a unui ortoped de la universitate.

— Și cât poartă la picior? am întrebat eu.

— Bat câmpii? a zis Rita mușcându-și buzele. Îmi pare rău. Cred că îmi făceam puțin griji... Sunt sigură că nu-i nimic...

A clătinat din cap și s-a uitat la mine.

— Dexter, ai...

Nu am aflat niciodată ce am făcut, pentru că mi-a sunat telefonul.

— Scuză-mă, am spus și m-am dus la masa de lângă ușa din față unde îl lăsasem.

— Tocmai a sunat Doakes, mi-a spus Deborah fără să mă salute măcar. Tipul cu care s-a dus să vorbească a fugit. Doakes îl urmărește, dar are nevoie de întăriri.

— Repede, Watson, a început jocul, am spus, dar Deborah nu avea chef de glume literare.

— Vin să te iau în cinci minute.

Capitolul 19

Am lăsat-o pe Rita, aruncându-i din zbor o explicație grăbită, şi am ieșit afară să aștept. Deborah s-a ținut de cuvânt, așa că în cinci minute și jumătate ne-ndreptam spre nord, pe autostrada Dixie.

— Au ieșit spre Miami Beach. Doakes mi-a spus că l-a abordat pe tip, pe Oscar, și i-a zis ce și cum. Oscar cică stai să mă gândesc, Doakes zice că bine, te sun eu. Doar că a pândit pe lângă casă, de vizavi, și-n zece minute tipul a ieșit pe ușă, s-a suit în mașină, și-a șters-o c-o geantă făcută în pripă.

— De ce-ar fugi acum?

— Tu n-ai lua-o la goană dacă ai ști că Danco e pe urmele tale?

— Nu, am spus eu, gândindu-mă cu bucurie la ce-aș face de fapt dacă m-aș pomeni față-n față cu doctorul. I-aș întinde un soi de capcană și l-aș lăsa să vină.

„Iar apoi“, mi-am zis în gând, dar nu am rostit nimic cu voce tare, de față cu Deborah.

— Ei bine, Oscar nu e Dexter, a spus ea.

— Atât de puțini dintre noi sunt. Încotro se îndreaptă?

S-a încruntat și a clătinat din cap.

— Acum pur și simplu gonește unde vede cu ochii, iar Doakes se ține după coada lui.

— Încotro credem că se îndreaptă? am întrebat-o.

Deborah a scuturat iar din cap și a depășit o rablă de Cadillac în care stăteau ca sardelele o grămadă de adolescenți urlători.

— Nu contează, a zis ea, și a urcat pe banda care ducea spre Palmetto Expressway cu pedala apăsată pânã-n podea. Oscar e-n continuare cea mai bună pistă a noastră. Dacă-ncearcă să părăsească zona, îl săltăm, dar pân-atunci s-ar putea să fim nevoiți să mai stăm pe urmele lui o vreme și să vedem ce se-ntâmplă.

— Foarte bine, mirobolantă idee, dar ce așteptăm să se întâmple?

— Nu știu, Dexter! m-a repezit ea. Dar știm că tipul, mai devreme sau mai târziu, va fi o țintă, corect? Iar acum știe și el asta. Așa că poate doar încearcă să vadă dacă e urmărit, înainte s-o șteargă. Rahat, a mai zis, și s-a strecurat pe lângă un camion vechi, plin cu pui.

Probabil că avea vreo cincizeci de kilometri la oră, nu avea lumini de poziție, iar deasupra încărcăturii stăteau trei oameni, ținându-se cu o mână de barele vechi de fier și cu cealaltă de cuștile în care se aflau puii. Deborah a pornit pentru scurt timp girofarul, când s-a apropiat. N-a părut să aibă vreun efect. Bărbații cocoțați deasupra mărfii nici măcar n-au clipit.

— În fine, a zis ea și a îndreptat volanul, accelerând din nou. Doakes vrea să venim dinspre Miami, ca să-l acoperim la o adică. Așadar Oscar nu are prea mare spațiu de manevră. Mergem paralel cu Biscayne.

Avea noimă. Câtă vreme Oscar era în Miami Beach, nu putea să scape nicăieri altundeva. Dacă ar fi încercat să o taie de-a curmezișul sau s-o apuce spre nord, până departe în Haulover Park și să o ia pe-acolo, eram pregătiți să-l interceptăm. Dacă nu avea vreun elicopter dosit pe undeva, îl încolțiserăm. Am lăsat-o pe Deborah să conducă și s-a îndreptat repede spre nord, fără să omoare pe nimeni.

La aeroport am luat-o spre est, pe 836. Aici traficul se întețise, iar Deborah a trebuit să facă slalom printre mașini, concentrată din plin. Mi-am păstrat gândurile doar pentru mine, timp în care ea își arăta anii de pregătire în traficul din

Miami câștigând ceea ce s-ar fi putut numi o cursă de viteză pentru găini bete. Am ajuns în siguranță până la intersecția I-95 și ne-am strecurat pe Biscayne Boulevard. Am tras aer în piept adânc și l-am lăsat să iasă încet, timp în care Deborah s-a relaxat, dând de un trafic normal, și a redus viteza, ajungând la una mai rezonabilă.

Stația a pârâit o dată și vocea lui Doakes a răsunat din difuzor.

— Morgan, pe unde ești?

Deborah a ridicat microfonul și i-a răspuns.

— Biscayne, la pasarela MacArthur.

După o pauză scurtă, Doakes a zis:

— A oprit lângă podul mobil de la Pasarela Venețiană. Acoperă-l pe partea ta.

— Zece–patru[1], a spus Deborah.

Nu m-am putut abține să nu remarc:

— Mă simt așa de *oficial* când spui asta.

— Adică?

— Nimic.

Mi-a aruncat o privire serioasă, de polițist, dar avea chipul încă tânăr și pentru o clipă m-am simțit de parcă eram din nou copii, în mașina de patrulare a lui Harry, jucându-ne de-a hoții și vardiștii, numai că de data asta trebuia să fiu băiat bun, iar sentimentul era extrem de neliniștitor.

— Asta nu-i o joacă, Dexter, mi-a zis, fiindcă, desigur, rememorase și ea aceeași amintire. E-n joc viața lui Kyle.

După care trăsăturile feței i-au revenit la cele de Pește Mare și Serios în timp ce a continuat.

— Știu că probabil pentru tine nu are niciun sens, dar îmi pasă de omul ăsta. Mă face să mă simt atât de... Rahat. Mâine-poimâine te-*nsori* și tot nu ai priceput cum merg lucrurile.

---

[1] În jargonul pasionaților de radio transmisii, expresia înseamnă „OK" (*n.tr.*).

Ajunsesem la semaforul de pe N.E. 15th Street, unde-a virat la dreapta. În stânga se putea zări ce mai rămăsese din Omni Mall, în vreme ce-n față aveam Pasarela Venețiană.

— Nu prea mă pricep la simțit chestii, Debs, am zis. Și chiar nu știu ce să-ți spun despre toată treaba asta cu-nsurătoarea. Dar nu prea-mi place când ești nefericită.

Deborah a parcat vizavi de micul debarcader de lângă vechea construcție Herald, trăgând mașina cu spatele la Pasarela Venețiană. Pentru o clipă a păstrat tăcerea, după care a expirat, șuierând ușor, și mi-a spus:

— Îmi pare rău.

Replica ei m-a prins oarecum cu garda jos, fiindcă trebuie să recunosc că mă pregătisem să spun ceva foarte asemănător, numai ca să rămână în funcțiune angrenajul social. Cu siguranță aș fi reformulat un pic mai isteț ideea, dar păstrând esența.

— Pentru ce?

— N-am vrut să... știu că ești diferit, Dex. Chiar încerc să mă obișnuiesc cu asta și... Dar totuși rămâi fratele meu.

— Adoptiv, am zis eu.

— Asta-i o tâmpenie și știi asta. Ești fratele meu. Și mai știu că eşti aici doar de dragul meu.

— De fapt, speram să am prilejul să zic și eu la stație „zece-patru“ ceva mai încolo.

A pufnit.

— În regulă, n-ai decât să fii un nesimțit. Dar mulțumesc oricum.

— Cu plăcere.

A luat stația.

— Doakes. Ce face?

După o scurtă pauză, Doakes a răspuns:

— Pare că vorbește la mobil.

Deborah s-a încruntat și s-a uitat la mine.

— Dacă fuge, cu cine are de gând să vorbească la telefon?

Am ridicat din umeri.

— Și-ar putea aranja ieșirea din țară. Sau…

M-am oprit. Ideea era mult prea prostească să te gândești la ea – motiv pentru care nu ar fi trebuit să-mi vină în minte de la bun început –, dar cum-necum mi se năzărise, răsărind din materia mea cenușie și fluturând un steguleț roșu.

— Ce? a întrebat Deborah.

Am clătinat din cap.

— Nu e cu putință. O prostie. Pur și simplu un gând aiurea care nu vrea să dispară.

— În regulă. Cât de aiurea?

— Ce-ar fi dacă… Ți-am zis că-i o prostie, nu?

— Și mai aiurea e să te tot învârți așa în jurul cozii, mi-a trântit-o ea. Care-i ideea?

— Dacă Oscar îl sună pe bunul doctor și-ncearcă să-și negocieze scăparea? am spus.

Și-aveam dreptate, chiar suna prostesc.

Debs a pufnit.

— Și ce să ofere la schimb?

— Păi, am zis, Doakes ne-a spus că are o geantă la el. În care-ar putea fi bani, titluri de obligațiuni, vreo colecție de timbre. Nu știu. Dar probabil are ceva ce-ar fi încă și mai de preț pentru amicul nostru chirurg.

— Cum ar fi?

— Probabil că știe unde se ascund toți ceilalți din vechea gașcă.

— Rahat. Adică să-i dea pe toți ceilalți în gât în schimbul propriei vieți?

Și-a mușcat buza în timp ce-ntorcea ideea pe toate părțile. După un minut a clătinat din cap.

— Parcă prea e trasă de păr, a zis ea.

— O idee trasă de păr e la ani lumină de una prostească, am zis eu.

— Oscar ar trebui să știe cum să ia legătura cu doctorul.

— O stafie întotdeauna găsește o cale să dea de alta. Există liste, baze de date, contacte comune, știi bine toate asta. Nu te-ai uitat la *Identitatea lui Bourne*?

— Da, dar cum știi că s-a uitat și Oscar?

— Spun doar că e o posibilitate.

— Aha, a spus ea.

A privit afară pe fereastră, gânditoare, după care şi-a schimbat expresia feței și a clătinat din cap.

— Kyle a pomenit ceva... cum că după o vreme uiți din ce echipă ai făcut parte, ca la jucatorii de baseball liberi de contract. Așa că ajungi să te-mprietenești cu tipi din cealaltă tabără și... la naiba, e o prostie.

— Deci indiferent în ce tabără e Danco, Oscar *ar putea* să găsească o cale de a ajunge la el.

— Și ce mama dracului contează? Noi nu putem, a spus ea.

După aceea am rămas amândoi tăcuți câteva minute. Bănuiesc că Debs se gândea la Kyle și se întreba dacă-l vom găsi în timp util. Eu încercam să-mi închipui cum ar fi să-mi pese la fel de tare de Rita, și nu întrevedeam absolut nimic. După cum remarcase Deborah cu istețimea ei ascuțită, eram logodit și tot nu pricepeam cum merg lucrurile. Și nici n-aveam să aflu vreodată, ceea ce era o reală binecuvântare. Mereu mi s-a părut preferabil să gândesc cu creierul și nu cu alte părți ridate ale corpului, localizate mai la miazăzi. Adică serios, oamenii chiar nu se pot *vedea* tremurând, salivând, gemând, cu ochii-n lacrimi și genunchii moi, complet tâmpiți de o treabă pe care animalele, cu mult mai multă minte, o termină repejor astfel încât să-și vadă de alte lucruri infinit mai importante, cum ar fi să găsească niscaiva carne proaspătă?

Ei bine, după cum am convenit cu toții, nu pricepeam o boabă. Așa că m-am mulțumit să privesc afară, dincolo de apă, spre luminile slabe ale caselor de pe cealaltă parte a pasarelei. Erau mai multe blocuri de apartamente aproape de ghișeul de taxare, după care alte case aruncate care-ncontro,

pe o suprafață aproape la fel de mare. Poate că dacă aș câștiga la loto, un agent imobiliar mi-ar putea arăta ceva cu o pivniță mică, suficient de mare pentru ca un fotograf ucigaș să încapă sub podea. Și-n timp ce mă gândeam la asta, o șoaptă discretă s-a auzit dinspre vocea mea personală, de pe scaunul din spate, dar desigur că nu puteam face nimic în privința asta, decât cel mult să aplaud luna care atârna deasupra apei. Și dincolo de aceeași apă în care se oglindea luna a răsunat un clinchet de clopoțel, indicând faptul că podul mobil urma să se miște.

Stația a pârâit din nou.

— S-a pus în mișcare, a zis Doakes. Va traversa podul mobil. Fiți cu ochii pe el, o Toyora 4Runner albă.

— Îl văd, a spus Deborah la stație. L-am reperat.

SUV-ul alb a traversat pasarela și apoi a virat pe 15th Street cu doar câteva clipe înainte să se ridice podul. După o scurtă pauză, pentru a-i lăsa un pic de avans, Deborah s-a pus în mișcare și a început să-l urmărească. A făcut dreapta pe Biscayne Boulevard și o secundă mai târziu la fel am făcut și noi.

— Se-ndreaptă spre nord, către Biscayne, a zis ea la stație.

— Recepționat, a spus Doakes. Preiau urmărirea de acolo.

4Runner-ul mergea cu viteză normală printr-un trafic moderat, cu vreo şapte, opt kilometri peste viteza legală, ceea ce în Miami se consideră a fi viteză de turist, adică îndeajuns de lent încât să justifice claxoanele celor care treceau pe lângă el. Dar lui Oscar nu părea să-i pese. Respecta toate semnele de circulație și stătea pe banda dreaptă, mergând de parcă nu avea unde să se grăbească și ieșise la o plimbare de plăcere cu mașina.

Când am ajuns pe 79th Street Causeway, Deborah a luat stația:

— Trecem de 79th Street, a spus ea. Se îndreaptă încet spre nord.

— Zece-patru, a spus Doakes și Deborah s-a uitat urât la mine.

— N-am spus nimic.

— Dar te-ai gândit, a spus ea.

Ne îndreptam spre nord și ne-am oprit de două ori la câte un stop. Deborah avea grijă să rămână la distanță de câteva mașini, nu încerca să facă pe grozava în traficul din Miami, unde majoritatea mașinilor încercau să-ți taie fața și să treacă de pe o parte pe alta printre celelalte. Pe sensul opus a trecut în viteză o mașină de pompieri care claxona zgomotos la fiecare intersecție. Ținând cont de efectul pe care l-a avut asupra celorlalți șoferi, ar fi putut fi bine-mersi și-un behăit de miel. Cu toții ignorau sirenele și claxoanele și-și vedeau mai departe de locurile din trafic pe care le obținuseră cu greu. Bărbatul din spatele volanului mașinii de pompieri, fiind la rândul lui șofer de Miami, pur și simplu făcea slalom prin trafic, cu sirena și claxonul interpretând un duet pentru trafic.

Am ajuns pe 123rd Street, ultimul loc unde puteai întoarce spre Miami Beach înainte ca 826 să se intersecteze cu North Miami Beach, iar Oscar a continuat să se-ndrepte spre nord. În timp ce treceam pe lângă el, Deborah i-a urlat prin stație lui Doakes:

— Unde naiba se duce?

— Poate că doar se plimbă și el de colo-colo, a zis el. E o noapte frumoasă.

— Aha. Vrei să scrii un sonet?

În condiții normale, aș fi avut o replică superbă la treaba asta, dar probabil din pricina urmăririi antrenante la care luam parte, nu mi-a venit nimic în minte. Și oricum, Debs arăta de parcă i-ar fi prins bine o victorie, oricât de mică.

Ceva mai încolo, Oscar a accelerat brusc pe banda din stânga și a cotit, tăind calea celor care veneau din sens opus și stârnind un veritabil concert de claxoane furioase din partea șoferilor din ambele sensuri.

— Face o mutare interesantă, i-a spus Deborah lui Doakes, o ia spre vest pe 135th Street.

— Traversez pe urmele voastre, a zis Doakes. Pe Pasarela Broad.

— Ce-i pe 135th Street? s-a întrebat Debs cu voce tare.

— Aeroportul Opa-Locka, am zis eu. Câțiva kilometri mai departe, în linie dreaptă.

— Rahat, a spus ea și a luat iarăși stația. Doakes, aeroportul Opa-Locka e în direcția aia.

— Vin într-acolo, a zis el și i-am auzit sirena pornind în timp ce stația se închidea.

Aeroportul Opa-Locka era de multă vreme popular în rândul celor care se ocupau cu traficul de droguri, precum și al celor implicați în operațiuni sub acoperire. Asta era extrem de convenabil, dat fiind că adeseori linia de demarcație dintre cele două era neclară. Oscar putea foarte bine să fie așteptat aici de un avion de mici dimensiuni care să-l ducă oriunde în afara granițelor, în statele din zona Caraibelor sau în America de Sud ori Centrală, de unde avea legături cu tot restul lumii, desigur, deși mă-ndoiam că ar fi ales să se-ndrepte către Sudan sau Beirut. Undeva prin Caraibe era mai probabil, dar în orice caz, dată fiind situația, părăsirea țării părea o mișcare firească, iar aeroportul Opa-Locka era locul ideal unde ar fi putut face asta.

Oscar mergea ceva mai repede acum, deși 135th Street nu era la fel de lată și de circulată ca Biscayne Boulevard. Am intrat pe un podeț care traversa un canal, iar Oscar, ajuns în celălalt capăt al podului a accelerat brusc, strecurându-se prin trafic în curbele pe care le descria drumul.

— La naiba, ceva l-a speriat, a zis Deborah. Probabil că ne-a observat.

A accelerat la rândul ei pentru a se ține după el, păstrând totuși două-trei mașini între noi, deși acum nu părea să mai aibă sens să pretindem că nu-l urmăream.

Ceva într-adevăr îl băgase în sperieți, fiindcă Oscar conducea acum ca nebunul, periculos de aproape să lovească alți participanți la trafic sau să intre pe trotuar și, absolut firesc, Debs n-avea de gând să se dea bătută în această întrecere. Îl urmărea îndeaproape, evitând la mustață alte mașini care încă se chinuiau să-și revină după întâlnirea cu Oscar. Ceva mai în față s-a strecurat pe banda din stânga, silindu-l pe conducătorul unui Buick vechi să se dea la o parte, să taie virajul și să se lovească de un gard, intrând în curtea din față a unei căsuțe albastre.

Oare vederea micuței noastre mașini fără număr de înmatriculare era de ajuns încât să-l facă pe Oscar să se comporte astfel? Era plăcut să mă gândesc la asta și mă făcea să mă simt foarte important, dar nu-mi venea a crede – până acum acționase relaxat, părând că are totul sub control. Dac-ar fi vrut să scape de noi ar fi fost mult mai firesc să facă vreo mișcare bruscă, care să ne pună în dificultate, cum ar fi de pildă să treacă podul mobil în timp ce se ridica. Așadar, de ce intrase dintr-odată în panică? Fiindcă n-aveam altceva mai bun de făcut, m-am aplecat în față și am privit în oglinda laterală. Mesajul imprimat pe suprafața oglinzii mă informa că obiectele reflectate erau mai aproape decât păreau a fi. Așa stând lucrurile, concluzia a fost una cât se poate de nefericită, fiindcă un singur obiect vedeam în oglindă acum.

O dubiță albă, ca vai de ea.

Și ne urmărea și pe noi, și pe Oscar. Modificându-și viteza în funcție de a noastră și strecurându-se prin trafic.

— Ei bine, am zis, la urma urmei măcar nu-i prost.

Apoi mi-am ridicat vocea pentru a acoperi scârțâitul de cauciucuri și claxoanele celorlalți șoferi.

— Hei, Deborah? am zis eu. Nu vreau să te deranjez de la îndeletnicirile automobilistice, dar când ai o clipă liberă crezi că ai putea arunca un ochi în retrovizoare?

— Ce dracu' vrei să zici? a bodogănit ea, dar și-a îndreptat ochii înspre oglindă.

Am avut mare noroc că tocmai atunci am dat de o porțiune dreaptă de drum, fiindcă pentru numai o clipă aproape că a uitat să țină volanul.

— Rahat, a șoptit.

— Da, la asta m-am gândit și eu.

Pasajul suprateran I-95 traversa drumul drept în față și, chiar înainte să trecem pe sub el, Oscar a tras violent dreapta de volan, tăind alte trei benzi și intrând pe o străduță lăturalnică, paralelă cu autostrada. Deborah a înjurat și a întors mașina într-acolo, pentru a continua urmărirea.

— Spune-i lui Doakes! a zis, iar eu, ascultător, am luat stația.

— Sergent Doakes, am spus. Nu suntem singuri.

Stația a fâșâit o singură dată.

— Ce dracu' vrei să zici? a întrebat Doakes, de parcă ar fi auzit replica lui Deborah și ar fi admirat-o atât de tare încât s-ar fi hotărât s-o repete.

— Tocmai ce-am făcut dreapta pe 6th Avenue și suntem urmăriți de o dubiță albă.

Nu s-a auzit nimic, așa că am vorbit din nou la stație:

— Am pomenit oare amănuntul că dubița e albă?

De data asta am avut parte de intensa satisfacție de a-l auzi pe Doakes bodogănind:

— Nenorocitul dracului.

— Fix la asta ne-am gândit și noi, am spus eu.

— Lăsați dubița înainte și urmăriți-i, a zis el.

— Ei nu zău, a murmurat Deborah printre dinții încleștați, după care a zis ceva mult mai rău.

Eram tentat să spun și eu ceva asemănător fiindcă atunci când Doakes a închis stația, Oscar mergea înainte pe banda care urca spre I-95, cu noi pe urmele sale, după care, în ultima secundă a virat pe drumul în pantă care dădea în 6th Avenue. Toyota lui 4Runner s-a zdruncinat, a ezitat o clipă într-o rână, pe dreapta, după care a accelerat și s-a redresat. Deborah a frânat violent și ne-am rotit la 90 de grade; dubița

albă a trecut în viteză pe lângă noi, a luat-o în jos pe pantă și a prins din urmă 4Runner-ul. După o secundă, Debs a reușit să redreseze mașina și a continuat urmărirea pe străduță.

Drumul aici era foarte îngust, cu un rând de case pe dreapta și cu o linie despărțitoare de ciment vopsit în galben pe stânga, pe deasupra trecând I-95-ul. Am continuat cursa câștigând tot mai multă viteză. Doi bătrâni mărunței care mergeau pe trotuar ținându-se de mână s-au oprit să ne urmărească strania întrecere de rachete. Se poate să fi fost doar în imaginația mea, dar mi s-au părut că fâlfâie în curentul iscat de mașina lui Oscar și de duba care o urmărea.

Am mai redus puțin distanța, la fel a făcut și duba albă față de 4Runner. Dar Oscar a mărit viteza, a trecut de un stop, lăsându-ne să virăm pe lângă un camion cu benă care se învârtea în cerc după ce încercase să evite 4Runner-ul și duba. Camionul a derapat și a lovit un hidrant. Dar Debs a strâns din dinți și s-a strecurat pe lângă camion, a trecut prin intersecție ignorând claxoanele și fântâna arteziană care țâşnea din hidrant și a redus iar distanța dintre mașini pe următoarea stradă.

Câteva străzi mai în față de Oscar zăream deja lumina roşie a semaforului dintr-o intersecție mare. Chiar și de la depărtarea asta se observa un trafic constant care curgea pe șosea. Bineînțeles că nimeni nu-i nemuritor, dar nu așa aș fi ales să mor dacă mi s-ar fi dat ocazia să aleg. Dintr-odată, a mă uita la televizor cu Rita părea mult mai interesant. Am încercat să mă gândesc la o modalitate politicoasă de a o convinge pe Debs să oprească și să admire florile de pe marginea drumului, dar fix când aveam mai mare nevoie de el, creierul meu puternic s-a oprit și înainte să apuc să-l pornesc din nou, Oscar ajunsese aproape de semafor.

Aproape sigur Oscar fusese la biserică săptămâna asta pentru că s-a făcut verde exact când trecea el fulgerător prin intersecție. Duba albă îl urmărea îndeaproape şi a frânat puternic ca să nu lovească o mașinuță albă care încercase

să fenteze semaforul. Apoi a venit și rândul nostru. Acum era verde clar. Am virat pe lângă dubă și aproape am reuşit să trecem, dar eram totuși în Miami, motiv pentru care un camion cu ciment a trecut pe roșu în spatele mașinii albastre din fața noastră. Am înghițit în sec în timp ce Deborah apăsa cu toată forța pedala de frână și se rotea în jurul camionului. Ne-am lovit cu putere de bordură și am trecut cu cele două roți din stânga pe trotuar doar pentru o clipă, ca apoi să revenim pe carosabil.

— Foarte frumos, i-am spus lui Deborah în timp ce accelera din nou.

Și foarte probabil s-ar fi oprit să-mi mulțumească pentru compliment dacă duba albă nu ar fi ales același moment să profite de pe urma încetinelii noastre ivindu-se din spate și apoi virând din lateral în noi. Partea din spate a mașinii noastre s-a lăsat spre stânga, dar Deborah a reușit s-o redreseze.

Duba a intrat din nou în noi, mai tare, exact în dreptul portierei mele, şi, chiar când m-am ferit, portiera s-a deschis larg. Mașina se clătina și în cele din urmă Deborah a frânat – poate n-a fost cea mai bună strategie, de vreme ce duba a accelerat exact în același moment, așa că de data asta ne-a lovit atât de tare încât portiera mea s-a desprins și a sărit pe șosea, lovind duba lângă cauciucul din spate, înainte de a se răsuci ca o roată diformă ce scuipa scântei.

Am văzut cum duba s-a clătinat puțin și am auzit şuieratul unui cauciuc dezumflat. Apoi peretele alb s-a mai izbit încă o dată de noi. Mașina noastră s-a înclinat violent spre dreapta, a sărit peste bordură și a trecut printr-un lanț de fier care separa drumul de rampa ce ducea spre I-95. Ne-am răsucit de parcă aveam cauciucurile făcute din unt. Cu dinții încleștați, Deborah se lupta cu volanul și aproape reușiserăm să trecem peste rampă. Dar bineînțeles că eu nu mă dusesem la biserică săptămâna asta, așa că în timp ce roțile noastre din față au lovit bordura rampei, un SUV mare şi roşu ne-a

lovit în aripa din spate. Am aterizat pe spațiul verde care împrejmuia un iaz mare. Am avut doar o clipă la dispoziție să-mi dau seama că iarba tunsă părea să facă schimb de locuri cu bolta înstelată. Apoi mașina s-a lovit cu forță de ceva, şi airbagul pasagerului mi-a explodat în față. M-am simțit de parcă mă băteam cu perne cu Mike Tyson; eram încă în stare de șoc când mașina s-a rostogolit cu roțile în sus, a intrat în iaz și-a început să se umple cu apă.

Capitolul 20

Nu mă rușinez deloc să-mi recunosc modestele talente. De pildă, sunt foarte fericit să recunosc că sunt peste medie la replici deștepte și că, de asemenea, am un talent înnăscut în a-i face pe oameni să mă placă. Dar ca să fiu pe de-a-ntregul sincer cu mine, sunt gata oricând să-mi recunosc și lipsurile, iar o ședință fulger de cercetare a sufletului m-a silit să admit că respiratul sub apă nu era punctul meu forte. În timp ce zăceam atârnat de centura de siguranță, uluit, privind cum se scurge apa înăuntru și-mi vâjâie în cap, mi se părea că asta-nseamnă un erou intrat la apă.

Nici ultima privire pe care i-am aruncat-o lui Deborah înainte ca apa să-i treacă de cap n-a fost prea încurajatoare. Atârna nemișcată de centură, cu ochii închiși și gura deschisă, fix invers față de starea ei naturală, ceea ce probabil că nu era un semn prea bun. Apoi apa a dat năvală pretutindeni și n-am mai văzut absolut nimic.

De asemenea, îmi place să cred că reacționez bine în fața unor urgențe neprevăzute, așa că-s destul de sigur că brusca mea apatie care mă împietrise era rezultatul goanei nebune și a loviturii puternice a unui airbag. În orice caz, am rămas acolo agățat cu capul în jos și scufundat în apă pentru multă vreme, și sunt oarecum rușinat să recunosc că-n cea mai mare parte a timpului mi-am bocit propria moarte. Bietul Răposat Dexter, un potențial atât de mare, atâția tovarăși întunecați care mai rămâneau netranșați, iar acum destinul să-i fie retezat brutal în floarea vârstei. Vai,

Călătorul Întunecat, l-am cunoscut așa de bine. Și unde mai pui că bietul băiat urma în sfârșit să se însoare. Mai trist e că mi-am imaginat-o pe Rita, în alb, plângând în fața altarului, cu doi copii mici jelindu-se la picioarele ei. Micuța Astor, atât de dulce cu părul ei înfoiat, purtând o rochiță verde pal de domnișoară de onoare care se-mbibase de lacrimi. Și tăcutul Cody într-un frac minuscul, cu privirea pierdută în fundul bisericii, așteptând, gândindu-se la ultima oară când am mers împreună la pescuit și întrebându-se dacă va mai avea vreodată prilejul să strângă mânerul unui cuțit și să-l învârtă foarte încet, privind cum sângele roșu gâlgâie pe lamă, și zâmbind, după care...

Ușurel, Dexter. De unde ți s-au năzărit toate astea? Întrebare retorică, desigur, și nu am avut nevoie de murmurul discret și amuzat al vechiului meu prieten lăuntric pentru a afla răspunsul. Dar ținând cont de atenționarea lui am pus cap la cap mai multe piese disparate de puzzle, l-am făcut pe jumătate și mi-am dat seama despre Cody...

Nu-i ciudat ce ne trece prin cap când suntem pe moarte? Mașina se lăsase pe acoperișul turtit, mișcându-se încet acum într-un ritm unduitor și se umpluse complet cu o apă atât de densă și plină de mâl încât n-aș fi putut vedea un pistol de semnalizare nici dacă ar fi tras de sub nasul meu. Și totuși îl vedeam pe Cody foarte limpede, mult mai clar acum decât ultima oară când ne aflaserăm împreună în aceeași cameră; și lângă imaginea clară a siluetei lui pipernicite se afla o umbră întunecată uriașă, o formă neagră lipsită de trăsături care părea că râde.

Să fie oare cu putință? M-am gândit din nou la cum vârâse cuțitul în pește cu atâta bucurie. M-am gândit la reacția ciudată pe care o avusese când aflase de câinele dispărut al vecinului – semăna binișor cu a mea când, copil fiind fusesem întrebat de un câine din vecini pe care-l răpisem și pe care experimentam un pic. Apoi mi-am amintit că și el, la

fel ca mine, trecuse printr-o traumă când tatăl lor biologic, sub influența drogurilor, îl atacase pe el și pe sora lui și-i snopise în bătaie cu un scaun.

Era un lucru complet de neconceput. Un gând ridicol, dar... Toate piesele se legau. Avea multă noimă, poetică de-a dreptul.

Aveam un fiu.

Cineva Fix Ca Mine.

Dar băiatul nu avea un tată adoptiv care să-i călăuzească primii pași de copil în lumea spintecării și a ciopârțitului; nu avea parte de un Harry atotștiutor care să-l învețe cum să-și atingă potențialul și să-l ajute să se transforme dintr-un copil fără vreun scop în viață, dar cu instinctul de a ucide la nime-reală într-un răzbunător elegant; nimeni care să-i ghideze cu grijă și atenție pașii dinspre un trecut ezitant către lama de cuțit strălucitoare a viitorului – absolut nimeni pentru Cody, asta dacă Dexter murea aici și acum.

Ar fi poate nițel cam melodramatic din partea mea să spun că „gândul acela m-a îmboldit să acționez cu disperare“ și de obicei sunt melodramatic doar cu scop, când am un public. Totuși, în timp ce m-a lovit conștientizarea adevăratei firi a lui Cody, am auzit aproape ca un ecou, o voce lăuntrică spunând: „Desfă centura, Dexter“.

Și cum-necum am izbutit să-mi conving degetele, care deveniseră dintr-odată uriaşe şi stângace să apese descu-ietoarea centurii și să bâjbâie după evadare. Era ca-n pilda cămilei care nu trece prin urechile acului, dar m-am chinuit, am tot apăsat, și-n cele din urmă ceva s-a desfăcut. Desigur, asta a însemnat că m-am lovit cu capul de plafon, destul de tare dacă ținem cont că mă aflam sub apă. Dar șocul loviturii mi-a mai înlăturat câteva dintre pânzele de păianjen de pe creier, m-am îndreptat și m-am întins către ieșire, înspre locul gol în care fusese portiera. Am izbutit să mă extrag și

să dau cu nasul de alți centimetri buni de mâl de pe fundul iazului.

M-am îndreptat și-am împins cât am putut de tare în mâl, încercând să mă ridic spre suprafață. A fost un impuls mai degrabă slab, dar suficient, de vreme ce apa nu avea decât vreun metru adâncime. Lovitura m-a catapultat în genunchi, apoi m-am ridicat în picioare clătinându-mă și pentru o clipă am rămas așa în apă, nemișcat, simțind că-mi vine să vomit, dar trăgând cu putere în piept minunatul aer. Ce lucru extraordinar și subestimat e aerul. Cât de adevărată e vorba că nu apreciem niciodată lucrurile pe care le avem până când nu ne vedem nevoiți să ne descurcăm fără ele. Ce gând înfiorător să-ți imaginezi toți bieții oameni de pe fața pământului nevoiți să se descurce fără aer, oameni precum…

…Deborah?

O ființă umană veritabilă probabil că s-ar fi gândit mult mai repede la sora sa pe cale să se-nece, dar serios, să fim cinstiți, nu te poți aștepta la tot atât din partea unei imitații de om, și mai ales nu după toate prin câte trecusem. Dar mă gândisem totuși la ea acum, poate încă la timp pentru a face un lucru important, care să conteze. Și-n ciuda faptului că nu mă împotriveam să mă avânt într-o acțiune de salvare, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că-n seara asta poate-i cream un pic cam multe Bravului și Supusului Dexter, nu? Nici nu ieșisem bine din belea și trebuia să intru din nou.

Dar totuși, familia-i familie, și niciodată nu-mi fusese de vreun folos să mă plâng. Am tras aer în piept și m-am scufundat înapoi în apa mâloasă. Am dibuit pe pipăite portiera și scaunul din față al mașinii care acum era răsturnată cu fundu-n sus. Ceva m-a lovit peste față, după care m-a apucat brutal de păr – Debs însăși, sau cel puțin așa speram, fiindcă orice altă creatură acvatică cu siguranță ar fi avut dinți mult mai ascuțiți. M-am întins spre ea și am încercat să-i descleștez degetele. Și-așa mi-era destul de greu să-mi

țin respirația și să mă fâțâi pe-acolo fără să văd nimic, deci chiar n-aveam nevoie să-mi facă ea o frizură improvizată. Dar Deborah se ținea bine, ceea ce era un semn bun într-un fel, fiindcă era încă în viață, dar pe mine mă afunda într-o dilemă: ce-o să-mi cedeze întâi, plămânii sau scalpul? Nu mergea așa; mi-am pus ambele mâini la treabă și am reușit să-i desprind degetele din biata și draga mea freză. Apoi i-am urmărit linia brațului până la umăr, unde am dat de centura de siguranță. Mi-am strecurat mâna în josul centurii până la cataramă și-am apăsat butonul încercând s-o desfac.

Desigur, era blocată. Adică serios, ne-am dat deja seama că era una dintre acele zile când totul merge de-a-ndoaselea, nu? Belelele se țineau lanț și chiar că ar fi fost prea mult să speri că până și un lucru așa de neînsemnat ar putea merge bine. Și ca să accentuăm și mai bine momentul, am auzit un „bâdâbâc" în ureche, moment în care mi-am dat seama că timpul lui Deborah se cam scursese și acum își încerca norocul de a respira sub apă. Era posibil să se descurce mai bine decât mine, dar parcă nu-mi venea a crede.

M-am scufundat mai mult și mi-am proptit genunchii în tavanul mașinii, apoi mi-am pus umărul în zona pieptului lui Deborah încercând să apăs ca să mut greutatea de pe centura de siguranță. Apoi am tras cât am putut de mult de centură până am ajuns la încuietoare, am petrecut centura pe partea cealaltă şi am făcut o buclă cât mai largă. M-am împins cu genunchii de tavan și am tras-o pe Deborah pe sub centură și înspre ușă. Părea moale. Poate că după tot efortul meu plin de vitejie ajunsesem prea târziu. M-am strecurat prin portieră și am tras-o după mine. Cămașa mi s-a agățat de ceva și s-a rupt, dar am reușit să ies, avântându-mă încă o dată spre aerul serii.

Deborah zăcea în brațele mele și din gură i se prelingea un firicel de apă mâloasă. Am ridicat-o pe umăr și am pornit-o

prin noroi spre iarbă. Mâlul mă trăgea înapoi la fiecare pas și așa mi-am pierdut pantoful stâng la doar câțiva pași de mașină. Dar pantofii sunt, la urma urmelor, mult mai ușor de înlocuit decât o soră, așa că mi-am adunat puterile și am reușit să urc pe bucata de iarbă. Apoi am întins-o pe Deborah pe spate pe pământul tare.

În apropiere urla o sirenă, imediat însoțită de o alta. Bucurie și ușurare: ajutoarele se apropiau. Poate aveau chiar și un prosop. Nu eram însă sigur dacă aveau să ajungă la timp pentru a-i mai fi de vreun folos lui Deborah. Așa că m-am așezat lângă ea, am întors-o cu fața în jos peste genunchiul meu și am încercat să o fac să dea afară cât mai multă apă. Apoi am răsucit-o iar cu fața în sus, i-am scos cam vreun deget de noroi din gură și am început să-i fac respirație artificială.

La început, singura mea recompensă a fost încă o gură de noroi care nu a făcut treaba mai plăcută. Dar nu m-am dat bătut și în curând Debs s-a cutremurat convulsiv și a vomitat și mai multă apă – din păcate, o mare parte pe mine. A tușit îngrozitor, a tras aer în piept cu un zgomot ce semăna a balamale ruginite de la o ușă deschisă brusc și a spus:

— Căcat…

Pentru prima dată apreciam cu adevărat elocvența ei dură.

— Bine ai revenit, i-am spus.

Slăbită, Deborah s-a răsucit cu fața în jos și a încercat să se ridice pe coate și genunchi. Dar s-a prăbușit pe burtă, gemând de durere.

— Oh, Doamne, ceva e rupt, la dracu', a gemut.

Și-a întors capul într-o parte și a mai vomitat un pic, arcuindu-și spatele și trăgând în piept nenumărate alte guri de aer, între spasmele cauzate de greață. Uitându-mă la ea, recunosc că m-am simțit mulțumit de mine însumi.

Dexter, Rățoiul Scufundac salvase ziua.

— Nu-i așa că vomitatul e minunat? am întrebat-o eu. Adică, ținând cont de alternative.

Desigur, o replică într-adevăr sarcastică era dincolo de puterile bietei fete într-o stare ca vai de ea, dar am fost încântat să aflu că era îndeajuns de în putere încât să-mi șoptească:

— Du-te dracu'.

— Unde te doare? am întrebat-o.

— La dracu', a zis ea, cu glas pierit, nu pot să-mi mișc brațul. Tot brațul...

S-a îndepărtat de mine și a încercat să-și miște brațul cu pricina, reușind doar, după toate aparențele, să-și stârnească și mai multă durere. A scos o respirație ca un șuierat, apoi a început să tușească din nou slab, după care s-a întins pe spate și s-a mulțumit să respire greu.

Am îngenuncheat alături de ea și i-am atins ușor partea superioară a umărului.

— Aici? am întrebat-o.

Mi-am plimbat mâna în sus, peste articulația umărului și înspre claviculă și n-a fost nevoie s-o întreb dacă acolo era locul dureros. A tras cu greu aer în piept, i-am văzut ochii cum i se zbat și în ciuda nămolului de pe fața ei am văzut cum se face de câteva ori mai palidă.

— Ai clavicula ruptă.

— Nu se poate, a zis ea cu o voce slabă și răgușită. Trebuie să-l găsesc pe Kyle.

— Nu. Trebuie să mergi la urgențe. Dacă te fâțâi de colo-colo așa nesigură cum ești, o să sfârşeşti legată chiar lângă el, cu un căluș în gură, și nu va fi nimănui de folos.

— Dar *trebuie*.

— Deborah, tocmai te-am scos cu greu dintr-o mașină aflată sub apă și mi-am distrus un tricou de bowling care-mi plăcea foarte mult. Chiar vrei să irosești minunata mea acțiune eroică de salvare?

A tușit din nou și s-a încruntat din pricina durerii pe care o resimțea în zona claviculei când respira spasmodic. Îmi dădeam seama că cearta nu se terminase, dar realiza şi ea că o doare foarte tare. Și din moment ce conversația noastră nu ducea nicăieri, mi-a fost absolut indiferent că la fața locului a apărut Doakes, urmat îndeaproape de o echipă de paramedici.

Bunul sergent m-a studiat îndeaproape, de parcă eu însumi aş fi aruncat mașina în lac și aş fi răsturnat-o.

— I-ați pierdut, nu? a întrebat el, ceea ce părea extrem de nedrept.

— Da, mi s-a părut prea greu să-l urmărim când eram întorși cu fundu-n sus și sub apă, i-am zis. Data viitoare să-ncerci tu asta, iar noi stăm pe margine să ne plângem.

Doakes s-a mulțumit să se holbeze la mine și să bombăne. Apoi s-a aplecat spre Deborah și-a întrebat-o:

— Ești rănită?

— La claviculă. E ruptă.

Ieşea din starea de şoc din ce în ce mai mai mult şi se lupta cu durerea mușcându-și buza și respirând sacadat și adânc. Speram ca paramedicii să aibă ceva mai eficient pentru ea.

Doakes nu a spus nimic; și-a ridicat doar privirea spre mine. Deborah s-a ridicat, prinzându-l cu brațul cel sănătos.

— Doakes, a zis, iar el s-a întors spre ea. Găsește-l.

Doakes n-a făcut decât să se uite la ea, iar Debs şi-a încleștat dinții, cuprinsă de un nou val de durere.

— De-aici preluăm cazul noi, a spus unul dintre paramedici.

Era un tânăr cu părul țepos, el și colegul lui mai în vârstă și mai solid manevrând o targă prin gaura făcută de mașina lui Deb în gardul de sârmă. Doakes a încercat să se ridice în picioare pentru a-i lăsa să ajungă la Deborah, dar ea l-a tras de mână cu surprinzător de multă putere.

— Găsește-l, i-a repetat.

Doakes s-a mulțumit să aprobe din cap, dar pentru Deborah era îndeajuns. I-a dat drumul la mână, iar el s-a ridicat, făcându-le loc paramedicilor.

Au venit repede și au urcat-o pe targă. Au ridicat targa și au împins-o spre ambulanța care-i aștepta. M-am uitat lung după ea, întrebându-mă ce s-o fi ales de prietenul nostru din duba albă. Avea un cauciuc spart – cât de departe putea ajunge? Era mai degrabă posibil să încerce să schimbe mașina decât să oprească și să sune la vulcanizare. Așa că undeva, prin apropiere, aveam să găsim duba abandonată și să aflăm că o altă mașină fusese furată.

Din impuls, unul extrem de generos având în vedere atitudinea lui față de mine, m-am dus să-i împărtășesc lui Doakes gândurile mele. De-abia făcusem un pas și jumătate în direcția lui că am auzit ceva larmă. M-am întors să văd despre ce-i vorba.

Un tip scund și îndesat, între două vârste, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți alerga spre noi. Burta îi atârna peste elasticul pantalonilor și i se bălăngănea. Se vedea că nu avea prea mult exercițiu la alergat și complica lucrurile agitându-și mâinile deasupra capului și urlând.

— Hei! Hei! Hei! striga în timp ce alerga.

Până să traversase rampa de la I-95 și să ajungă lângă noi trăgându-și sufletul și gâfâind prea greu ca să articuleze ceva coerent, îmi făcusem deja o idee despre ce voia să spună.

— Dubo, a reușit el să zică și mi-am dat seama că lipsa lui de suflu și accentul cubanez se combinaseră și că încerca de fapt să zică „duba“.

— O dubă albă? Cu un cauciuc spart? Ți-a dispărut mașina? l-am întrebat și Doakes s-a uitat la mine.

Dar bărbatul care gâfâia a încuviințat din cap.

— Da, dubă albă. Mi s-a părut că se auzea un câine în ea. Poate era rănit, a zis și s-a oprit să tragă aer în piept ca să poată reda corect grozăvia pe care o văzuse. Și apoi…

Dar se chinuia degeaba. Eu şi Doakes alergam deja pe stradă în direcția de unde venise bărbatul.

Capitolul 21

Se părea că sergentul Doakes uitase că trebuia să mă urmeze pentru că mă depășise cu câțiva metri buni și ajunsese înaintea mea la dubă. Bineînțeles, avea marele avantaj că deținea ambii pantofi și-n plus se mișca foarte bine. Duba era oprită pe trotuar în fața unei case de un portocaliu șters, înconjurată de un zid de coral. Bara din față lovise un colț din zid și-l ciobise, iar spatele vehiculului era răsucit în așa fel încât să fie cu fața spre stradă, încât se vedea plăcuța galbenă de înmatriculare cu *Alege viața.*

Până să-l ajung din urmă pe Doakes, acesta deschisese deja ușa din spate și am auzit un miorlăit ce răzbătea dinăuntru. Nu mai semăna așa de mult a câine, sau poate doar mă obisnuisem eu cu sunetul. Avea o tonalitate mai înaltă ca înainte și era un pic mai sacadat, semănând mai tare cu un gâlgâit ascuțit decât cu o melodie, dar totuși puteai paria că era chemarea vreunei orătănii.

Era legat de un scaun de mașină fără spătar care fusese răsucit invers, pe lungimea dubei. În orbitele fără pleoape ochii se roteau înnebunitor înainte și înapoi, iar gura lipsită de buze și dinți era încremenită într-un „O“ rotund. Se foia ca un bebeluș, dar fără mâini și picioare nu se putea mișca prea mult.

Doakes era aplecat spre el, uitându-se absolut lipsit de expresie la ce mai rămăsese din fața lui.

— Frank, a spus și orătania și-a îndreptat ochii spre el.

Schelălăitul s-a oprit pentru un moment, dar apoi a reînceput pe o notă mai înaltă, intensificat de o nouă agonie care părea să cerșească ceva.

— Îl recunoști? am întrebat.

Doakes a încuviințat din cap.

— Frank Aubrey, a răspuns el.

— De unde îți dai seama? l-am întrebat din nou.

Pentru că într-adevăr orice om în situația asta ar fi foarte greu de deosebit. Singurul semn distinctiv pe care-l vedeam eu erau ridurile de pe frunte.

Doakes continua să se uite la el, dar a mormăit ceva și mi-a arătat spre gâtul creaturii.

— Tatuajul. E Frank.

A mai mormăit ceva, aplecându-se și dezlipind un bilețel de pe banchetă. M-am aplecat și eu să mă uit. Cu același scris tremurat pe care-l mai văzusem, dr. Danco notase: ONOARE.

— Cheamă paramedicii, mi-a spus Doakes.

Am alergat spre locul unde tocmai închideau ușile de la ambulanță.

— Mai aveți loc pentru încă unul? am întrebat eu. Nu ocupă mult spațiu, dar o să aibă nevoie de anestezice puternice.

— În ce stare se află? m-a întrebat paramedicul cu părul țepos.

Era o întrebare foarte bună pentru cineva de meseria lui, dar singurele răspunsuri care îmi veneau în minte mi se păreau frivole așa că i-am spus doar atât:

— S-ar putea să aveți și dumneavoastră nevoie de niște sedative puternice.

Se uitau la mine de parcă aş fi glumit și nu am apreciat corect gravitatea situației. Apoi s-au uitat unul la celălalt și au ridicat din umeri.

— Bine, a spus cel mai în vârstă. Îl strecurăm și pe el.

S-a întors și a deschis ușa ambulanței, apoi s-a apucat să scoată targa.

În timp ce împingeau targa pe stradă spre locul unde derapase duba lui Danco m-am urcat în ambulanță să văd cum se mai simțea Debs. Avea ochii închiși și era foarte palidă, dar părea să respire mai ușor. A deschis un ochi și s-a uitat la mine.

— Nu ne mișcăm, a spus ea.

— Dr. Danco și-a avariat mașina.

S-a încordat și a încercat să se ridice, cu ochii larg deschiși.

— L-ați prins?

— Nu, Debs. L-am găsit doar pe pasagerul lui. Cred că era pe cale să-l livreze pentru că e deja aranjat.

Dacă mi se păruse mai devreme că era palidă, acum devenise translucidă.

— Kyle, a spus.

— Nu. Doakes zice că e unul pe care-l cheamă Frank.

— Ești sigur?

— Aproximativ. Are un tatuaj pe gât. Nu e Kyle, surioară.

Deborah și-a închis ochii și s-a întins la loc pe pat, ca un balon dezumflat.

— Slavă Domnului.

— Sper că nu te deranjează să împarți taxiul cu Frank, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Nu mă deranjează.

Apoi și-a deschis din nou ochii.

— Dexter. Nu te pune rău cu Doakes. Ajută-l să-l găsească pe Kyle. Te rog!

Cred că începeau să-și facă efectul medicamentele pentru că puteam să număr pe un deget dățile în care mă rugase ceva cu atâta ardoare.

— Bine, Debs. O să mă străduiesc, i-am spus și pleoapele i s-au închis la loc.

— Mulțumesc.

M-am întors la duba lui Danco exact la timp să văd paramedicul mai în vârstă ridicându-se din locul de unde mai mult ca sigur că vomitase și întorcându-se spre colegul mai tânăr care aștepta pe bordură bombănind peste sunetele pe care încă le mai scotea Frank dinăuntru.

— Haide, Michael, i-a spus tipul mai în vârstă. Haide, prietene.

Michael nu părea dornic să se miște, doar să se balanseze în față și în spate în timp ce repeta:

— Oh, Doamne. Oh, Isuse. Oh, Doamne.

Am hotărât că nu avea probabil nevoie de încurajările mele și m-am dus la portiera șoferului. Era larg deschisă și m-am uitat înăuntru.

Cred că dr. Danco se grăbise foarte tare pentru că lăsase în urmă un dispozitiv de monitorizare foarte scump pe care polițiștii și vânătorii de știri îl folosesc ca să urmărească urgențele din trafic. Era foarte încurajator să știu că dr. Danco ne urmărise cu chestia asta și nu folosindu-se de cine știe ce puteri magice.

În afară de asta, duba era goală. Nu era nicio cutie de chibrituri în care să fie ascuns un indiciu secret, nici cine știe ce bucată de hârtie cu vreo adresă sau un cuvânt misterios în latină mâzgălit pe spate. Nimic din ce ar fi putut să ne ofere vreo pistă. Puteau să fie niște amprente, dar de vreme ce știam deja cine condusese, nici asta nu ne era de folos.

Am luat dispozitivul și m-am dus în spate. Doakes stătea lângă ușa deschisă, unde paramedicul mai în vârstă reușise în sfârșit să-și liniștească un pic colegul. I-am dat aparatul lui Doakes.

— Era pe bancheta din față, i-am spus. Ne-a urmărit.

Doakes a aruncat doar o privire spre dispozitiv și l-a pus în spate, lângă ușa dubei. De vreme ce nu părea să aibă mare chef de vorbă, l-am întrebat tot eu:

— Ai vreo idee despre ce ar trebui să facem acum?

S-a uitat la mine fără să spună nimic și am rămas în așteptare; cred că am mai fi stat așa până și-ar fi făcut porumbeii cuib pe scăfârliile noastre dacă nu ar fi venit paramedicii.

— Aşa, băieți, a spus cel mai în vârstă și ne-am dat la o parte ca să-l ia pe Frank.

Paramedicul mai solid părea să fie perfect în regulă acum, de parcă era aici să pună o atelă unui băiat care-și luxase glezna. Colegul lui încă arăta destul de nefericit și chiar și de la șase metri puteam să-i aud gâfâitul.

Am rămas lângă Doakes, uitându-mă cum îl puneau pe Frank pe targă și-l duceau spre ambulanță. Când mi-am întors privirea la Doakes se holba iar la mine. Din nou mi-a arătat rânjetul lui neprietenos.

— Am rămas doar noi doi, a spus el. De fapt, de tine nu știu ce să zic.

S-a rezemat de duba accidentată și și-a încrucișat brațele. Am auzit paramedicii trântind ușa ambulanței și o clipă mai târziu a pornit și sirena.

— Doar tu și cu mine, a spus Doakes din nou, fără arbitri.

— Asta e tot din puțul gândirii tale de țărănoi? l-am întrebat eu pentru că iată-mă stând aici, după ce sacrificasem un pantof stâng și un tricou foarte frumos de bowling, ca să nu mai zic de pasiunea mea, clavicula lui Deborah și o mașină bună, iar el stătea acolo fără să aibă nici măcar o cută pe cămașă, făcând remarci ostile.

Serios, era prea mult.

— Nu am încredere în tine, mi-a spus.

Cred că era un semn foarte bun că sergentul Doakes se deschidea așa, împărtășindu-mi din temeri și sentimente. Cu toate astea, simțeam că nu trebuia să-l las să-și piardă concentrarea.

— Nu contează, pierdem timpul, i-am spus. Acum că l-a terminat și l-a livrat pe Frank, Danco o să-nceapă să-l execute pe Kyle.

Și-a lăsat capul într-o parte, clătinându-l ușor.

— Nu mă interesează Kyle, a spus. Ştia în ce se bagă. Nu contează decât să-l prindem pe doctor.

— Kyle contează pentru sora mea. Ăsta e singurul motiv pentru care sunt aici.

Doakes a dat din nou din cap.

— Destul de convingător, a spus el. Aproape aș putea să te cred.

Nu știu de ce, dar tocmai atunci mi-a venit o idee. Recunosc că Doakes era monumental de iritant – și nu doar

pentru că mă ținuse departe de investigația mea personală, deși era și ăsta un lucru suficient de rău. Acum însă îmi critica până și felul în care acționasem, ceea ce era peste orice limită a comportamentului meu civilizat. Așa că poate iritarea era mama inventivității; nu sună tocmai poetic, dar cam asta-i treaba. Oricum, o ușiță se deschisese în craniul prăfuit al lui Dexter și o luminiță strălucea acum; o dovadă de netăgăduit a activității cerebrale. Bineînțeles că Doakes nu avea să dea doi bani dacă nu-l ajutam eu să înțeleagă ce idee bună era, așa că am zis să încerc. M-am simțit puțin ca Bugs Bunny care încearcă să-l convingă pe Elmer Fudd să facă ceva care să-i pună în pericol viața, dar și-o căutase cu lumânarea.

— Sergent Doakes, am spus eu, Deborah e singura mea rudă și nu e corect din partea ta să pui la îndoială devotamentul meu. Mai ales, am continuat eu și a trebuit să mă lupt cu dorința de-a-mi roade unghiile ca Bugs, că până acum nu ai făcut nici cât o ceapă degerată.

Indiferent ce altceva o fi fost, criminal cu sânge rece și tot tacâmu', sergentul Doakes era aparent în stare să simtă emoții. Probabil că asta era diferența fundamentală dintre noi, motivul pentru care se străduise să-și țină pălăria cea albă așa de țeapănă pe cap și să lupte împotriva celor care ar fi trebuit să fie în tabăra lui. În orice caz, am observat cum pe față îi trece un val de mânie, iar dinăuntrul lui răzbate aproape sonor un urlet al umbrei sale.

— Ceapă degerată zici, a spus el. E bună și-aia.

— O ceapă degerată, am zis hotărât. Deborah și cu mine am dus tot greul, ne-am asumat toate riscurile, și știi foarte bine asta.

Pentru o clipă, mușchii mandibulei sale mi s-au părut să se desprind și-mi sar la gât să mă stranguleze, iar urletul interior amuțit i s-a preschimbat într-un răget răzbătând până la Călătorul meu Întunecat, care s-a ridicat în capul oaselor și a răspuns pe măsură, după care am rămas astfel,

cu cele două umbre gigantice ale noastre fandând și sfidându-se una pe alta.

S-ar fi ajuns probabil la carne jupuită de pe oase și bălți de sânge chiar acolo în stradă dacă o mașină de patrulare nu ar oprit tocmai atunci în dreptul nostru, scrâșnind din roți. Un polițist tânăr a sărit din mașină, iar Doakes și-a scos din reflex legitimația și a îndreptat-o înspre el fără a mă slăbi din priviri. I-a făcut din mână un gest ca pentru a-l goni, iar bietul polițist a făcut un pas în spate și și-a vârât capul în mașină pentru a se sfătui cu colegul lui.

— În regulă, mi-a spus sergentul Doakes, te-ai gândit la ceva concret?

Nu era perfect, Bugs Bunny l-ar fi făcut să se gândească el însuși la soluție, dar tot era binișor.

— Adevărul e că am o idee, i-am spus. Dar e un pic riscantă.

— M-am gândit eu c-ar putea să fie.

— Dacă-i prea mult pentru tine, vino cu altceva, am zis. Dar cred că atât putem face.

Îl puteam vedea întorcând problema pe toate părțile. Știa că-l ademeneam, dar și cele spuse de mine erau tot la fel de adevărate, şi simțea îndeajuns de multă ură și furie încât să nu-i pese.

— S-auzim, a spus în cele din urmă.

— Oscar a scăpat, am zis.

— Așa se pare.

— Asta înseamnă că ne rămâne o singură persoană de care suntem siguri că dr. Danco ar putea fi interesat, am zis eu, arătând fix înspre pieptul lui. Tu.

Adevărul e că n-a mișcat un deget, dar ceva pe fruntea lui mi s-a părut că tresaltă și a uitat să respire câteva secunde. Apoi a dat încet din cap și a tras aer adânc în piept.

— Şmecher nenorocit.

— Așa e, sunt, am recunoscut. Dar am și dreptate.

Doakes a dat la o parte dispozitivul de monitorizare, astfel încât să se poată rezema de ușa din spate a dubiței.

— În regulă, a spus el. Continuă.

— În primul rând, pun pariu că face rost de un alt dispozitiv, am zis eu arătând din cap înspre cel pe care-l găsisem în dubă.

— Aha.

— Așadar dacă știm că ascultă, îl putem lăsa să audă ce vrem noi să audă. Adică, am zis eu arborând cel mai convingător zâmbet de care eram în stare, cine ești și unde te afli.

— Și cine sunt? m-a întrebat, fără să pară impresionat de zâmbetul meu.

— Tu ești cel care i-a întins o cursă atunci când a fost prins de cubanezi.

M-a studiat cu atenție o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Chiar vrei să-mi pun pielea-n saramură, nu?

— Sigur. Doar nu te sperii dintr-atâta lucru, nu?

— L-a prins pe Kyle fără probleme.

— O să știi că se apropie, am zis. Kyle nu știa. În plus, se presupune că ești nițel mai bun decât Kyle la treburi de-astea.

Era o nerușinare total transparentă din partea mea, dar a pus botul.

— Da, sunt, mi-a spus. Iar te pricepi de minune să pupi în fund.

— Nici gând de pupat în fund. Doar adevărul gol-goluț.

Doakes s-a uitat la aparatul de lângă el. Apoi și-a ridicat privirea spre autostradă. Iluminatul stradal îi dădea o lucire portocalie unei picături de sudoare care i se rostogolea în jos, dinspre sprânceană către ochi. A clipit fără să-și dea seama, continuând să se holbeze spre I-95. Se uitase fix la mine fără să clipească atât de multă vreme încât acum era un pic neliniștitor să mă aflu în prezența lui și să-l văd că priveşte într-altă parte. Era ca și cum aș fi fost invizibil.

— În regulă, a zis, uitându-se din nou la mine, în sfârșit, iar acum lucirea portocalie i se rostogolea în priviri. S-o facem.

Capitolul 22

Sergentul Doakes m-a dus cu mașina înapoi la secție. Era o senzație stranie și neliniștitoare să mă aflu așa de aproape de el și să găsim atât de puține lucruri de vorbit. M-am pomenit că-i studiez profilul cu coada ochiului. Ce se petrecea acolo? Cum era posibil să fie ceea ce știam precis că este fără *să facă* de fapt nimic în privința asta? Faptul că mă reținuse de la joacă mă făcea să mă urc pe pereți, și totuși Doakes, după toate aparențele nu avea asemenea probleme. Poate că-și extirpase totul din sistem pe când se afla în El Salvador. Oare era altceva s-o faci cu binecuvântările oficiale ale guvernului? Sau era pur și simplu mai lesne, fără să-ți mai faci griji că ai putea fi prins?

N-aveam de unde să știu, și cu siguranță nu mă închipuiam întrebându-l asemenea lucruri. Parcă pentru a sublinia asta, s-a oprit la lumina roșie a unui semafor și s-a întors către mine. M-am prefăcut că nu observ, continuând să mă holbez drept în față, prin parbriz, iar el s-a uitat din nou înainte când s-a făcut verde.

Am ajuns chiar până în garajul secției de poliție, după care Doakes mi-a spus să mă aşez pe scaunul din față al unui alt Ford Taurus.

— Dă-mi cinșpe minute, a zis el, arătând din cap înspre stație. Apoi sună-mă.

Fără să mai spună altceva, s-a urcat din nou în mașina lui şi a plecat.

Rămas singur, am început să mă gândesc la ultimele ore pline de surprize. Deborah era-n spital, eu în aceeași oală

cu Doakes, şi avusesem o revelație supremă despre Cody, când eram la un pas de moarte. Desigur, se putea să mă-nșel în privința băiatului. Se putea foarte bine să existe o altă explicație pentru comportamentul lui atunci când a venit vorba de câinele dispărut, iar felul plin de nerăbdare în care răsucise cuțitul în pește ar fi putut foarte bine să fie doar o cruzime copilărească. Dar ciudat e că aproape-mi doream să fie adevărat. Voiam să-mi semene când va fi mare – mai ales, mi-am dat eu seama, fiindcă-mi doream să-l modelez și să-i călăuzesc picioruşele pe Calea lui Harry.

Oare despre asta era vorba în goana după reproducere, o dorință puternică și lipsită de sens de a-ți clona eul minunat și de neînlocuit, chiar și atunci când eul cu pricina era un monstru care nu prea are vreun drept să trăiască printre oameni? Asta explică felul în care au văzut lumina zilei o sumedenie de cretini complet respingători cu care mă-ntâlnesc în fiecare zi. Spre deosebire de ei însă, eram perfect conștient că lumea ar fi un loc mai bun fără mine, dar pur și simplu îmi păsa mai mult de ce simt eu despre treaba asta decât de ce-ar putea crede lumea. Dar iată-mă, dornic să am odrasle care să-mi semene, ca Dracula care făurește un nou vampir care să-i stea alături în întunecime. Știam că nu era-n regulă... dar ce minunat ar fi fost să fie așa!

Și ce găgăuță eram! Chiar îmi transformase zăcutul pe canapeaua Ritei intelectul potent de odinioară într-un talmeș-balmeș sentimental? Cum de îmi treceau prin minte asemenea absurdități? De ce nu încercam să găsesc un plan să scap de căsătorie? Nu-i de mirare că nu reuşeam să scap de urmărirea dulce a lui Doakes – îmi epuizasem toate celulele creierului și acum mergeam în gol.

M-am uitat la ceas. Paisprezece minute irosite pe trăncăneală mentală fără rost. Eram pe aproape: am ridicat stația și l-am apelat pe Doakes.

— Sergent Doakes, pe unde ești?

A urmat o pauză, apoi s-a auzit un pârâit.

— Mai bine nu-ți spun chiar acum.

— Cum adică, sergent?

— Am tot urmărit un suspect, dar cred că m-a făcut.

— Ce suspect?

O altă pauză, de parcă Doakes se aștepta să fac eu toată treaba și nu știa ce să spună.

— Un tip cu care am fost în armată. A fost prins în El Salvador și s-ar putea să creadă că eu am fost de vină.

Iar pauză.

— Tipul e periculos.

— Vrei întăriri?

— Nu încă. O să încerc să-l evit.

— Zece-patru, am spus, simțind un mic fior când am rostit în sfârșit cuvintele cu pricina.

Am repetat mesajul de bază de câteva ori doar ca să ne asigurăm că ajunge la dr. Danco și am putut să zic „zece-patru“ de fiecare dată. Când ne-am retras la somn, pe la unu noaptea, mă simțeam în al nouălea cer și extrem de împlinit. Poate mâine aveam să mai lucrez și la „Am înțeles“ și poate chiar la „Am recepționat“. În sfârșit un lucru pe care-l așteptam cu nerăbdare.

Când m-am întors la pătucul meu și am văzut în ce hal era totul, mi-am amintit că Debs ar fi trebuit să fie pe aici, și nu în spital. Aveam să mă duc să o văd a doua zi. Între timp, avusesem o zi de neuitat, dar epuizantă: fusesem fugărit până într-un lac de un ciopârțitor de membre în serie, am supraviețuit după un accident cu mașina doar ca apoi să fiu cât pe ce să mă înec, mi-am pierdut un pantof foarte bun și, colac peste pupăză, de parcă nu era destul, am fost nevoit să mă-nhăitez cu sergentul Doakes. Sărmanul Dexter, stors de puteri. Nu-i de mirare că eram așa de obosit. M-am prăbușit în pat și am adormit pe loc.

A doua zi dimineață, devreme, Doakes a tras mașina lângă a mea în parcarea de la secție. A coborât cu o geantă sport din nailon în brațe şi a pus-o pe capota mașinii mele.

— Ți-ai adus rufele murdare? l-am întrebat politicos.

Din nou, buna mea dispoziție i-a mers direct la inimă.

— Dacă o să meargă chestia asta, ori îl prind eu pe el, ori mă prinde el pe mine, a zis Doakes și a deschis fermoarul genții. Dacă-l prind eu, totul s-a terminat. Dacă mă prinde el...

A scos un transmițător GPS și l-a aşezat pe capotă.

— Dacă mă prinde, tu ești acoperirea mea, a zis arătându-și dinții strălucitori. Gândește-te cât de bine mă face asta să mă simt.

A scos un telefon mobil și l-a pus lângă GPS.

— Asta e asigurarea mea.

M-am uitat la cele două obiecte mici de pe capota mașinii. Nu îmi păreau foarte amenințătoare, poate doar dacă arun-cam unul, iar cu celălalt loveam pe cineva în cap.

— Fără bazuka? l-am întrebat.

— N-am nevoie. Asta-i tot ce-mi trebuie.

A băgat iar mâna în geanta sport.

— Și asta, a spus, scoțând un carnețel cu spirală deschis la prima pagină.

Părea să aibă scris pe el un șir de numere și de litere, și avea un pix ieftin îndesat în spirală.

— Pixul e mai puternic decât sabia, am zis.

— Ăsta așa este, a spus el. Pe primul rând e un număr de telefon. Pe al doilea rând e un cod de acces.

— Ce accesez?

— Nu trebuie să ai tu habar, mi-a spus. Doar trebuie să suni, să introduci codul și să le dai numărul meu de telefon. O să-ți dea un cod GPS pentru telefonul meu. Apoi vii și mă găsești.

— Pare simplu, i-am spus întrebându-mă dacă era chiar așa.

— Chiar și pentru tine.

— Cu cine o să vorbesc?

Doakes a clătinat din cap.

— Cineva îmi datorează o favoare, a spus el și a scos o stație portabilă de poliție din geantă. Acum partea ușoară.

Mi-a întins stația și s-a urcat înapoi în mașină.

După ce pusesem la punct momeala pentru dr. Danco, pasul doi era să-l ademenim într-un anumit loc și la o anumită oră, iar coincidența fericită a petrecerii lui Vince Masuoka era prea bună pentru a fi trecută cu vederea. Următoarele câteva ore am condus prin oraș fiecare în mașina lui și am tot repetat aceleași mesaje de câteva ori cu mici variații, doar ca să ne asigurăm. Mai anunțaserăm și vreo câteva patrule despre care Doakes zicea că e posibil să nu o dea în bară. Am zis că asta o fi o dovadă de umor subtil din partea lui, dar polițiștii în chestiune nu păreau să prindă poanta și, deși nu tremurau la propriu, păreau să facă tot ce la stătea în putință să îl asigure, speriați, pe sergentul Doakes că într-adevăr nu aveau s-o dea în bară. Era minunat să lucrezi cu un om care putea să insufle un asemenea grad de loialitate.

Mica noastră echipă și-a petrecut restul zilei trăncănind și făcând mișto de petrecerea mea de logodnă, dând indicații despre cum se ajunge la casa lui Vince și reamintind ora la care începea cheful. Imediat după prânz, lovitura de grație: stăteam în mașină în fața unui restaurant Wendy's și am folosit stația radio ca să port cu sergentul Doakes încă o conversație foarte bine regizată.

— Sergent Doakes, aici Dexter. Mă auzi?

— Aici Doakes, a spus el după o scurtă pauză.

— Ar însemna mult pentru mine dacă ai vrea să vii diseară la petrecerea mea de logodnă.

— Nu pot să vin nicăieri, a spus el. Individul ăsta e prea periculos.

— Vino doar la un pahar. Vii și pleci, am insistat.

— Ai văzut ce i-a făcut lui Manny, și Manny doar urma ordinele. Eu l-am dat pe mâna unor tipi foarte răi. Dacă pune mâna pe mine, nu știu ce o să-mi facă.

— Mă însor, Serge, i-am zis eu.

Îmi plăcea cum suna să-i zic Serge, ca în revistele cu benzi desenate de la Marvel.

— Nu se întâmplă în fiecare zi și nu o să încerce nimic de față cu toți polițiștii care o să vină la petrecere.

A urmat o pauză lungă și dramatică în care știam că Doakes număra până la șapte, exact așa cum stabiliserăm. Apoi stația a pârâit iar.

— În regulă, a spus el. O să trec pe la ora nouă.

— Mulțam, Serge, am spus încântat că puteam să-i zic iar așa și, cireașa de pe tort, am adăugat: înseamnă mult pentru mine. Zece-patru.

— Zece-patru, a spus și el.

Speram că mica noastră scenetă era ascultată de publicul țintă, de undeva din oraş. În timp ce se pregătea pentru operație, avea el oare să se oprească, să ridice capul și să asculte? Când sistemul de monitorizare pârâia și se umplea de vocea melodioasă și plăcută a sergentului Doakes, poate lăsa deoparte fierăstrăul de oase, se ștergea pe mâini și nota adresa pe o bucată de hârtie. Apoi se întorcea voios la muncă – la Kyle sau la Chutsky? – împăcat cu treaba pe care o avea de făcut și de faptul că are agenda plină de întâlniri la sfârșitul zilei.

Doar ca să fim siguri, prietenii noștri din mașina de patrulare au repetat mesajul de câteva ori fără să-și tragă sufletul și fără să-l greșească: sergentul Doakes în carne și oase avea să fie la petrecere diseară, în jur de ora nouă.

Cât despre mine, cu treaba terminată pentru câteva ore bune, m-am îndreptat spre spitalul Jackson Memorial să văd ce mai face pasărea mea preferată cu aripa ruptă.

Deborah era înfășurată de la brâu în sus în ghips, stătea într-un salon de la etajul șase cu o priveliște minunată spre autostradă și, deși eram sigur că îi dădeau calmante, nu arăta deloc în al nouălea cer când am intrat s-o văd.

— Ce dracu', Dexter! m-a întâmpinat. Spune-le să mă scoată dracului de aici. Sau măcar să-mi dea hainele înapoi ca să plec singură.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, surioară. O să fii pe picioarele tale cât ai zice pește.

— O să fiu pe picioarele mele când o să-mi dea dracului hainele înapoi. Ce dracu' se întâmplă? Ce faci?

— Doakes și cu mine a pus la cale o capcană perfectă, iar Doakes e momeala, i-am zis. Dacă dr. Danco mușcă, o să-l prindem diseară la... petrecerea mea. La petrecerea lui Vince, am adăugat, și mi-am dat seama că voiam să mă distanțez de toată ideea asta de logodnă și că asta era o modalitate cam aiurea s-o fac, dar mă făcea totuși să mă simt mai bine – ceea ce nu părea să o liniştească şi pe Debs.

— Petrecerea ta de logodnă, a spus ea și s-a uitat urât la mine. Rahat. L-ai pus pe Doakes să-și pună pielea-n saramură pentru tine.

Și recunosc că suna destul de elegant când o spunea ea, dar nu voiam să-și bată capul cu asemenea lucruri; oamenii nefericiți se vindecă mai greu.

— Nu, Deborah, serios, am zis cu cea mai liniștitoare voce. Facem asta doar ca să-l prindem pe dr. Danco.

S-a uitat urât la mine ceva vreme, apoi, în mod surprinzător, și-a suflat nasul, străduindu-se să nu înceapă să plângă.

— Trebuie să am încredere în tine, mi-a spus. Dar mă scoate din sărite asta. Nu pot să mă gândesc decât la ce îi fac lui Kyle.

— O să funcționeze, Debs. O să-l aducem înapoi pe Kyle.

Și pentru că era, la urma urmelor, sora mea, nu am mai adăugat: „sau ce a mai rămas din el".

— Isuse, urăsc să stau aici. Ai nevoie de mine pentru acoperire.

— Putem să ne descurcăm, surioară, i-am spus. O să fie o groază de polițiști la petrecere, toți înarmați și periculoși.

O să fiu și eu acolo, am adăugat, simțindu-mă oarecum ofensat că nu dădea doi bani pe prezența mea.

Și totuși a continuat în aceeași notă.

— Mda. Și dacă Doakes îl prinde pe Danco, îl eliberăm pe Kyle. Dacă Danco îl prinde pe Doakes, ai scăpat de el. Foarte frumos, Dexter. Tu câștigi orice-ar fi.

— Nici nu m-am gândit la asta, am mințit-o. Nu vreau decât să fiu de folos. Oricum, Doakes ar trebui să fie foarte experimentat la chestii din astea. Şi îl cunoaște pe Danco.

— La dracu' Dexter, mă omoară chestia asta. Dacă... a izbucnit Deborah, și și-a mușcat buza. Ar fi bine să funcționeze. Îl are pe Kyle de prea multă vreme.

— O să meargă, Deborah, am spus.

Dar niciunul dintre noi nu credea ce spuneam.

Doctorii au insistat categoric să o mai țină pe Deborah încă douăzeci şi patru de ore sub observație. Și așa, cu un vesel rămas-bun pentru sora mea, am luat-o la trap în lumina apusului și de acolo spre apartamentul meu ca să fac un duș și să-mi schimb hainele. Cu ce să mă-mbrac? Habar nu aveam ce se purta sezonul ăsta la o petrecere băgată pe gât pentru sărbătorirea unei logodne nedorite, eveniment care s-ar putea transforma într-o confruntare violentă cu un maniac răzbunător. Cu siguranță pantofii maro ieșeau din discuție, dar în afară de asta, nimic nu părea potrivit. După o gândire atentă, m-am lăsat condus de bunul-gust și am ales o cămașă hawaiiană verde lime, cu un imprimeu cu chitare roșu țipător și undițe roz bombon. Simplu, dar elegant. O pereche de pantaloni kaki și niște adidași și eram gata de bal.

Dar îmi mai rămăsese o oră până când trebuia să fiu acolo și gândurile mele s-au îndreptat din nou spre Cody. Aveam oare dreptate? Dacă da, cum putea să se descurce cu propriul lui Călător care începea să se trezească? Avea nevoie de îndrumarea mea și am descoperit că eram foarte dornic să i-o ofer.

Am plecat de acasă și m-am îndreptat spre sud, în loc s-o iau spre nord către casa lui Vince. După un sfert de oră, băteam la ușa Ritei și priveam peste stradă la locul gol ocupat pe vremuri de sergentul Doakes și de Taurusul lui maro. În seara asta era cu siguranță acasă și se pregătea, încingându-și mijlocul cu pistoale și lustruindu-și gloanțele pentru lupta ce urma. Va încerca oare să-l ucidă pe dr. Danco, neclintit în convingerea că avea permisiunea, legal vorbind, s-o facă? Îi lipsea? Nevoia de a ucide venea urlând peste el ca un uragan, spulberând orice raționament și opreliște?

Ușa s-a deschis. Rita radia. S-a năpustit spre mine, m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă și m-a pupat pe față.

— Bună, frumosule, mi-a spus. Intră.

Am îmbrățișat-o și eu la rândul meu, de dragul formalității, și apoi m-am scuzat.

— Nu pot să stau prea mult, i-am zis.

Mi-a zâmbit și mai larg.

—Știu. Vince m-a sunat și mi-a spus. A fost așa de drăguț din partea lui să organizeze asta. A promis că o să aibă grijă de tine, ca să nu faci ceva nebunesc. Intră, mi-a spus și m-a tras de mână.

După ce a închis ușa s-a întors spre mine serioasă dintr-odată.

— Ascultă, Dexter. Vreau să știi că nu sunt genul de femeie geloasă și că am încredere în tine. Du-te și distrează-te.

— Așa o să fac, mulțumesc, am spus, deși mă îndoiam că o să mă distrez.

Mă întrebam ce-i spusese Vince de o făcuse să-și imagineze că petrecerea avea să fie un tărâm al pierzaniei lascive. De fapt, poate chiar aşa avea să fie. De vreme ce Vince era foarte fals, putea să fie și imprevizibil în situații sociale, după cum o demonstrau și ciudatele lui apropouri sexuale din schimbul de replici cu sora mea.

— Drăguț din partea ta că ai trecut pe aici înainte să te duci la petrecere, a spus Rita conducându-mă spre canapeaua

unde îmi petrecusem atât de mult timp în ultima vreme. Copiii voiau să știe de ce nu pot merge și ei.

— Vorbesc eu cu ei, am spus, dornic să-l văd pe Cody și să încerc să descopăr dacă aveam sau nu dreptate.

Rita a zâmbit, încântată să afle că voiam într-adevăr să vorbesc cu Cody și Astor.

— Sunt în spate, a zis ea. Mă duc să-i chem.

— Nu, rămâi aici. Mă duc eu.

Cody și Astor erau în curte cu Nick, prostănacul de alături care voise s-o vadă goală pe Astor. Și-au ridicat privirea când am deschis ușa și Nick s-a întors și a întins-o spre curtea lui. Astor a alergat la mine și m-a îmbrățișat, iar Cody a urmat-o, privindu-mă lipsit de orice emoție.

— Bună, a zis cu vocea lui molcomă.

— Salutări, tineri cetățeni. Să ne punem togile cele bune? Cezar ne cheamă la senat.

Astor și-a înclinat capul într-o parte și s-a uitat la mine, de parcă tocmai mă văzuse mâncând o pisică vie. Cody n-a făcut decât să rostească foarte încet:

— Ce?

— Dexter, de ce nu putem să mergem cu tine la petrecere? m-a întrebat Astor

— În primul rând, i-am spus, mergeți la școală mâine. Și în al doilea rând, mă tem că este o petrecere pentru adulți.

— Asta înseamnă că o să fie fete goale acolo?

— Ce fel de om crezi că sunt? am zis eu încruntându-mă exagerat de tare. Crezi că m-aș duce vreodată la o petrecere unde să nu fie fete goale?

— Bleah! a făcut ea.

— Ha, a șoptit Cody.

— Dar și mai important, o să se danseze prost și lumea o să poarte cămăși urâte și nu e bine să vezi așa ceva. Ți-ai pierde tot respectul pentru adulți.

— Ce respect? a întrebat Cody și l-am tras de mână.

— Foarte bine spus, i-am zis. Acum du-te în camera ta.

Astor a chicotit în cele din urmă.

— Dar vrem să mergem la petrecere.

— Mă tem că nu se poate. Dar v-am adus o parte din comoară, ca să nu fugiți.

I-am dat un pachet de napolitane Necco, moneda noastră de schimb secretă. Avea să le împartă frățește mai târziu cu Cody, departe de alți ochi băgăcioși.

— Așa, micuților.

S-au uitat la mine cu interes. Dar în acel moment m-am blocat, tremuram de nerăbdare să aflu răspunsul, dar nu eram sigur de unde să încep. Nu puteam să spun pur și simplu: „Apropo, Cody, mă întrebam dacă îți place să ucizi chestii.“

Asta era fix ceea ce voiam să știu, dar nu părea genul de lucru pe care puteai să i-l spui unui copil, mai ales lui Cody, care era în general la fel de vorbăreț ca o nucă de cocos.

Sora lui, Astor, părea adesea că vorbește în locul lui. Presiunea petrecerii copilăriei cu un căpcăun violent drept tată crease o relație simbolică atât de strânsă încât atunci când el bea suc, ea râgâia. Orice s-ar fi întâmplat în căpșorul lui Cody, Astor era cu siguranță capabilă să exprime.

— Pot să vă întreb ceva foarte serios? am spus, iar ei s-au uitat unul la altul, schimbând o privire care conținea un întreg dialog, dar nu au zis nimic.

Apoi au încuviințat în acelaşi timp din cap, de parcă aveau capetele prinse pe o tijă de fotbal de masă.

— E vorba despre câinele vecinilor, am început.

— Ți-am zis eu, a spus Cody.

— Dărâma tot timpul tomberoanele, a zis Astor. Și făcea caca la noi în curte. Și Nicky a încercat să-l pună să ne muște.

— Așa că l-a aranjat Cody? am întrebat.

— El a făcut-o, a zis Astor. Lui îi place să facă chestii din astea. Eu doar mă uit. O să-i zici lui mami?

Deci iată. „Lui îi place să facă chestii din astea.“ M-am uitat la cei doi, care mă priveau fără nicio grijă, de parcă

tocmai îmi spuseseră că le place mai mult înghețata de vanilie decât cea de căpșuni.

— N-o să-i spun mamei voastre. Dar nu puteți să spuneți nimănui altcuiva din lume, niciodată. Doar noi trei și nimeni altcineva. Ați înțeles?

— Bine, a spus Astor, aruncând o privire spre fratele ei. Dar de ce, Dexter?

— Majoritatea oamenilor nu înțeleg. Nici măcar mama voastră.

— Dar tu înțelegi, a spus Cody cu glasul lui aproape șoptit.

— Da. Și pot să vă ajut.

Am tras aer adânc în piept și am simțit un ecou rostogolindu-mi-se prin oase, din negura anilor, de la Harry la mine, acum, sub același peisaj de noapte din Florida sub care am stat eu și cu Harry când mi-a spus același lucru:

— Trebuie să te punem la punct.

Și Cody s-a uitat la mine fără să clipească, cu ochii larg deschiși și a dat din cap.

— Bine, a spus el.

Capitolul 23

Vince Masuoka avea o căsuță în nordul Miami-ului, acolo unde se înfunda o străduță care la capătul celălalt dădea în NE 125th Street. Era zugrăvită în galben-pai, cu o dungă purpurie, ceea ce chiar mă băga în ceață și mă făcea să-mi pun la îndoială gustul în privința asocierilor cromatice. În curtea din față erau câteva tufișuri tunse cu atenție, o grădină de cactuși chiar lângă intrarea principală și un rând de becuri solare ce luminau aleea pavată care ducea spre ușă.

Mai fusesem o dată aici, cu ceva mai mult de un an în urmă, când din cine știe ce pricină Vince se hotărâse să organizeze un bal mascat. O luasem cu mine pe Rita, de vreme ce singurul scop al unei asemenea petreceri cu măști e să fii văzut purtându-le. Ea se deghizase în Peter Pan, iar eu eram Zorro, desigur; Răzbunătorul Întunecat, cu tăișul ascuțit la îndemână. Vince deschisese ușa îmbrăcat într-o rochie de satin mulată și cu un coş cu fructe pe cap.

— J. Edgar Hoover? l-am întrebat.

— Ești foarte aproape. Carmen Miranda[1], a zis el și ne-a condus către o fântână cu cocktailuri mortale de fructe.

Am luat o gură și m-am hotărât să rămân la băuturi răcoritoare carbogazoase, dar desigur, asta se petrecea cu mult înainte de convertirea mea într-un mascul gâlgâitor de bere roșu la față. Am avut parte de un fundal sonor monoton, tehno-pop, muzica fiind dată atât de tare încât parcă era

[1] Cântăreață, actriță şi dansatoare de samba din Brazilia (n. red.).

pregătită pentru a-ți executa singur o lobotomie, iar petrecerea a devenit excesiv de zgomotoasă și caraghioasă.

După câte știu, de atunci Vince nu s-a mai ocupat cu distratul maselor, cel puțin nu la o asemenea scară. Și totuși, amintirea respectivă plutea pe undeva, şi părea că Vince nu avea nicio problemă să strângă o mulțime de entuziaști gata să se alăture umilinței mele, deși erau anunțați din pripă, cu doar douăzeci şi patru de ore înainte. Omul se ținuse de cuvânt și mai multe filme deocheate rulau pe mai multe monitoare video aflate pretutindeni în casă, ba chiar și în curtea din spate. Și, desigur, fântâna cu cocktailuri de fructe se întorsese.

Deoarece zvonurile legate de acea primă petrecere erau încă proaspete, locul era ticsit de zurbagii care năvăleau asupra cocktailurilor de parcă se pusese vreun premiu pe capul celui care se alegea primul cu o avarie totală de creier. Ba chiar îi știam pe o parte din petrecărești. Angel Batista venise direct de la muncă împreună cu Camilla Figg și cu vreo câțiva alți laboranți tocilari, plus nişte agenți pe care-i știam, alături de cei patru care n-o dăduseră în bară cu sergentul Doakes. Restul mulțimii părea să fi fost adusă direct de pe South Beach la nimereală, singurul criteriu de selecție fiind abilitatea de a produce un puternic și acut sunet de „Uuuuu!“ atunci când muzica se schimba sau când monitoarele afișau ceva deosebit de revoltător.

N-a durat mult și petrecerea a degenerat în ceva pe care cu toții păream că-l vom regreta multă vreme. Pe la nouă fără un sfert eram singurul care se mai putea ține pe picioare. Majoritatea agenților eșuaseră lângă fântâna de cocktailuri, împietriți într-un zâmbet tâmp, cu umerii lăsați. Angel-fără-legătură era sub masă, dormind buștean cu un zâmbet larg pe față. Nu mai avea pantaloni și cineva îl procopsise cu o fâşie de păr ras taman pe mijlocul capului.

Aşa stând lucrurile, m-am gândit că ar fi fost prilejul ideal să mă strecor neobservat afară pentru a vedea dacă ajunsese

sergentul Doakes. După cum s-a dovedit, a fost o idee proastă. N-am făcut nici doi pași spre ușă, când o greutate mare s-a lăsat pe mine din spate. M-am răsucit repede și am descoperit că era Camilla Figg, care încerca să se încolăcească în jurul gâtului meu.

— Bună, a zis ea cu un zâmbet larg, dar oarecum șters.

— Bună, i-am spus vesel. Pot să-ți aduc ceva de băut?

S-a încruntat la mine.

— Nu vreau ceva de băut. Voiam doar să te salut.

S-a încruntat şi mai rău.

— Isuse Cristoase, chiar ești drăguț! Mereu am vrut să-ți spun asta.

Sărmana era evident beată, dar chiar și așa – drăguț? Eu? Cred că prea mult alcool poate să-ți încețoșeze privirea, dar chiar în halul ăsta – ce poate fi drăguț la cineva care mai degrabă te-ar spinteca în două decât să dea mâna cu tine? Și în cazul meu, depășisem deja cu una numărul acceptat de femei, Rita. Din câte îmi aduceam aminte, Camilla și cu mine de-abia dacă schimbaserăm trei cuvinte în viața noastră. Nu mai menționase niciodată nimic despre presupusa mea frumusețe. Părea să mă evite, de fapt, roșea și se uita în altă parte decât să-mi dea măcar bună dimineața. Și acum mai avea puțin şi mă viola. Care era logica?

Oricum, nu puteam să-mi pierd timpul descifrând comportamentul uman.

— Mulțumesc frumos, i-am zis pe când încercam să mă desfac din îmbrățișare fără să o rănesc pe ea sau pe mine.

Își prinsese mâinile în jurul gâtului meu și încercam să mă eliberez, dar se ținea strâns ca o lipitoare.

— Cred că ai nevoie să iei un pic de aer, Camilla, i-am spus, sperând că o să înțeleagă unde bat și o să se care de unde venise.

În schimb, s-a prins mai bine de gâtul meu, lipindu-și fața de a mea în timp ce mă zbăteam frenetic.

— O să iau aer chiar aici, a zis.

Și-a țuguiat buzele bosumflată și m-a împins în spate până m-am împiedicat de un scaun și eram cât pe ce să cad.

— A... vrei să stai jos? am întrebat-o plin de speranță.

— Nu, a răspuns, trăgându-mă spre ea cu o forță de două ori mai mare decât greutatea ei. Aș vrea să mi-o trag.

— A, păi... m-am bâlbâit eu copleșit de obrăznicia uimitoare și de absurditatea cuvintelor – oare toate femeile erau nebune?

Nu că bărbații ar fi fost mai breji. Petrecerea din jurul meu părea să fi fost organizată de Hieronymus Bosch, iar Camillla era gata-gata să mă târască în spatele fântânii unde o gașcă de inși cu ciocuri de pasăre așteptau să mă devoreze. Dar atunci mi-am dat seama că aveam scuza perfectă să scap de la acest festin grotesc.

— Știi, mă însor.

Chiar dacă îmi venea greu să recunosc, îmi era de folos din când în când.

— Absurd, a zis Camilla. Grozav de absurd.

S-a prăbușit brusc și brațele ei s-au desprins din jurul gâtului meu. Abia am reușit s-o prind să nu cadă pe podea.

— S-ar putea, am zis. Dar oricum, cred că ar trebui să te așezi puțin.

Am încercat s-o pun pe un scaun, dar parcă turnam miere pe o lamă de cuțit, așa s-a prelins pe podea.

— Grozav de absurd, a zis ea și a închis ochii.

E întotdeauna bine să afli că eşti apreciat de colegi, dar interludiul meu romantic îmi irosise câteva minute bune și trebuia să ies neapărat afară să văd ce era cu sergentul Doakes. Și așa, lăsând-o pe Camilla să doarmă dulce, mângâiată de visele ei despre iubire, m-am îndreptat din nou spre ușă.

Și din nou am fost oprit. De data asta de un atac sălbatic asupra antebrațului meu. Vince în carne și oase m-a apucat de biceps și m-a tras de lângă ușă înapoi în atmosfera suprarealistă.

— Hei, a ciripit. Ce faci, petrecărețule? Unde te duci?

— Cred că mi-am lăsat cheile în mașină, i-am zis, încercând cu disperare să scap din strânsoarea lui mortală, dar m-a apucat și mai tare.

— Nu, nu, nu, a spus el, trăgându-mă spre fântână. E petrecerea ta și nu pleci nicăieri.

— E o petrecere grozavă, Vince. Dar chiar trebuie să...

— Să bei ceva, a continuat el, scufundând un pahar în fântână și împingându-l atât de tare spre mine că mi-a stropit cămașa. Uite ce-ți trebuie. Noroc!

Și-a ridicat paharul și l-a golit rapid. Din fericire, asta l-a făcut să se înece și să tușească, moment în care am reușit să mă strecor afară din cameră exact când se apleca și încerca să tragă aer în piept.

Am reușit să ajung până la ușa de la intrare și să traversez jumătate din alee până când a apărut în prag.

— Hei! a strigat după mine. Nu poți să pleci deja, striptezuzele sunt pe drum.

— Mă întorc. Mai pregătește-mi ceva de băut.

— Bine! a spus cu zâmbetul lui fals. Ha! Noroc!

Şi s-a retras în casă la petrecere făcându-mi voios cu mâna.

M-am întors să mă uit după Doakes.

Parcase de partea cealaltă a străzii; de oriunde mă aflam, ar fi trebuit să-l depistez imediat, dar nu am reușit. Când în sfârșit am zărit bine cunoscutul Taurus maroniu, am înțeles ce lucru inteligent făcuse. Era parcat peste stradă, sub un copac mare și nu se vedea în lumina stâlpilor. Ăsta era genul de lucru pe care l-ar fi făcut cineva care încerca să se ascundă, dar îi permitea în același timp lui dr. Danco să se apropie fără să fie văzut.

M-am dus la mașină, și a coborât geamul când m-am apropiat.

— N-a ajuns încă, a zis Doakes.

— Ar trebui să intri să bei ceva.

— Eu nu beau.

— E clar că nu prea mergi la petreceri, altfel ai ști că nu se stă peste drum, în mașină.

Sergentul Doakes nu a mai spus nimic, dar geamul s-a ridicat la loc și s-a deschis portiera, după care a ieșit.

— Ce-o să faci dacă apare chiar acum? m-a întrebat.

— Mă bazez pe șarmul meu înnăscut să mă salveze. Acum hai înăuntru, cât mai e cineva treaz pe acolo.

Am trecut strada împreună fără să ne ținem totuși de mână, dar părea și așa destul ciudat în condițiile date, încât am fi putut foarte bine s-o facem. Când eram pe la jumătatea drumului, o mașină a virat la colț și a venit spre noi. Am vrut să o iau la fugă și să mă trântesc într-un rond cu leandri, dar am fost foarte mândru de stăpânirea mea de sine când doar i-am aruncat o privire în fugă. Mergea încet și a ajuns în dreptul nostru când deja traversaserăm strada.

Doakes s-a întors spre mașină. La fel am făcut și eu. O adunătură de cinci adolescenți plini de coșuri s-au uitat spre noi dinăuntru. Unul dintre ei a întors capul și le-a spus ceva celorlalți, care au început să râdă. Au plecat mai departe.

— Ar fi mai bine să intrăm, am spus. Păreau periculoși.

Doakes nu a răspuns. S-a uitat după mașină până a ajuns în capătul străzii. Apoi a mers mai departe spre casa lui Vince. Îl urmam la mică distanță și l-am prins din urmă tocmai la timp să-i deschid ușa.

Fusesem plecat doar câteva minute, dar numărul celor căzuți la datorie crescuse impresionant. Doi dintre polițiștii de lângă fântână erau întinși pe podea și unul dintre refugiații de la South Beach vomita într-o caserolă în care fusese, cu ceva timp în urmă, salată. Muzica urla mai tare ca niciodată și din bucătărie se auzea Vince strigând „Noroc!“ acompaniat de un cor de alte voci răgușite.

— Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați, i-am spus sergentului Doakes, iar el a mormăit ceva ce suna a „Nesănătoșii dracu'“.

A clătinat din cap și a intrat.

Doakes n-a băut nimic și nici nu a dansat. A găsit un colț de cameră fără vreunul leșinat pe acolo și stătea de parcă era la o petrecere cu Moartea. Mă întrebam cum aş putea să-l fac să intre mai bine în personaj. Poate dacă i-o trimiteam pe Camilla Figg să-l seducă.

Mă uitam la bunul sergent cum stătea în colțul lui și se uita în jur și mă întrebam la ce s-o gândi. Era o metaforă frumoasă: Doakes singur și tăcut într-un colț în timp ce în jurul lui viața mergea furtunos mai departe. Aș fi putut probabil să empatizez vag cu el, dacă aș fi fost capabil de sentimente. Părea complet neinteresat de petrecere și nici măcar nu a reacționat când doi tipi din gașca South Beach au trecut în fugă goi pe lângă el. Ochii i-au căzut pe cel mai apropiat monitor, care înfățișa niște imagini destul de înfricoșătoare și de ciudate cu animale. Doakes s-a uitat fără urmă de interes sau emoție de vreun fel; doar o privire, apoi și-a îndreptat atenția spre polițiștii din jur, spre Angel, de sub masă, şi spre Vince, care conducea un dans de conga dinspre bucătărie. Privirea lui s-a plimbat până a ajuns la mine, cu aceeași lipsă de emoție. A traversat camera și s-a oprit în fața mea.

— Cât trebuie să mai stăm? m-a întrebat.

I-am zâmbit cât am putut de fermecător.

— E cam mult, nu? Toată fericirea și veselia asta... cred că-ți vine să plângi.

— Îmi vine să mă spăl pe mâini. Te aștept afară.

— Crezi că e o idee bună? l-am întrebat.

Și-a înclinat ușor capul într-o parte înspre conga lui Vince, care se prăbușea într-un morman de distracție fără margini.

— Și asta este?

Bineînțeles că avea dreptate, deși în termeni de durere pur letală și teroare, conga pe podea nu putea să rivalizeze cu dr. Danco. Cu toate astea, cred că trebuie să te mai gândești și la demnitatea umană, dacă ea chiar există pe

undeva. În acel moment, uitându-mă prin cameră, nu prea părea posibil.

Ușa din față s-a deschis larg. Atât eu, cât și Doakes ne-am întors spre ea, reflexele ne erau ascuțite și era un lucru bun că eram pregătiți pentru orice pentru că altfel am fi fost luați prin surprindere de două femei pe jumătate goale care cărau un casetofon.

— Bună! au strigat ele și au fost pe loc răsplătite cu o larmă teribilă.

— Uuuuu! s-a auzit dinspre conga de pe podea.

Vince s-a chinuit să iasă de sub mormanul de trupuri și a sărit în picioare.

— Hei! a strigat el. Hei, toată lumea! Au venit stripteu-zele! Noroc!

S-a auzit un și mai puternic „Uuuuu“ și unul dintre polițiștii de pe jos a reușit să se ridice în genunchi, legănân-du-se ușor în timp ce se holba și bolborosea: „stripteuze...“

Doakes s-a uitat prin cameră, apoi s-a întors spre mine.

— Sunt afară, a spus și s-a îndreptat spre ușă.

— Doakes, l-am strigat, gândindu-mă că nu era totuşi o idee prea bună.

Dar n-am reușit să fac mai mult de un pas în direcția lui că am fost din nou luat prin surprindere în mod brutal.

— Te-am prins! a strigat Vince, strângându-mă stângaci în brațe.

— Vince, dă-mi drumul.

— Nici gând! a chicotit el. Hei, toată lumea! Ajutați-mă cu mirele timid!

Dintr-odată și-au făcut apariția toți cei care dansaseră conga mai devreme și singurul polițist care mai rămăsese în picioare lângă fântână, și m-am trezit în centrul unei îmbul-zeli care mă împingea spre scaunul de pe care leșinase și căzuse Camilla Figg. Am încercat să scap, dar n-avea niciun rost. Erau prea mulți și prea îmbibați de cocktailul pregătit de Vince. Nu puteam decât să mă uit cum sergentul Doakes,

cu o ultimă privire rece ca gheața, ieșea pe ușă și se pierdea în noapte.

M-au ridicat pe scaun și toți stăteau în jurul meu într-un semicerc strâns; îmi era foarte clar că nu aveam unde să mă duc. Speram că Doakes era într-adevăr pe atât de experimentat pe cât se credea pentru că evident avea să fie pe cont propriu pentru ceva vreme.

Muzica s-a oprit și am auzit sunetul familiar care îmi ridica părul de pe mâini: scârțâitul benzii adezive care se desfăcea, preludiul meu favorit pentru un concert de cuțite în la major. Cineva mă ținea de mâini și Vince a înfășurat banda adezivă de trei ori în jurul meu ca să mă lipească de scaun. Nu era suficient de strâns ca să nu mă pot mișca, dar era îndeajuns ca să mă încetinească și să permită mulțimii să mă țină pe scaun.

— Gata! a strigat Vince și una dintre stripteuze a dat drumul la casetofon.

Spectacolul a început. Prima stripteuză, o negresă ursuză, a început să se unduiască în fața mea, în vreme ce înlătura cele câteva haine care-i erau de prisos. Când a ajuns aproape goală, s-a așezat în poala mea și mi-a lins urechea, timp în care dădea întruna din fund. Apoi mi-a îndesat capul între sâni, și-a arcuit spatele și s-a dat la o parte. Atunci, cealaltă stripteuză, o femeie cu trăsături asiatice și păr blond, a venit în față și a repetat aceeași schemă. După ce a dat și ea din fund în poala mea câteva clipe, i s-a alăturat prima stripteuză și amândouă stăteau pe câte o parte. Apoi s-au aplecat în față, astfel încât sânii să li se frece de fața mea, și au început să se sărute.

În punctul ăsta, dragul de Vince le-a adus câte un pahar mare cu un cocktail alcoolic de fructe pe care l-au băut în timp ce dădeau în continuare ritmat din fund. Una dintre ele a bâiguit:

— Uuu! Ce punci bun.

N-am reuşit să-mi dau seama care dintre ele vorbise, dar amândouă păreau să fie de acord. Cele două femei au început să se contorsioneze mai mult, iar mulțimea din jurul meu s-a pornit să urle de parcă ar fi fost lună plină la o întrunire mondială a vârcolacilor. Bineînțeles, raza mea vizuală era oarecum obstrucționată de patru sâni colosali și ciudat de tari – câte doi din fiecare nuanță, dar măcar suna de parcă toată lumea, în afară de mine, se distra.

Uneori trebuie să-ți pui întrebarea dacă există vreun soi de forță pusă pe rele cu un simț bolnav al umorului care aleargă brambura prin univers. Știam destule despre bărbați ca să recunosc că mare parte dintre ei și-ar fi dat de bună voie surplusul de părți ale corpului ca să fie în locul meu. Și totuși, nu puteam decât să mă gândesc că aș fi fost la fel de dornic să renunț la vreo parte sau două din corpul meu ca să scap din scaunul ăla și să fug de cele două femei care se tot foiau peste mine. Aș fi preferat, bineînțeles, să fi fost o bucată din corpul altcuiva, pe care aș fi luat-o bucuros.

Dar nu era dreptate pe lume; cele două stripteuze continuau să stea la mine în poală, să salte în ritmul muzicii și să transpire pe cămașa mea frumoasă din vâscoză și una pe cealaltă în timp ce în jurul nostru petrecăreții urlau. După ceea ce mi s-a părut o viață de chinuri petrecută în purgatoriu, întreruptă doar de Vince care le-a mai adus stripteuzelor câte un pahar cu băutură, cele două femei iritante s-au dat în sfârșit la o parte din poala mea și au început să danseze prin mulțimea care le dădea târcoale. Atingeau fețe, sorbeau din paharele invitaților și pipăiau din când în când prohabul cuiva. M-am folosit de prilejul de distragere a atenției pentru a-mi elibera mâinile și a scăpa de banda adezivă, și abia atunci mi-am dat seama că nimeni nu-l băga în seamă pe Dexter cu gropițe în obraji, cel care era oficial Vedeta Serii. O privire rapidă în jur mi-a arătat și de ce: toată lumea din încăpere stătea acum în cerc, uitându-se cu gurile căscate la cele două stripteuze care dansau complet goale, strălucind

de sudoare și de la băuturile vărsate pe ele. Vince părea un personaj de benzi desenate la cum rămăsese stană de piatră și cu ochii ieșiți din orbite, dar era într-o companie plăcută. Toți cei care mai erau conștienți adoptaseră o postură similară, holbându-se fără să respire și bălăngănindu-se vag. Aș fi putut foarte bine să alerg prin cameră suflând într-un trombon în flăcări, că tot nu m-ar fi luat nimeni în seamă.

M-am ridicat în capul oaselor, am ocolit cu grijă mulțimea și m-am strecurat pe ușa din față. Mă așteptam ca sergentul Doakes să aștepte pe undeva în apropierea casei, dar nu se zărea nicăieri. Am traversat strada să mă uit și-n mașina lui. Era goală. M-am uitat în susul și-n josul străzii. Nici urmă de el.

Doakes dispăruse.

Capitolul 24

Sunt multe aspecte ale existenței umane pe care nu le voi înțelege vreodată, și nu doar din punct de vedere intelectual. Mă refer la faptul că-mi lipsește abilitatea de a empatiza, la fel ca și capacitatea de a simți emoții. Pentru mine nu-i mare pagubă, dar multe dintre experiențele omenești banale continuă să fie dincolo de înțelegerea mea.

Cu toate acestea, există o experiență umană obișnuită și copleșitoare pe care o resimt din plin, și aceea este ispita. Și-n timp ce mă uitam la strada goală, în fața casei lui Vince Masuoka, dându-mi seama că dr. Danco reușise cumva să-l răpească pe Doakes, simțeam cum mă amețește, val după val. *Eram liber.* Gândul respectiv mă copleșea și mă învăluia în simplitatea lui perfect justificată și elegantă. Cel mai lesne lucru din lume ar fi fost să plec pur și simplu. Să-l las pe Doakes să se revadă cu doctorul, să raportez situația a doua zi dimineață și să pretind că băusem prea mult – la urma urmei, era petrecerea mea de logodnă! – și nu eram sigur ce se-ntâmplase cu bunul sergent. Cine m-ar fi contrazis? Cu siguranță nimeni care luase parte la petrecere nu ar fi putut mărturisi cu convingere că nu luasem parte în tot acel timp la spectacolul deșucheat.

Doakes s-ar fi dus pe apa Sâmbetei. Zburat pentru totdeauna într-o negură finală de nebunie și mădulare ciopârțite, neavând să-mi mai lumineze ușa întunecată niciodată. Libertate pentru Dexter, permisiunea de a fi eu însumi, totul fără să mișc un deget. Până și unul ca mine ar fi putut să se descurce cu asta.

Așadar de ce să nu plec pur și simplu? De ce să nu fac o plimbare mai lungă, până la Coconut Grove, unde un anume fotograf de copii îmi aștepta favorurile de prea multă vreme? Atât de simplu și sigur – de ce nu? O noapte perfectă pentru o plăcere întunecată pe măsură, luna aproape plină și acel mic colț lipsă care dă un aer degajat, informal. Șoaptele tânguitoare încuviințau, ridicându-se într-un șuierat coral insistent.

Toate elementele erau prezente. Momentul și ținta, mare parte din lună, chiar și un alibi, iar presiunea se adunase de atât de multă vreme că puteam să-mi închid ochii și să las totul să se petreacă de la sine, să fac toți pașii de parcă aș fi fost pe pilot automat. Și apoi dulcea eliberare, sclipirea mușchilor slăbiți, lipsiți de orice încordare, alunecarea fericită în primul somn adânc pe care îl așteptasem de prea mult timp. Și dimineața, odihnit și ușurat, aveam să-i spun lui Deborah...

Oh. Deborah. Mai era și problema asta, nu?

Aveam să-i spun lui Deborah că profitasem de momentul în care dispăruse Doakes și am fugit în noapte mânat de o dorință și de un cuțit în timp ce ultimele degete ale prietenului ei cădeau într-un coș de gunoi? Nu știu cum, dar chiar și dacă majoretele mele interioare insistau că era în regulă, nu cred că ea ar fi fost de acord. Avea sentimentul unui gest din care nu mai era cale de întoarcere, o mică eroare de gândire, poate, dar una pe care s-ar putea să o considere greu de uitat și chiar dacă nu sunt capabil de dragoste adevărată, voiam ca Debs să țină la mine în continuare.

Și așa, încă o dată, dădeam dovadă de o răbdare demnă de cel mai înalt ascet și de un sentiment de onestitate ce mă chinuia de prea mult timp. Îndărătnicul Supus Dexter. „O să vină și vremea ta“, mi-am spus. „Mai devreme sau mai târziu, o să vină și vremea ta. Trebuie să vină; nu o să aștepți la nesfârșit, dar trebuie să facem asta mai întâi.“ Bineînțeles că am bombănit, pentru că nu se mai întâmplase de mult,

dar am alinat mârâielile, am zdrăngănit barele cuștii cu o veselie falsă și am scos telefonul.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse Doakes. După un moment s-a auzit tonul și apoi nimic, doar un șuierat slab. Am introdus codul lung de acces, am auzit un clic și apoi o voce neutră de femeie:

— Numărul.

I-am dat numărul de telefon al lui Doakes. A urmat o pauză, apoi mi-a citit niște coordonate pe care le-am mâzgălit în grabă pe carnețel. Vocea a făcut o pauză și apoi a adăugat:

— Se deplasează spre vest cu 105 km/h.

Apoi a închis.

Nu am pretins niciodată că sunt un navigator experimentat, dar am o stație GPS mică pe care o folosesc pe barcă. E utilă când vreau să reținlocurile bune de pescuit. Am reușit să introduc coordonatele fără să-mi provoc dureri de cap sau vreo explozie. Stația pe care mi-o dăduse Doakes era un model mai bun decât a mea și avea și o hartă pe ecran. Coordonatele de pe hartă mă conduceau la drumul național 75 și se îndreptau spre Alligator Alley, coridorul spre coasta de vest a Floridei.

Eram puțin surprins. Mare parte din teritoriul dintre Miami și Naples este reprezentat de Everglades, o mlaștină întreruptă de mici petice de pământ semi-uscat. E plin de șerpi, aligatori și cazinouri indiene, care nu par deloc genul de loc unde să te poți relaxa și bucura de o dezmembrare liniștită. Dar GPS-ul nu avea cum să mintă și se presupunea că nici vocea de la telefon. Dacă erau greșite coordonatele, era numai vina lui Doakes, iar el era oricum pierdut. Nu aveam de ales. Mă simțeam puțin vinovat că plecam de la petrecere fără să-i mulțumesc gazdei, dar trebuia să mă urc în mașină și să mă duc spre I-75.

În câteva minte eram pe șoseaua națională și apoi repede, spre nord, către I-75. Când te duci spre vest pe 75, orașul

dispare ușor. Apoi mai este o ultimă explozie furioasă de magazine și de case chiar înainte să ajungi la cabina de taxare pentru Alligator Alley. La cabina de taxare am oprit și am sunat din nou la numărul de telefon. Aceeași voce neutră de femeie mi-a dat un set de coordonate și apoi a închis. Am înțeles că nu se mai mișcau.

După hartă, sergentul Doakes și dr. Danco se instalau acum confortabil în mijlocul unei zone nemarcate de sălbăticie acvatică, cam la 65 km în fața mea. Nu știam de Danco, dar Doakes nu cred că plutea prea bine. Poate că GPS-ul mințea totuși. Oricum, trebuia să fac ceva, așa că am oprit pe marginea drumului, am plătit taxa și am continuat să merg spre vest.

Într-un loc paralel cu locația de pe GPS, un drum secundar de acces se ramifica spre dreapta. Abia îl vedeai pe întuneric, mai ales că mergeam cu 112km/h. Dar când l-am văzut șuierând pe lângă mine, am frânat brusc pe banda din dreapta și am dat cu spatele ca să mă uit mai bine. Era un drum de pământ cu o singură bandă, care nu părea să ducă undeva. Trecea un pod șubred și apoi se îndrepta ca o săgeată în noapte, spre Everglades. In lumina farurilor de la mașinile care treceau pe lângă mine nu puteam să văd decât la vreo cincizeci de metri în față și nu părea să fie nimic acolo. Tufe de buruieni înalte până la genunchi creșteau pe mijlocul drumului, între două șleauri adânci, săpate de alte cauciucuri. Un pâlc de copaci pitici creșteau lângă drum, la marginea întunericului și cam atât.

M-am gândit să ies din mașină și să mă uit după vreun indiciu, după care mi-am dat seama cât de aiurea era. Cine mă credeam, Tonto, credinciosul ghid indian? Nu puteam să mă uit la o rămurică îndoită și să spun câți albi trecuseră pe-acolo cu o oră în urmă. Poate creierul harnic, dar lipsit de inspirație al lui Dexter își imagina un soi de Sherlock Holmes, capabil să examineze șleaurile și să tragă concluzia că un cocoșat stângaci cu părul roșcovan a șchiopătat pe

drum cu un trabuc cubanez în gură și nişte ukulele în mână. N-aveam să găsesc niciun indiciu și nici nu ar mai fi contat. Adevărul trist era că ori făceam asta ori puteam să o las baltă și să mă duc la culcare mort de oboseală, iar sergentul Doakes putea să fie și mai mort ca mine.

Ca să fiu absolut sigur – sau, cel puțin, să nu pot fi învinovățit de ceva, am sunat din nou la numărul secret de telefon pe care mi-l dăduse Doakes. Vocea mi-a oferit aceleași coordonate și a închis. Oriunde ar fi fost, erau tot acolo, undeva pe drumul ăla întunecat și prăfuit. Se părea că nu aveam alte opțiuni. Datoria mă chema și Dexter trebuia să răspundă. Am tras tare de volan și am pornit la drum.

Conform GPS-ului mai aveam vreo 10 km până să ajung la orice mă aștepta acolo. Am comutat pe faza scurtă și am mers încet, uitându-mă cu atenție la şosea. Așa aveam suficient timp să mă gândesc, ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun. M-am gândit la ce putea să se afle la capătul drumului și la ce aveam să fac când ajungeam acolo. Deși era un moment prost să mă gândesc acum la asta, mi-am dat seama că, şi dacă îl găseam pe dr. Danco la capătul drumului, habar nu aveam ce să fac.

„Vino să mă prinzi!“ ar fi zis Danco și părea foarte simplu până nu ajungeai să conduci prin Everglades într-o noapte întunecoasă, fără nicio armă mai înspăimântătoare decât un carnețel. Iar dr. Danco nu prea avusese greutăți cu ceilalți pe care îi răpise, în ciuda faptului că erau niște tipi bine făcuți și înarmați. Cum putea spera amărâtul, lipsitul de apărare și Docilul Dexter să i se opună, când Mărețul Doakes căzuse în capcană atât de repede?

Și ce mai făceam dacă mă prindea și pe mine? Nu cred că aș fi fost o legumă țipătoare prea bună. Nu eram sigur dacă puteam s-o iau razna, atât timp cât mare parte din autorități m-ar considera deja nebun cel mai probabil. Oare avea să-mi sară oricum o rotiță, făcându-mi mintea să mi-o ia la sănătoasa spre tărâmul urletelor fără sfârșit? Sau poate, din

cauza a ceea ce sunt, aveam să rămân conștient de tot ce mi se întâmpla? Eu, scumpul de mine, legat de o masă, împărtășind opinii şi critici despre tehnica dezmembrării? Răspunsul avea să-mi spună multe despre adevărata mea fire, dar m-am hotărât că nu-mi doream chiar atât de tare să aflu ce și cum. Doar gândul era suficient să-mi producă sentimente adevărate și nu din acelea pentru care ești recunoscător.

Noaptea mă înghițise, dar nu în sensul bun al cuvântului. Dexter e un orășean obișnuit cu luminile puternice care născocesc umbre. Cu cât înaintam pe drumul ăla, cu atât se făcea mai întuneric și mi se părea că era o călătorie lipsită de orice sorți de izbândă, spre moarte. În situația asta, clar era nevoie de un pluton de puşcaşi marini, nu de un șoarece de laborator de la criminalistică. Cine mă credeam? Sir Dexter Curajosul, galopând pe un cal alb, gata să salveze prințesa? Ce Dumnezeu speram să fac? Și dacă o luai așa, ce ar fi putut face oricine?

Nu am obiceiul să mă rog. La ce aș putea eu să mă rog și de ce m-ar asculta? Și dacă găseam pe cineva, oricine ar fi fost El, cum de s-ar abține să nu râdă de mine sau să-mi vâre un fulger pe gât? Ar fi fost foarte liniștitor să mă pot agăța de o forță supraomenească, dar bineînțeles, eu nu știam decât una. Și, deși era puternică, rapidă, înțeleaptă și foarte bună la urmăritul persoanelor noaptea prin întuneric, ar fi fost Călătorul Întunecat îndeajuns?

Potrivit GPS-ului, mă aflam la mai puțin de cinci sute de metri de sergentul Doakes, sau măcar de telefonul lui mobil, când am dat de o poartă. Era genul de poartă mare și lată, din aluminiu, folosită la fermele de produse lactate pentru a ține vacile înăuntru. Doar că asta nu era o fermă de lactate. Deasupra porții atârna o pancartă pe care se putea citi:

FERMA DE ALIGATORI BLALOCK

Cei care încalcă proprietatea vor fi mâncați

Părea genul de loc potrivit pentru o fermă de aligatori, dar nu era neapărat unul în care mi-aș fi dorit să mă aflu. Mi-e rușine să recunosc că, deși am trăit toată viața în Miami, știu foarte puține despre fermele de aligatori. Oare animalele se plimbă libere peste orice bucată de pământ îmbibată de apă sau sunt ținute într-o zonă îngrădită? La momentul respectiv, părea o întrebare foarte bună. Aligatorii pot vedea pe-ntuneric? Și cât de înfometați sunt ei, în general? Toate întrebări una și una, foarte relevante.

Am oprit farurile și m-am dat jos. În liniștea subită care s-a lăsat auzeam zumzetul motorului, bâzâitul țânțarilor și, la ceva depărtare, răzbătea o muzică dintr-un difuzor micuț. Părea a fi ceva cubanez. Poate Tito Puente.

Doctorul era înăuntru.

M-am apropiat de poartă. Drumul în partea opusă mergea drept în continuare, ducând spre un vechi pod de lemn și părând să intre într-un pâlc de copaci. Printre crengi se zărea o lumină. Nu vedeam nici urmă de aligator care să se bronzeze la lună.

Ei bine, Dexter, iată-ne. Ce-ai vrea să faci în seara asta? Pentru moment, canapeaua Ritei nu mai părea un loc atât de nasol. Mai ales prin comparație cu a te afla aici, în sălbăticia nopții. Dincolo de poarta asta se afla un maniac al vivisecției, hoarde întregi de reptile feroce și un bărbat pe care se presupunea c-ar fi trebuit să-l salvez deși voia să mă omoare. Și-n colț, cu șort negru, Puternicul Dexter.

Se pare că-n ultima vreme mă-ntrebam asta de dureros de multe ori, dar de ce era mereu vorba de mine? Serios, acuma. Dintre toți oamenii de pe fața pământului, tocmai eu să fac pe viteazul și să-l salvez pe sergentul Doakes? Serios? Nu-i nimic greșit în tabloul ăsta? De exemplu, faptul că mă aflu şi eu în tablou?

Cu toate astea, aici eram, și s-ar fi putut foarte bine să trec așa, neobservat. Am sărit peste poartă și m-am îndreptat către lumină.

Sunetele obișnuite ale nopții începeau să se audă, rând pe rând. Cel puțin bănuiam că erau obișnuite acolo, în pădurea sălbatică. Răzbăteau bâzâituri, ciocăneli și vâjâieli de la prietenele noastre insecte, și-un soi de țipăt încărcat de tristețe, care speram că vine din partea vreunui soi de bufniță. Una mică, vă rog. Ceva a foşnit în tufișurile din dreapta, după care s-a lăsat liniștea. Și, din fericire pentru mine, în loc să mă îngrijorez sau să mă sperii, ca o ființă umană normală, m-am pomenit că intru pe modul de „furișat nocturn". Sunetele s-au mai domolit, mișcările din jurul meu au părut că încetează și toate simțurile mele erau dintr-odată mai acute. Întunecimea parcă se lumina un pic; din beznă ieşeau la suprafață vagi detalii și a început să mi se pară că se aude un chicotit reținut, rece, prudent, chiar dincolo de suprafața conștiinței. Oare bietul și neînțelesul Dexter nu se simțea în largul lui și era copleșit? Atunci să-l lăsăm pe Călător să preia volanul. Cu siguranță ar fi știut ce era de făcut și ar fi făcut-o.

Și, la urma urmelor, de ce nu? La capătul drumului, dincolo de pod, era dr. Danco. Așteptam de mult prilejul să-l întâlnesc, iar acum mi se îndeplinea dorința. Harry ar fi fost de acord cu orice as fi vrut să-i fac ăstuia. Chiar și Doakes ar fi trebuit să recunoască faptul că Danco era o partidă cinstită – probabil chiar mi-ar mulțumi pentru asta. Era amețitor; de data asta aveam voie. Ba mai mult, era și destul de poetică treaba. De atâta vreme Doakes mă ținuse captiv, ca pe un duh într-o sticlă. S-ar fi făcut oarecum dreptate dacă pentru salvarea lui ar fi trebuit să fiu eliberat din nou. Iar eu, la rândul meu, l-aș fi salvat pe el, desigur, hmm, aș fi făcut-o. După aceea…

Dar mai întâi…

Am trecut podul de lemn. Când mă aflam pe la jumătatea lui a scârțâit o scândură și pentru moment am înghețat. Sunetele nopții nu s-au schimbat în vreun fel, iar din față l-am auzit pe Tito Puento făcând „Aaaaah-yuuuuuhuuu!", înainte de a relua melodia. Am mers mai departe.

De cealaltă parte a podului drumul se lățea, transformându-se într-o parcare. Spre stânga se zărea un gard de fier și drept în față o clădire scundă, cu un singur etaj, iar la una dintre ferestre licărea o lumină. Era veche, dărăpănată, avea nevoie urgentă de o văruială, dar probabil că dr. Danco nu era atât de atent la aparențe pe cât s-ar fi cuvenit. Mult în dreapta, o colibă prăpădită picotea liniștită lângă canal, bucăți din acoperișul ei de palmier atârnând ca niște haine vechi și boțite. Un hidroglisor era legat de un doc ca vai de el, care dădea înspre canal.

M-am strecurat în umbrele aruncate de un pâlc de copaci și am simțit veninul rece de prădător cum preia controlul asupra simțurilor mele. Am ocolit cu grijă parcarea, spre stânga, dincolo de gardul de fier. Ceva a mârâit la mine, după care a plonjat în apă, dar era de cealaltă parte a gardului, așa că m-am făcut că plouă și mi-am văzut de drum. Călătorul Întunecat era cel care conducea și nu s-a oprit pentru asemenea fleacuri.

Gardul se termina în unghi drept față de casă. Mai era o fâșie de pământ, nu mai lată de douăzeci de metri, și un ultim rând de copaci. M-am îndreptat către cel din urmă copac, cât să pot arunca o privire bună asupra casei, dar tocmai când îmi trăgeam sufletul și îmi odihneam mâna pe trunchiul arborelui s-a auzit ceva prăbuşindu-se, apoi un fâlfâit prin crengile de deasupra mea și un țipăt oribil a străpuns noaptea. Am făcut un pas în spate deoarece orice fusese de vină pentru acele sunete căzuse printre frunzele copacului și izbise pământul.

Scoțând în continuare sunete ca o trompetă dementă care beneficia de un exces de amplificare, chestia m-a privit în ochi. Era o pasăre de dimensiuni mari, mai mare decât un curcan și, după ce sunete scotea și cum sâsâia la mine, se pare că o înfuriasem. A făcut un pas în față, măturând pământul cu o coadă uriașă, moment în care mi-am dat seama că era un păun. Animalele de obicei nu mă plac, dar

pasărea asta părea să fi dezvoltat o ură de-a dreptul violentă împotriva mea. Bănuiesc că nu înțelegea defel că eram cu mult mai mare și mai periculos. Părea să intenționeze să mă mănânce sau să mă gonească și, din moment ce doream ca larma aia oribilă să ia sfârșit cât mai repede, l-am silit s-o facă retrăgându-mă cu demnitate, adică fugind de-a lungul gardului, să mă ascund în umbra lăsată de pod. După ce m-am pomenit ascuns în siguranță în zona întunecată, am putut din nou să mă uit cu luare-aminte la casă.

Muzica se oprise, lumina era stinsă.

Am rămas înlemnit minute bune. Nu s-a întâmplat nimic în afară de faptul că păunul și-a lăsat de izbeliște goarna și, fâlfâind pentru ultima oară cu răutate din aripi, s-a suit înapoi în copacul lui. Iar apoi sunetele nopții au revenit, țârâitul și bâzâitul insectelor și un alt fel de pleoscăit făcut de aligatori. Dar gata cu Tito Puente. Știam că dr. Danco privea și asculta la fel ca mine, că fiecare dintre noi aștepta să facă mai întâi celălalt o mișcare, dar nu mai puteam sta cu mâinile-n sân. El habar n-avea ce-l aștepta în întuneric – putea să fie o întreagă echipă SWAT, ori un grup de liceeni din clubul muzical Delta Rho – în vreme ce eu știam că dincolo nu se afla decât el. Știam unde era, în vreme ce el nu avea de unde să-și dea seama dacă se afla cineva pe acoperiș sau dacă era înconjurat. Și astfel trebuia să fie primul care acționează, moment în care nu-i mai rămâneau decât două posibilități. Fie trebuia să atace, fie…

În partea cea mai îndepărtată a casei s-a auzit dintr-odată zgomotul unui motor şi, când m-am încordat involuntar, hidroglisorul s-a îndepărtat de la doc. Motorul se tura tot mai tare, iar barca aluneca în goană pe canal. În mai puțin de un minut a dispărut complet, în noapte, și odată cu hidroglisorul dus a fost și dr. Danco.

Capitolul 25

Timp de câteva minute am rămas nemișcat și m-am mulțumit să urmăresc casa, asta și fiindcă eram precaut. De fapt, nu-l văzusem la față pe cel care conducea hidroglisorul, și era cu putință ca doctorul să stea încă la pândă înăuntru, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Și, sincer să fiu, nici nu-mi doream să fiu atacat cu sălbăticie de vreo altă orătanie prădătoare.

Dar după alte câteva minute în care nu s-a întâmplat absolut nimic, mi-am dat seama că ar fi trebuit să intru în casă și să arunc o privire. Și astfel, dând ocoluri largi copacului în care locuia păsăroiul cel rău, m-am apropiat de casă.

Înăuntru era întuneric, dar nu și liniște. Stând afară lângă ușa cu plasă ponosită ce dădea spre parcare, am auzit un zgomot slab, de parcă cineva se zbătea înăuntru, urmat pentru o clipă de un mormăit ritmic și un ocazional smiorcăit. Nu părea genul de zgomot pe care îl face cineva când este pregătit pentru o ambuscadă letală. În schimb, era mai mult sunetul cuiva care era legat și încerca să scape. Oare fugise rr. Danco atât de repede încât îl lăsase pe sergentul Doakes în urmă?

Din nou m-am pomenit cu mintea inundată de o tentație extatică. Sergentul Doakes, inamicul meu înverșunat, legat fedeleș înăuntru, ca un cadou gata pregătit pentru mine în decorul perfect. Toate uneltele și ustensilele necesare de care aș fi avut nevoie, nimeni în preajmă pe o rază de câțiva kilometri – și când aveam să termin trebuia doar să spun: „Îmi

pare rău, am ajuns prea târziu. Uite ce i-a făcut nemernicul ăla de dr. Danco sărmanului și bătrânului sergent Doakes."

Ideea era îmbătătoare și cred că am șovăit când am simțit gustul tentației. Firește, era doar un gând și nu aveam să fac niciodată așa ceva, normal, nu? Adică, chiar aş putea face asta? Dexter? Se-aude? De ce salivezi, dragul meu?

Nu, cu siguranță, n-aş face asta. La o adică, eram un stâlp al moralității în deșertul Floridei de Sud. În mare parte a timpului. Eram demn, fără pată și urcat pe un cal negru de luptă. Sir Dexter Făr' de pată, la datorie. Sau oarecum la datorie. Având în vedere toate astea. Am deschis ușa de plasă și am intrat.

Odată ajuns înăuntru m-am lipit de perete, doar din precauție, și am luat-o pe pipăite în căutarea unui întrerupător. Am găsit unul unde era de așteptat să se afle și l-am apăsat.

La fel ca prima vizuină de ticăloșii a lui Danco, și asta era aproape goală. Din nou, elementul central era o masă aflată în mijlocul camerei. Pe peretele celălalt era atârnată o oglindă. În dreapta, o intrare fără ușă care ducea spre ceea ce probabil ar fi trebuit să fie bucătăria, iar spre stânga era o ușă închisă, probabil dormitorul sau baia. Chiar în față mai era o ușă de plasă care dădea afară, posibil ieșirea pe unde fugise dr. Danco.

La capătul îndepărtat al mesei, zbătându-se cu putere, era ceva îmbrăcat în salopetă portocalie. Arăta destul de omenește, chiar și din celălalt colț al camerei.

— Aici sunt, te rog, ajută-mă, ajută-mă, spunea creatura.

Am traversat camera și am îngenuncheat alături.

Mâinile și picioarele îi erau legate cu bandă adezivă, bineînțeles, semnul distinctiv al oricărui monstru experimentat. În timp ce tăiam banda adezivă, îl analizam. Auzeam, dar nu îi ascultam smiorcăiala fără încetare:

— O, Doamne! Îți mulțumesc. Te rog, desfă-mă amice, grăbește-te, pentru Dumnezeu. O, Cristoase, ce ți-a luat atâta, Isuse! Îți mulțumesc. Știam că o să vii.

Şi alte bolboroseli de genul ăsta.

Avea capul complet ras, până și sprâncenele. Dar nu aveai cum să te înșeli asupra bărbiei masive și a cicatricelor care-i brăzdau fața. Era Kyle Chutsky.

Sau mare parte din el.

După ce am dat la o parte banda adezivă și Chutsky a putut să ajungă într-o poziție cât de cât comodă, a devenit clar că-i lipsea brațul stâng până la cot și piciorul drept până la genunchi. Cioturile erau bandajate cu tifon alb curat, nimic nu se prelingea; din nou, frumos lucrat, deși nu cred că Chutsky aprecia grija de care dăduse dovadă Danco atunci când îl lăsase fără mână și fără picior. Nu era clar cât din mintea lui Chutsky lipsea, deși văicăreala și bocetele neîncetate nu mă convingeau că era gata să piloteze un avion cu reacție.

— O, Doamne, amice, a spus el. O, Isuse. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai ajuns.

Și-a lăsat capul pe umărul meu și a început să plângă. De vreme ce aveam ceva experiență recentă cu astfel de lucruri, știam ce trebuia să fac. L-am bătut pe spate și i-am spus:

— Gata, gata.

Era și mai ciudat decât atunci când îi făcusem așa lui Deborah, pentru că ciotul de la mâna lui stângă mă înghiontea și îmi era mai greu să mimez compasiunea.

Dar criza de plâns a lui Chutsky a durat doar câteva momente și, când s-a îndepărtat în sfârșit de mine, chinuindu-se să se ridice în picioare, frumoasa mea cămașă hawaiană era deja udată de lacrimi. Și-a suflat nasul cu putere, puțin cam târziu pentru cămașa mea.

— Unde-i Debbie? m-a întrebat.

— Și-a rupt clavicula. E în spital.

— Oh, a spus el și și-a tras din nou nasul cu un sunet prelung și ud, care părea că răzbate dinăuntrul lui.

Apoi s-a uitat în spate și a încercat să se ridice.

— Ar fi mai bine să plecăm. S-ar putea să se întoarcă.

Nu mă gândisem că Danco putea să se întoarcă, dar era adevărat. E trucul unui prădător cu vechime să fugă și apoi să dea târcoale ca să vadă cine îi adulmecă urma. Dacă dr. Danco făcea exact asta, avea să dea peste niște ținte relativ ușoare.

— Bine, i-am spus lui Chutsky. Stai să mă mai uit puțin pe-aici.

A întins o mână – bineînțeles, cea dreaptă – și m-a apucat de braț.

— Te rog. Nu mă lăsa singur.

— Durează doar o secundă, am spus eu și am încercat să mă îndepărtez.

Dar m-a apucat și mai tare, surprinzător de puternic având în vedere prin ce trecuse.

— Te rog, a repetat el. Măcar lasă-mi arma.

— N-am armă, i-am spus și a făcut ochii mari la mine.

— O, Doamne, unde dracu' ți-a fost mintea? Cristoase, trebuie să plecăm de aici.

Părea că mai avea puțin și se panica. Nu mai dura mult și izbucnea iar în plâns.

— Bine. Hai să te ridicăm în... ăăă... picior.

Speram să nu se fi prins de scăparea mea; nu voiam să par insensibil, dar chestia asta cu lipsa membrelor cerea o mică reajustare a vocabularului. Dar Chutsky nu a spus nimic și a continuat să se țină de brațul meu. L-am ajutat să se ridice și s-a sprijinit de masă.

— Stai să arunc o privire prin celelalte camere, i-am spus.

S-a uitat la mine cu ochii umezi și rugători, dar n-a mai zis nimic, iar eu m-am grăbit să studiez locuința modestă.

In camera principală unde se afla Chutsky nu era nimic altceva de văzut în afară de echipamentul de lucru al doctorului Danco. Avea niște ustensile de tăiat foarte drăguțe și apoi, după o atentă cântărire a implicațiilor de ordine etică, am luat unul dintre instrumentele cele mai bune, un frumos cuțit capabil să taie și carnea cea mai ațoasă. Erau mai multe rânduri de medicamente ale căror nume nu-mi spunea prea

multe, cu excepția câtorva sticle cu barbiturice. Nu am găsit niciun indiciu, nicio cutie mototolită de chibrituri cu numere de telefon pe ea, niciun bon de la curățătorie, nimic.

Bucătăria era practic o copie a celei din prima casă. Avea un frigider mic și vechi, un aragaz, o măsuță cu un singur scaun pliant și atât. Pe blat era jumătate de cutie de gogoși cu un gândac foarte mare care rontăia din ele, așa că l-am lăsat să-și vadă de treaba lui.

M-am întors în camera principală și l-am găsit pe Chutsky sprijinit în continuare de masă.

— Grăbește-te. Pentru Dumnezeu, hai să mergem.

— Stai să mă mai uit și-n ultima cameră, i-am spus.

Am traversat încăperea și am deschis ușa din fața bucătăriei. După cum mă așteptasem, era dormitorul. Avea un pat mic într-un colț, iar pe pat erau aruncate haine în dezordine şi un telefon mobil. Cămașa mi se părea cunoscută și aveam o bănuială de unde provenea. Mi-am scos telefonul și l-am apelat pe sergentul Doakes. Telefonul de pe maldărul de haine a început să sune.

— Asta e, am spus.

Am închis telefonul și m-am întors la Chutsky.

Era exact acolo unde îl lăsasem, deși părea că ar fi luat-o la goană dacă ar fi putut.

— Haide, pentru Dumnezeu, grăbește-te, a spus el. Isuse, parcă-i simt respirația în ceafă.

S-a răsucit spre ușa din spate, apoi spre bucătărie și când m-am aplecat să-l ajut, și-a întors privirea și ochii i-au rămas fixați pe oglinda atârnată pe perete.

Pentru o clipă îndelungată a stat și s-a holbat la reflexia lui, apoi s-a prăbușit de parcă toate oasele îi fuseseră smulse din corp.

— Isuse, a spus el, și a început să plângă din nou. O, Isuse.

— Haide, i-am spus eu. S-o luăm din loc.

Chutsky s-a scuturat și a clătinat din cap.

— Nici nu am putut să mă mișc, stăteam acolo întins și ascultam ce-i făcea lui Frank. Părea așa de vesel: „Tu ce zici? Nu? Bine atunci – o mână". Apoi sunetul fierăstrăului și...

— Chutsky, am spus.

— Și apoi m-a adus aici și a spus „zece" și „și tu ce crezi?" Și apoi...

E întotdeauna interesant să afli detalii despre tehnica de lucru a altuia, bineînțeles, dar Chutsky părea gata să-și piardă și bruma de minte pe care o mai avea și nu-mi permiteam să-l las să bocească și pe cealaltă parte a cămășii mele. Așa că m-am apropiat, l-am apucat de mâna întreagă și i-am spus:

— Chutsky. Haide. Să plecăm de aici.

S-a uitat la mine de parcă nici nu mai ştia unde se află, cu ochii larg deschiși, gata să-i iasă din orbite și s-a întors spre oglindă.

— O, Isuse, a spus el.

Apoi a tras aer adânc în piept și s-a ridicat de parcă răspundea la chemarea unei trompete.

— Nu-i chiar așa de rău. Măcar sunt în viață.

— Da, ești, i-am spus. Și dacă reușim să ne punem în mișcare, s-ar putea să rămânem așa amândoi.

— Bine, a spus el.

Și-a întors capul hotărât de la oglindă și și-a petrecut brațul rămas pe după umărul meu. Hai să mergem.

Evident, Chutsky nu avea prea mult exercițiu la mersul într-un picior, dar pufnea și tropăia înainte, lăsându-se pe mine cu toată greutatea la fiecare pas țopăit. Chiar și cu părțile lipsă, tot era un bărbat masiv și îmi dădea ceva de lucru. Înainte de pod, s-a oprit o clipă și s-a uitat prin gardul de fier.

— Mi-a aruncat piciorul acolo, la aligatori, a zis el. S-a asigurat că mă uitam. L-a ținut în sus, să fie sigur că-l văd, după care l-a aruncat și apa a început parcă să fiarbă...

Simțeam o notă tot mai acută de isterie în vocea lui, dar a auzit-o și el și s-a oprit, a tras aer în piept, tremurând încă, după care a spus, oarecum răgușit:

— În regulă. Să ieșim de-aici.

Am ajuns la poartă fără alte derapaje pe drumul amintirilor și Chutsky s-a rezemat de stâlpul gardului până am deschis eu poarta. Apoi l-am ajutat să țopăie până pe scaunul din dreapta al maşinii, m-am urcat la volan și am pornit motorul. În timp ce aprindeam farurile, Chutsky s-a lăsat pe spate în scaun și a închis ochii.

— Mulțumesc, amice, a spus. Îți rămân dator până la moarte. Mulțumesc.

— Cu plăcere, i-am zis.

Am întors mașina și am luat-o înapoi spre Alligator Alley. Credeam că Chutsky adormise, dar pe la jumătatea drumului de pământ a început să vorbească.

— Îmi pare bine că nu-i sora ta aici, a zis el. Să mă vadă așa. E... Ascultă, trebuie să mă adun ca lumea înainte să...

S-a oprit brusc și n-a mai zis nimic cam o jumătate de minut. Ne hurducăiam pe drumul întunecos în tăcere. Liniștea era o schimbare plăcută. Mă întrebam unde era Doakes și ce făcea. Sau, poate, ce i se făcea. Dacă tot eram la capitolul ăsta, mă întrebam unde era Reiker și cum puteam să-l duc în altă parte. Într-un loc liniștit, unde puteam să meditez și să lucrez în pace. Mă întrebam cât ar fi chiria la ferma de aligatori Blalock.

— Poate ar fi o idee bună s-o las în pace, a spus Chutsky dintr-odată și mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că vorbea tot despre Deborah. Nu o să vrea să mai aibă de-a face cu mine acum și nu-mi trebuie mila nimănui.

— N-ai de ce să-ți faci griji, am spus. Deborah e nemiloasă.

— Spune-i că sunt bine și că m-am întors în Washington. E mai bine așa.

— O fi mai bine pentru tine, am zis. Dar o să mă omoare.

— Nu înțelegi.

— Nu, *tu* nu înțelegi. Mi-a cerut să te aduc înapoi. S-a gândit bine de tot la asta și nu îndrăznesc să n-o ascult. Pocnește foarte tare.

Pentru o vreme a rămas tăcut. Apoi l-am auzit oftând cu putere.

— Pur și simplu nu știu dacă pot s-o fac.

— Te-aș putea duce înapoi la ferma de aligatori, i-am zis eu vesel.

Nu a mai zis nimic după aceea, așa că am virat pe Alligator Alley, am făcut o întoarcere la 180 de grade și m-am îndreptat înapoi spre strălucirea portocalie de lumină de la orizont – Miami.

Capitolul 26

Am mers în tăcere tot drumul înapoi spre primele semne de civilizație, un șantier imobiliar și un rând de magazine pe dreapta, la câțiva kilometri după ghereta de taxare. Apoi Chutsky s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la lumini și la clădiri.

— Trebuie să dau un telefon, a spus.

— Îl poți folosi pe-al meu, dacă plătești tu suprataxa de roaming, am zis.

— Am nevoie de o linie terestră. Un telefon cu plată.

— Nu prea mai ești în pas cu vremurile, i-am zis. Telefoanele cu plată sunt greu de găsit. Nimeni nu le mai folosește.

— Ia-o pe ieșirea asta.

In ciuda faptului că nu mă apropia mai mult de binemeritatul somn odihnitor, am condus pe banda de ieșire. După mai puțin de doi kilometri am dat de un mic magazin care încă mai avea prins pe perete un telefon cu taxă. L-am ajutat pe Chutsky să țopăie până la receptor, s-a aplecat înspre marginea protectoare a acestuia și a ridicat receptorul. S-a uitat fix la mine și a spus:

— Așteaptă aici.

Ceea ce mi se părea un pic prea autoritar din partea cuiva care nici măcar nu era în stare să se deplaseze dintr-o parte într-alta fără ajutor, dar m-am întors la mașină și am rămas sprijinit de capotă până când a terminat Chutsky pălăvrăgeala.

Un Buick vechi de când lumea a oprit pe locul de parcare de lângă mine. Un grup de bărbați scunzi de înălțime, cu

pielea cafenie și haine închise la culoare s-au îndreptat spre magazin. S-au holbat la Chutsky, care stătea acolo într-un picior, nemișcat, cu părul ras, dar erau mult prea politicoși să spună ceva. Au intrat și au lăsat ușa de sticlă să se închidă cu putere în spatele lor, moment în care am simțit acea zi extrem de lungă cum se prăvălește asupra mea ca un tăvălug: eram obosit, îmi înțepenise gâtul și nu avusesem prilejul să omor pe nimeni. Mă simțeam tare prost dispus și nu voiam decât să mă duc acasă să mă culc.

Mă întrebam unde-l dusese dr. Danco pe Doakes. Nu era chiar important, doar simplă curiozitate. Dar în timp ce mă gândeam că într-adevăr îl dusese undeva și că în curând avea să-i facă sergentului lucruri mai degrabă permanente, mi-am dat seama că asta era în sfârșit prima veste bună pe care o auzeam de multă vreme încoace, după care am simțit cum o strălucire călduță mi se-mprăștie prin corp. Eram liber. Doakes se dusese de mult. Ieșea din viața mea bucată cu bucată și mă elibera din robia involuntară pe canapeaua Ritei. În sfârșit puteam trăi din nou.

— Hei, amice, m-a strigat Chutsky încercând să-mi atragă atenția cu ciotul rămas din mâna stângă și m-am ridicat, apoi m-am îndreptat către el. În regulă, a spus el. Să mergem.

— Desigur, am zis. Unde?

A privit în depărtare și vedeam cum i se încleștează maxilarul. Luminile de securitate din parcarea magazinului străluceau deasupra copertinelor și i se reflectau din căpățâna rasă. E uluitor cum arată o față după ce-i dai jos sprâncenele. E ceva straniu și respingător în asta, ca machiajul într-un SF cu buget redus, și astfel, în ciuda faptului că Chutsky ar fi trebuit să arate dur și hotărât în timp se scruta orizontul și-și încorda mandibula, părea mai degrabă că așteaptă ordinul sângeros al lui Ming Nemilosul.

— Du-mă înapoi la hotelul meu, amice. Am treabă, s-a mulțumit să spună.

— Nu mai bine la un spital? l-am întrebat, gândindu-mă că nu și-ar fi putut croi o cârjă dintr-un lemn de tisă și să mai și bocăne astfel cu ea în mers.

— Sunt bine, a spus el, clătinând din cap. Voi fi bine.

M-am uitat fix la cele două bucăți albe de tifon puse acolo unde fuseseră mâna și piciorul lui și am ridicat o sprânceană. La urma urmei, rănile erau încă destul de proaspete pentru a fi bandajate, iar Chutsky ar fi trebuit să se simtă măcar un pic slăbit.

Și-a lăsat privirea înspre cele două cioturi, moment în care mi s-a părut că se prăbușește un pic și că, pentru o clipă, parcă se împuținează.

— Voi fi bine, a spus și s-a îndreptat ușor de spate. Să mergem.

Părea atât de obosit și de trist încât n-am avut inimă să spun nimic altceva decât:

— În regulă.

A țopăit înapoi spre portiera pasagerului, sprijinindu-se de umărul meu, după care l-am ajutat să se așeze tocmai când treceau pasagerii din vechiul Buick, care își cumpărase-ră bere și șorici prăjit. Șoferul a zâmbit și a dat din cap înspre mine. I-am zâmbit la rândul meu și am închis portiera.

— *Crocodilios,* am spus, arătând din cap către Chutsky.

— Ah, a răspuns șoferul. *Lo siento*[1].

S-a urcat la volan, iar eu m-am suit în mașina mea.

Mai tot drumul, Chutsky nu a avut nimic de spus. Dar chiar după nodul rutier de la I-95 a început să tremure din toate încheieturile.

— La dracu', a zis.

I-am aruncat o privire.

— Anestezicele. Li se duce efectul.

Au început să-i clănțăne dinții. Avea respirația șuierătoare și-i vedeam broboanele de sudoare cum i se rostogolesc peste fața lipsită de sprâncene.

---

[1] Din spaniolă „îmi pare rău" (n. red.).

— N-ai vrea totuși să iei în calcul varianta cu spitalul? l-am întrebat.

— N-ai ceva de băut? m-a întrebat, schimbând cam abrupt subiectul, după părerea mea.

— Cred că pe bancheta din spate e o sticlă cu apă, am zis eu, săritor.

— De băut, a repetat. Ceva votcă sau whiskey.

— În general nu țin așa ceva în mașină.

— La dracu', a spus. Atunci du-mă la hotel.

Am făcut asta. Din motive doar de Chutsky știute, stătea la Mutiny, în Coconut Grove. Fusese unul dintre primele hoteluri de lux din zonă, frecventat cândva de fotomodele, directori, traficanți de droguri și alte celebrități. Încă era destul de drăguț, deși își pierduse un pic din distincție, după ce o zonă altădată rustică precum Grove fusese copleșită de lux. Poate că Chutsky știa hotelul din zilele lui bune și alesese să stea acolo din rațiuni sentimentale. N-ai cum să nu-l suspectezi profund de sentimentalism pe un bărbat care obişnuia să poarte inel pe degetul mic.

Am coborât de pe 95 pe Dixie Highway, am făcut stânga pe Unity și am mers mai departe spre Bayshore. Mutiny era ceva mai în față, pe dreapta, și am parcat fix în fața hotelului.

— Lasă-mă aici, a zis Chutsky.

M-am uitat la el. Poate că sedativele îi afectaseră și mintea.

— Nu vrei să te ajut să ajungi până-n cameră?

— Mă descurc.

Se pare că asta era noua lui mantră pe care o repeta întruna, dar adevărul e că nu arăta bine deloc. Transpira abundent acum și nu-mi imaginam cum se gândea el c-ar fi putut ajunge singur în cameră. Dar eu nu sunt genul de om care să dea buzna peste alții încercând să-i ajute fără voia lor, așa că am spus pur și simplu:

— În regulă.

Apoi l-am privit cum deschide portiera și se dă jos. S-a prins cu mâna de acoperișul mașinii și se ținea nesigur pe

singurul lui picior încă valid. A rămas așa vreun minut până când șeful valeților l-a observat clătinându-se. S-a încruntat dând cu ochii de Kyle, îmbrăcat în salopetă portocalie și cu țeasta scânteietoare.

— Hei, Benny, a zis Chutsky. Dă-mi o mână de ajutor, prietene.

— Domnule Chutsky? a spus omul neîncrezător, după care i-a picat fața când a observat membrele lipsă. Oh, Doamne!

A bătut din palme de trei ori și un valet a dat fuga afară.

Chutsky s-a uitat din nou la mine.

— Mă descurc, a zis.

Serios, când prezența ta nu e dorită nu prea ai mare lucru de făcut, decât să pleci, ceea ce am și făcut. Ultima imagine pe care am surprins-o era cu Chutsky sprijinindu-se de Benny în timp ce valetul ieșea pe ușa din față a hotelului și împingea spre ei un scaun cu rotile.

Mai era încă un pic până la miezul nopții, conduceam pe Main Highway și mă îndreptam spre casă, greu de crezut ținând cont de toate cele petrecute în noaptea asta. Petrecerea dată de Vince parcă fusese cu săptămâni în urmă și totuși probabil că nici măcar nu scosese din priză fântâna cu punciuri de fructe. Între încercarea stripteuzelor și salvarea lui Chutsky de la ferma de aligatori îmi câștigasem odihna pe noaptea asta și recunosc că mă puteam gândi la puține alte lucruri în afară de a mă târî în pat și de a-mi trage pătura peste cap.

Dar, desigur, cei răi n-au parte de odihnă, iar eu cu siguranță mă număram printre ei. Când am făcut stânga pe Douglas mi-a sunat mobilul. Foarte puțini mă sună, mai ales așa de târziu în noapte. M-am uitat la ecranul telefonului, era Deborah.

— Salutări, draga mea surioară, i-am zis.

— Nenorocitule, ai zis că mă suni.

— S-a făcut cam târziu.

— Chiar credeai c-aș putea naibii să *adorm*?! a urlat ea la mine îndeajuns de tare încât să sufere destul de rău şi cei din mașinile care treceau pe lângă mine. Ce s-a întâmplat?

— L-am recuperat pe Chutsky. Dar dr. Danco a scăpat. Cu Doakes.

— Unde e?

— Nu știu, Debs, a fugit cu un hidroglisor și...

— Kyle, tâmpitule. Unde-i Kyle? E bine?

— L-am lăsat la Mutiny. Este, ăăă... E aproape pe de-a-ntregul bine, am zis.

— Ce dracu' mai înseamnă și asta?!? a țipat ea la mine, așa că am fost nevoit să mut telefonul la urechea cealaltă.

— Deborah, va fi bine. Doar că... și-a pierdut jumătate din brațul stâng și jumătate din piciorul drept. Plus părul.

A tăcut timp de câteva secunde.

— Adu-mi niște haine, a zis în cele din urmă.

— Se simte foarte nesigur, Debs. Nu cred că vrea...

— Haine, Dexter. Acum, a mai zis ea și apoi a închis.

Cum spuneam, cei răi n-au parte de odihnă și liniște. Am oftat din rărunchi, mișcat de nedreptatea mondială, dar m-am supus. Eram aproape de apartamentul meu, iar Deborah își lăsase acolo o parte din lucruri. Așa că am dat buzna înăuntru și-n ciuda faptului că m-am oprit o clipă lângă pat, aruncându-i o privire plină de jind, am luat un rând de haine de schimb și m-am îndreptat către spital.

Când am ajuns, Deborah stătea pe marginea patului, bătând cu nerăbdare din picior. Își ținea cămașa de noapte cu mâna care ieșea din ghips, iar cu cealaltă strângea pistolul și insigna de polițist. Arăta ca Furia Răzbunătoare după un accident.

— Isuse, pe unde dracu' ai umblat? Ajută-mă să mă îmbrac.

Și-a dat jos cămașa și s-a ridicat.

I-am tras un tricou polo peste cap, întinzându-l ciudat peste ghips. Abia reușisem să aranjăm tricoul când o femeie

îndesată, în uniformă de asistentă medicală, a intrat grăbită în salon.

— Ce credeți că faceți? a spus ea cu un accent puternic de Bahamas.

— Plecăm, a răspuns Deborah.

— Treci înapoi în pat sau chem doctorul, a spus asistenta.

— Cheamă-l, i-a zis Deborah țopăind acum într-un picior în timp ce se chinuia să-și pună pantalonii.

— Să nu îndrăznești, i-a spus asistenta. Treci înapoi în pat.

Deborah și-a ridicat insigna.

— Este o urgență, a zis ea. Dacă încerci să mă împiedici pot să te arestez pentru obstrucționarea legii.

Asistenta s-a gândit să spună ceva foarte dur, a deschis gura, s-a uitat la insignă, apoi la Deborah și s-a răzgândit.

— Va trebui să anunț doctorul, a spus în cele din urmă.

— Cum vrei, a zis Deborah. Dexter, ajută-mă să mă închei la pantaloni.

Asistenta s-a mai uitat dezaprobator la noi câteva secunde, apoi s-a întors și a plecat repede pe hol.

— Serios, Debs, i-am zis. „Obstrucționarea legii“?

— Să mergem, a spus ea și a ieșit grăbită pe hol.

Am urmat-o supus.

Deborah era ba emoționată, ba nervoasă în drum spre Mutiny. Își mușca buza, apoi mârâia la mine să mă grăbesc, iar când ne-am apropiat de hotel, a devenit tăcută. În cele din urmă s-a uitat pe fereastră și a zis:

— Cum arată, Dex? Cât de grav e?

— E o tunsoare cam nasolă, Debs. Îi stă cam ciudat. Dar în rest… pare să se obișnuiască. Nu vrea să-ți fie milă de el.

S-a uitat la mine, mușcându-și din nou buza.

— Asta a spus. Voia să se întoarcă mai degrabă la Washington decât să îndure mila ta.

— Nu vrea să fie o povară. Îl cunosc. Vrea să se descurce singur.

S-a uitat iar pe fereastră.

— Nici nu pot să-mi imaginez prin ce a trecut. Pentru un bărbat cum e Kyle, să stea pur și simplu acolo, neajutorat...

A dat încet din cap și o lacrimă i s-a prelins ușor pe obraz.

Sincer, puteam să-mi imaginez foarte bine prin ce trecuse și îmi veniseră de multe ori în minte imaginile. Îmi era însă greu să mă obișnuiesc cu această latură nouă a lui Deborah. Plânsese la înmormântarea mamei și tatălui ei, dar nu se mai întâmplase de atunci, din câte știu eu. Și acum, iat-o, inundându-mi practic mașina pentru ceea ce eu numeam orbire, față de un tip cam țărănoi. Și mai rău, acum era un țărănoi handicapat, ceea ce însemna că o persoană cu capul pe umeri și-ar fi băgat mințile în cap, și-ar văzut mai departe de viață și și-ar fi găsit pe altcineva cu toate membrele la locul lor. Dar Deborah părea și mai preocupată de Chutsky acum că era avariat definitiv. Să fi fost totuși dragoste? Să fie Deborah îndrăgostită? Nu părea posibil. Știam că era teoretic capabilă de asta, bineînțeles, da... vreau să zic, la urma urmelor era soră-mea.

N-avea sens să mă gândesc. Nu ştiam nimic despre dragoste și nici n-aveam să știu vreodată. Nu mi se părea mare pierdere, deși îmi era greu să înțeleg muzica la modă.

De vreme ce nu mai aveam ce să spun despre asta, am schimbat subiectul.

— Să-l sun pe căpitanul Matthews și să-i spun că Doakes a dispărut? am întrebat-o.

Deborah și-a șters lacrimile și a clătinat din cap.

— Kyle hotărăște, a zis.

— Da, bineînțeles, dar Deborah, în situația asta...

Și-a lovit piciorul cu pumnul, ceea ce părea lipsit de sens și dureros.

— La dracu', Dexter, nu vreau să-l pierd!

Din când în când mi se pare că aud doar o parte dintr-o înregistrare stereo, iar ăsta era unul dintre acele momente.

Habar n-aveam ce – să fiu sincer, habar n-aveam despre ce ar fi trebuit să am habar. Ce voia să spună? Ce legătură avea cu ce spusesem și de ce reacționase atât de violent? Și de ce atât de multe femei plinuțe cred că arată bine în tricouri scurte?

Cred că unele dintre nelămuririle mele mi se citeau pe față pentru că Deborah și-a desfăcut pumnul și a tras aer adânc în piept.

— Kyle nu trebuie să se lase distras, trebuie să lucreze în continuare. Trebuie să rămână cel care ia hotărâri, dacă nu, asta l-ar termina.

— De unde știi?

— Mereu a fost cel mai bun în orice făcea. Asta e toată... așa este el. Dacă începe să se gândească la ce i-a făcut Danco...

Şi-a mușcat buza și o altă lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Trebuie să rămână cine este, Dexter. Altfel îl pierd.

— În regulă.

— Nu pot să-l pierd, Dexter, a repetat.

La Mutiny era de serviciu un alt portar, dar părea să o recunoască pe Deborah, așa că doar a dat din cap când ne-a deschis ușa. Am urcat tăcuți în lift și am mers până la etajul 12.

Am trăit toată viața în Coconut Grove, așa că știam foarte bine din ziarele de scandal că Chutsky avea o cameră decorată în stil colonial britanic. Nu am înțeles niciodată de ce, dar hotelul hotărâse că stilul colonial britanic era decorul perfect pentru a transmite ambianța Coconut Grove, deși, din câte știam eu, nu fusese niciodată vreo colonie britanică pe acolo. Așa că tot hotelul era decorat în stil colonial britanic. Dar mă îndoiesc că designerul de interior sau orice colonist britanic şi-au imaginat vreodată pe cineva precum Chutsky prăbușit în patul matrimonial al apartamentului de lux unde mă condusese Deborah.

Părul nu-i crescuse la loc de când îl văzusem, acum o oră, dar măcar își schimbase salopeta portocalie cu un halat

alb pufos și stătea întins în mijlocul patului, cu capul ras, tremurând și transpirând din greu cu o sticlă de votcă Skyy golită pe jumătate lângă el. Deborah nu a încetinit pasul nici măcar când a ajuns la ușă. S-a dus glonț spre pat și s-a așezat lângă el, luându-i singura mână rămasă în mâna ei. Dragoste printre ruine.

— Debbie? a spus el cu o voce tremurată, de bătrân.

— Sunt aici, a zis ea. Culcă-te.

— Cred că nu sunt chiar atât de bun pe cât mă credeam.

— Culcă-te, a spus ea, ținându-l de mână și întinzându-se lângă el.

I-am lăsat așa.

Capitolul 27

Am dormit până târziu a doua zi. La urma urmei, meritam, nu? Deși ajunsesem la muncă pe la zece, tot eram cu mult înaintea lui Vince, a Camillei sau a lui Angel-fără-legătură, care se dăduse bolnav. O oră și patruzeci şi cinci de minute mai târziu a ajuns în sfârșit și Vince, arătând bolnav și îmbătrânit.

— Vince! am spus eu binedispus.

A tresărit și s-a rezemat de perete cu ochii închiși.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru o petrecere memorabilă.

— Mulțumește-mi mai încet, a mormăit.

— Mulțumesc, i-am șoptit.

— Cu plăcere, mi-a șoptit și s-a clătinat încet spre biroul lui.

Era o zi neobișnuit de liniștită, adică, pe lângă lipsa unor cazuri noi, departamentul de criminalistică era tăcut ca un mormânt, cu o fantomă palid-verzuie plutind pe acolo, suferind în tăcere. Din fericire, nu era nici prea mult de lucru. Pe la ora cinci eram cu hârțogăria la zi și aveam și toate creioanele în ordine. Rita mă sunase în jurul prânzului să mă invite la masă. Cred că voia să se asigure că nu fusesem răpit de vreo stripteuză, așa că i-am zis că o să trec după muncă. Nu știam nimic despre Debs, dar nici nu voiam. Eram aproape sigur că era cu Chutsky, în apartamentul lui de lux. Dar eram puțin îngrijorat pentru că Danco știa unde să-i găsească și putea să vină să-și caute proiectul lipsă. Pe de altă parte, îl avea pe sergentul Doakes cu care să se joace, ceea ce-l putea ține ocupat și fericit câteva zile.

Totuși, doar ca să mă asigur, am sunat-o pe Deborah pe mobil. A răspuns la a patra încercare.

— Ce e? m-a întrebat.

— Sper că-ți amintești că Dr. Danco nu a avut nici cea mai mică dificultate să intre acolo prima dată, nu?

— Nu am fost eu aici prima dată, mi-a răspuns.

Și părea atât de fioroasă încât trebuia să sper că nu avea să împuște pe cineva de la *room service*.

— În regulă. Fii cu ochii-n patru.

— Nu-ți face griji.

L-am auzit pe Chutsky mormăind ceva supărat în fundal și Deborah a adăugat:

— Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

Apoi a închis.

Ora de vârf a serii era în toi când am luat-o spre partea de sud a oraşului, spre casa Ritei, și fredonam vesel, când un bărbat roşu la față într-un camion mi-a tăiat calea și mi-a arătat degetul. Nu era doar sentimentul obișnuit că mă încadram în peisaj în traficul criminal din Miami; simțeam cum o mare greutate îmi fusese luată de pe umeri. Și bineînțeles, chiar îmi fusese luată. Puteam să mă duc la Rita și acolo nu mă mai aștepta Taurusul maro parcat vizavi. Puteam să mă întorc la apartamentul meu, eliberat de umbra care mă urmărea peste tot. Cel mai important, puteam să scot la plimbare Călătorul Întunecat și să petrecem timp împreună, așa cum nu mai făcusem demult. Sergentul Doakes nu mai era, dispăruse din viața mea – și, în curând, posibil să dispară și viața lui.

Mă simțeam extrem de fericit când am treversat South Dixie și am cotit spre casa Ritei. Eram liber – liber și de obligații, pentru că mă gândeam că Chutsky și Deborah aveau să stea acolo cuminți ca să recupereze timpul pierdut. În ceea ce-l privea pe dr. Danco – e adevărat că simțeam o mică tresărire de interes să-l întâlnesc și, chiar și acum, mi-aș fi rupt câteva minute din programul meu social încărcat ca

să petrec ceva timp la taclale cu el. Dar eram foarte sigur că misterioasa agenție a lui Chutsky de la Washington avea să trimită pe altcineva să se ocupe de el și n-ar fi fost de acord să dau târcoale, oferindu-mi serviciile. Odată ce am lămurit această chestiune, și cu Doakes scos din ecuație, mă întorsesem la planul A, gata să-l ajut pe Reiker să se pensioneze anticipat. Oricine trebuia să se ocupe acum de problema cu dr. Danco, sigur nu era Fericitul Dexter cel Eliberat de orice responsabilitate.

Eram așa de fericit, că am sărutat-o pe Rita când a deschis ușa, deși nu ne vedea nimeni. După cină, în timp ce Rita strângea vasele, m-am dus din nou în curtea din spate și m-am jucat de-a v-ați-ascunselea cu copiii din vecini. De data asta, era și mai palpitant. Alături de Cody și Astor, micul nostru secret făcea jocul mai interesant. Era aproape distractiv să-i vezi pe micii mei prădători în acțiune, urmărindu-i pe ceilalți copii.

După jumătate de oră de urmăriri și alergat, a devenit evident că eram copleșiți numeric de niște prădători și mai abili – țânțarii, milioane de mici vampiri dezgustători, toți groaznic de înfometați. Și așa, slăbiți de cât sânge pierduserăm, Cody, Astor și cu mine ne-am dus înapoi spre casă și ne-am regrupat în jurul mesei pentru un joc de spânzurătoare.

— Încep eu, a anunțat Astor. Oricum era rândul meu.

— Ba al meu, a spus Cody, încruntându-se.

— Ba nu. Oricum, m-am gândit eu la un cuvânt, a spus Astor. Din cinci litere.

— C, a zis Cody.

— Nu! Ai un cap! Ha! a urlat ea triumfătoare și a desenat un cap mic.

— Ar trebui să întrebi mai întâi de vocale, i-am spus lui Cody.

— Ce? m-a întrebat el încet.

— A, E, I, O, U și uneori Y, i-a spus Astor. Toată lumea știe asta.

— Ai vreun E? am întrebat-o, și s-a mai pleoștit.

— Da, a zis Astor bosumflată și a scris un E în mijloc, pe spațiile goale.

— Ha! a exclamat Cody.

Ne-am jucat vreo oră înainte de culcare. Prea devreme, seara mea magică se apropia de sfârșit și încă o dată mă pomeneam pe canapea lângă Rita. Doar că de data asta, liber de alți ochi care să mă spioneze, mi-era ușor să mă desprind din tentaculele ei și să mă îndrept spre casă și pătucul meu, cu scuze bine ticluite cum că am petrecut prea intens la Vince și că mă aștepta o zi grea la muncă. După care dus am fost, singur în noapte, mă însoțeau doar ecoul și umbra mea și cu mine. Mai erau două nopți până la lună plină și aveam să mă asigur că merita așteptarea. Urma să petrec această lună plină altfel decât cu bere Miller Lite – cu Reiker Photography Inc. În două nopți de acum încolo aveam să scap de costumul drăgălaș al Dragului şi devotatului Dexter, azvârlindu-l peste mormanul de lucruri de aruncat, eliberându-l în sfârșit pe Călătorul Întunecat.

Desigur, trebuia să găsesc mai întâi ceva dovezi, dar eram oarecum încrezător c-o voi face. La urma urmelor, aveam la dispoziție pentru asta o zi întreagă, și atunci când lucrez cot la cot cu Călătorul Întunecat, toate par că se așază la locul lor.

Încărcat de asemenea gânduri vesele și dulci și de întunecate desfătări, am condus înapoi spre apartamentul meu confortabil și m-am băgat în pat să dorm somnul profund și fără vise al celor cu conştiința curată.

A doua zi dimineață, dispoziția mea enervant de veselă s-a menținut. Când m-am oprit să iau gogoși pe drumul spre birou, am cedat impulsului de moment și am cumpărat vreo zece-doișpe, inclusiv câteva umplute cu cremă și cu glazură de ciocolată, un gest cu adevărat extravagant ce nu s-a irosit pe Vince, care în sfârşit își revenise.

— Oho, a zis el cu sprâncenele ridicate. Te-ai descurcat bine, măreţule vânător.

— Zeii pădurii ne-au zâmbit, am zis. Umplute cu cremă sau cu dulceaţă de zmeură?

— Cremă, desigur.

Ziua a trecut repede, cu o singură incursiune la locul unei crime, o dezmembrare de rutină la care s-au folosit unelte de grădinărit. Lucru mai degrabă de amator; idiotul încercase să folosească un aparat electric de tuns gardul viu, dar reuşise doar să mă facă pe mine să muncesc în plus, după ce şi-a omorât nevasta până la urmă cu o foarfecă de tuns copacii. O treabă cu adevărat scârboasă şi mizerabilă, iar dobitocul a fost prins la aeroport. O dezmembrare ca lumea e, dincolo de orice, *curată,* sau cel puţin aşa zic eu întotdeauna. Nu cu bălţi de sânge pe jos şi bucăţi de carne fleoştite pe pereţi, ca aici. O chestie ca asta demonstrează lipsa totală de clasă.

Am terminat treaba la locul crimei taman la fix ca să mă întorc în micuţul meu cubicul din laborator şi să-mi las notiţele pe birou. Aveam să le introduc în calculator şi să termin raportul abia luni, nu era nicio grabă. Nici victima, nici ucigaşul, nu plecau nicăieri.

Aşadar iată-mă, ieşind pe uşă, îndreptându-mă către parcare şi intrând în maşină, liber să cutreier ţinuturile după bunul plac. Nimeni care să mă urmărească sau care să mă îndoape cu bere sau să mă silească să fac lucruri pe care mai degrabă le-aş evita. Nimeni care să abată o lumină nedorită asupra umbrelor lui Dexter. Puteam fi din nou eu însumi, Descătuşatul Dexter, iar gândul mă înnebunea de mii de ori mai tare decât berea Ritei sau simpatia ei. Trecuse prea multă vreme de când nu mă mai simţisem astfel şi mi-am făgăduit că niciodată nu voi mai lua drept banală şi firească o asemenea bucurie.

O maşină luase foc la intersecţia dintre Douglas şi Grand şi o mulţime micuţă, dar entuziastă, se strânsese să privească. Le-am împărtăşit veselia în timp ce mă strecuram

prin ambuteiajul produs de mașinile de pompieri și m-am îndreptat spre casă.

Ajuns aici, am comandat o pizza și mi-am luat ceva notițe atente în privința lui Reiker; unde să caut dovezi, ce gen de lucruri ar fi de ajuns – o pereche de cizme roșii de cowboy erau cu siguranță un punct bun de unde să încep. Eram aproape sigur că el era; prădătorii pedofili au tendința de a găsi căi prin care să combine plăcerea cu munca, iar fotografiatul copiilor era un exemplu perfect în acest sens. Dar „aproape" nu era de-ajuns. Așa că mi-am organizat gândurile într-un fișier frumos și ordonat – nimic incriminator, desigur, plus că totul avea să fie distrus cu grijă înainte de spectacol. Până luni dimineață nu avea să mai fie nici urmă de indiciu despre ce voi fi făcut, în afara unei noi lamele în cutiuța mea de pe raft. Am petrecut o oră minunată făcând planuri și savurând o pizza mare cu anșoa, după care, în timp ce luna aproape plină începea să-mi murmure lucruri prin fereastră, am resimțit fiori de neliniște. Simțeam cum mă ating degetele de gheață ale luminii lunii, cum îmi gâdilă șira spinării, dându-mi ghes să pornesc mai iute prin noapte și să-mi încordez mușchii de prădător, adormiți de prea multă vreme.

Și de ce nu? N-ar fi fost rău deloc să mă strecor prin seara asta minunată și să arunc o privire sau două. Să mă furișez, să trag cu ochiul, nevăzut de nimeni, să merg tiptil pe urmele lui Reiker și să adulmec vântul – ar fi fost în același timp și prudent, și amuzant. Cercetașul Întunecat Dexter trebuie Să Fie Pregătit. Pe lângă asta, era vineri seară. Reiker putea foarte bine să plece de-acasă pentru vreo activitate socială – în vizită la un magazin de jucării, de exemplu. Dacă era plecat, mă puteam strecura în casa lui și să arunc o privire prin preajmă.

Și astfel m-am îmbrăcat în cele mai bune haine pentru furișări nocturne și am luat-o pe scurtătură, de la apartamentul meu în sus pe Main Highway, prin Grove și apoi către

Tigertail Avenue, îndreptându-mă către locuința modestă în care-și făcea veacul Reiker. Era într-un cartier de case mici, de beton, aflată un pic mai departe de drum și nu părea să se deosebească prin nimic de celelalte. Mașina lui Reiker era parcată acolo, un autoturism mic, roșu, Kia, ceea ce mi-a dat o vagă urmă de speranță. Roșie, precum cizmele; era culoarea lui definitorie, semn că mă aflam pe drumul cel bun.

Am trecut de două ori pe lângă casa lui. A doua oară, plafoniera din mașina lui era aprinsă și m-am sincronizat la țanc, cât să-i observ în treacăt chipul tocmai când se urca. Nu era o față din cale-afară de impresionantă: slabă, aproape fără bărbie și ascunsă-n mare parte în spatele unor ochelari cu ramă groasă și a bretonului foarte lung. Nu vedeam ce avea-n picioare, dar din câte observam în rest s-ar fi putut foarte bine să poarte cizme de cowboy, care să-l facă să pară un pic mai înalt decât era de fapt. S-a suit în mașină, a închis ușa, iar eu am continuat să dau târcoale.

Când m-am întors, mașina lui dispăruse. Am parcat ceva mai departe, pe o străduță lăturalnică, și m-am întors, strecurându-mă încet-încet în pielea mea nocturnă. Toate luminile erau stinse în curtea unui vecin, așa că am tăiat-o de-a curmezișul prin grădina lui. O casă micuță de oaspeți se afla în spatele locuinței lui Reiker, iar Călătorul Întunecat îmi șoptea în urechea lăuntrică: *studio*. Era într-adevăr locul ideal în care un fotograf să-și aranjeze lucrurile, iar un studio era fix genul de încăpere în care aș fi putut găsi fotografii incriminatoare. Deoarece Călătorul rareori se-nșală când vine vorba de asemenea lucruri, am spart încuietoarea și am intrat.

Ferestrele erau toate acoperite pe interior, dar în penumbra produsă de ușa descuiată de la intrare zărit profilul echipamentelor dinăuntru – se potriveau cu cele dintr-o cameră obscură. Călătorul avusese dreptate. Am închis ușa și am apăsat comutatorul. O lumină roșie fantomatică a inundat încăperea, era de ajuns doar cât să vezi un pic în jur. Lângă

o chiuvetă micuță se aflau tăvițele și sticlele cu substanțe chimice obişnuite, iar în stânga se afla un calculator tare drăguț și diverse echipamente digitale. Lipit de peretele cel mai îndepărtat se afla un dulap cu patru sertare și m-am hotărât să-ncep căutările acolo.

După zece minute de scotocit printre poze și negative, n-am găsit nimic mai incriminator decât câteva zeci de fotografii cu bebeluși în pielea goală aşezați pe câte un covoraș de blană, imagini care-n general ar trece drept „dulci“ chiar și-n rândul oamenilor care cred că Pat Robertson[1] e din cale-afară de liberal. În sertare nu am văzut nici urmă de compartimente secrete, și nici nu am observat alte locuri evidente în care ar fi putut fi ascunse fotografii.

Nu aveam prea mult timp; nu puteam exclude posibilitatea ca Reiker să fi plecat doar până la un magazin din apropiere să-și cumpăre o sticlă de lapte. Putea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, hotărât să se mai uite prin fișiere, zgâindu-se cu jind la zecile de pixeli drăgălași pe care-i imortalizase pe peliculă. Așa că m-am îndreptat spre calculator.

Lângă monitor se afla un raft înalt cu CD-uri, așa că le-am luat pe rând la mână. După o mulțime de discuri cu programe și alte câteva pe care scria de mână GREENFIELD sau LOPEZ, am găsit-o.

„Chestia“ găsită era o casetă de bijuterii de un roz țipător. Pe partea din față, cu litere îngrijite, stătea scris NAMBLA 9/04.

Se putea foarte bine ca NAMBLA să fie un nume rar, hispanic. Dar de asemenea este și o abreviere de la North American Man/Boy Love Association, un grup de sprijin călduț și pufos care-i ajută pe pedofili să-şi păstreze o imagine pozitivă

---

[1] Magnat media american, cunoscut pentru concepțiile sale creștin-conservatoare. Printre acestea se numără denunțarea feminismului, respingerea avortului și a căsătoriilor între homosexuali, credința că religii precum Islamul sau hinduismul sunt satanice, şi că dezastrele naturale reprezintă forme de pedeapsă divină (n.tr.).

despre ei înșiși, asigurându-i că tot ceea ce fac e perfect natural. Sigur că așa e, după cum la fel de firești sunt canibalismul și violul, dar serios, nu se cade.

Am luat CD-ul, am stins lumina și m-am strecurat înapoi în noapte.

Intors în apartamentul meu, în doar câteva minute mi-am dat seama că discul era un instruinent de vânzări, probabil omul îl avusese cu el la vreo întrunire NAMBLA și fusese oferit unor căpcăuni mai deosebiți, aleși pe sprânceană. Imaginile de pe el fuseseră aranjate în ceea ce se cheamă „thumbnail galleries“, o serie de cadre în miniatură în genul celor pe care le răsfoiau bătrânii perverși din Epoca Victoriană. Fiecare fotografie fusese estompată în mod strategic astfel încât nu puteai decât să-ți imaginezi detaliile, nu să le vezi propriu-zis.

Ah, da: o parte din cadre fuseseră decupate profesionist și erau variante editate ale celor pe care le descoperisem pe ambarcațiunea lui MacGregor. Așa că, deși nu găsisem neapărat cizmele roșii de cowboy, descoperisem îndeajuns de multe lucruri încât Codul lui Harry să fie respectat. Reiker ajunsese în topul meu. Cu inima ușoară și-un zâmbet larg pe buze, m-am rostogolit în pat, gândindu-mă la lucruri minunate și vesele, cum ar fi ce vom face în următoarea seară împreună, eu și Reiker.

A doua zi dimineață, sâmbătă, m-am trezit cam târziu și am ieșit la o alergare prin cartier. După un duș și un mic-dejun copios, am ieșit să cumpăr câteva lucruri esențiale – o rolă nouă de bandă adezivă și un cuțit ascuțit de filetat, doar cele neapărat necesare. Și deoarece Călătorul Intunecat se întindea și făcea mișcări de-ncălzire, gata să se trezească de tot, m-am oprit la un restaurant pentru un prânz întârziat. Am mâncat o friptură de vită zdravănă, bine făcută, desigur, fără absolut niciun pic de sânge. Apoi am condus încă o dată pe lângă locuința lui Reiker, pentru a vedea cum arată locul și pe zi. Reiker însuși tundea gazonul. Am

încetinit ca să-i arunc o privire; vai, avea niște pantofi sport mai vechi, nicidecum cizme roșii. Nu purta cămașă, era costeliv, slab și palid. Nicio problemă, în scurt timp aveam să-i aduc un strop de culoare.

Era o zi extrem de satisfăcătoare și productivă, Ziua Dinainte. Tocmai ce mă-ntorsesem în apartamentul meu, odihnindu-mă în liniște și învăluit în gândurile mele virtuoase, când a sunat telefonul.

— Bună, am spus eu în receptor.

— Poți veni? a zis Deborah. Avem ceva treabă de terminat.

— Ce fel de treabă?

— Nu fi bou, a zis ea. Treci încoace.

Apoi a închis.

Asta era mai mult decât ușor enervant. În primul rând, n-aveam habar de nicio treabă neterminată, și-n al doilea rând, nu știam că sunt bou – monstru, da, cu siguranță, dar per ansamblu un monstru foarte drăguț și manierat. Și mai presus de toate felul în care îmi închisese telefonul, presupunând pur și simplu că auzisem ce-avea de spus, că tremuram din toate-ncheieturile și aveam să mă supun. Plus nervii ei. Soră sau nu, lovitură sub centură sau nu, eu nu tremuram în fața nimănui.

Dar totuși, m-am supus. Călătoria scurtă până la Mutiny nu a durat mai mult decât de obicei, dat fiind că era sâmbătă după-amiază, oră la care străzile din Grove erau inundate de oameni plimbându-se brambura. M-am strecurat încetișor prin mulțime, dorindu-mi o dată-n viață să pot apăsa pur și simplu pedala de accelerație la podea și să intru în plin în hoarda rătăcitoare. Deborah îmi stricase dispoziția perfectă.

Lucrurile nu s-au îndreptat deloc când am ciocănit la ușa apartamentului de lux din Mutiny, iar ea mi-a deschis, arborând aceeași figură de om la-datorie-într-o-situație-limită, care o făcea să semene cu un pește prost dispus.

— Vino înăuntru.

— Da, stăpâne.

Chutsky ședea pe canapea. Încă nu arăta tocmai potrivit în decorul colonial britanic – poate de vină era lipsa sprâncenelor –, dar măcar părea că se hotărâse să trăiască, așadar proiectul de reconstrucție al lui Deborah dădea roade. De peretele de lângă el era sprijinită o cârjă de metal, iar omul sorbea liniștit din cafea. Un platou cu foietaje se afla pe măsuța de alături.

— Hei, amice, a strigat, dând din ciotul mâinii. Ia-ți un scaun.

Mi-am tras un scaun în stil colonial britanic și m-am așezat, mâncând şi câteva pateuri în acelaşi timp. Chutsky s-a uitat la mine de parcă ar fi avut ceva de obiectat, dar serios, măcar atâta puteau face și ei pentru mine. La urma urmelor, mă strecurasem printre aligatori hămesiți și făcusem față atacului unui păun pentru a-l salva, iar acum iată-mă, renunțând de bună voie la sâmbăta mea liberă pentru cine știe ce soi de sarcină îngrozitoare. Meritam un tort întreg.

— În regulă, a spus Chutsky. Trebuie să aflăm unde se ascunde Henker, și încă repede.

— Cine? am întrebat eu. Te referi la dr. Danco?

— Așa-l cheamă, mda. Henker. Martin Henker.

— Și trebuie *să-l găsim*? am întrebat, presimțind ceva de rău augur.

Adică de ce se uitau la mine și vorbeau la plural?

Chutsky a pufnit încet, de parcă știa că glumesc și se prinsese de asta.

— Da, exact, a spus el. Așadar, unde crezi c-ar putea fi, amice?

— De fapt, nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la el.

— Dexter, a spus Deborah, pe un ton de reproş.

Chutsky s-a încruntat. Ciudată expresia de pe chipul lui fără sprâncene.

— Ce vrei să spui? a zis el.

— Vreau să spun că nu văd de ce mai e problema mea. Nu văd de ce eu, sau chiar *noi* ar trebui să-l găsim. A obținut ce și-a dorit – de ce nu termină ce-a început, după care să plece acasă?

— Glumește? a întrebat-o Chutsky pe Deborah, iar dacă ar fi avut sprâncene cu siguranță și le-ar fi ridicat.

— Nu-l înghite pe Doakes, a spus Deborah.

— Da, dar ascultă-mă. Doakes e de-al nostru, mi-a spus Chutsky.

— Nu și pentru mine.

Chutsky a clătinat din cap.

— În regulă, problema ta. Dar tot trebuie să-l găsim pe individul ăsta. Toată treaba asta e și politică și suntem într-un rahat mare de tot dacă nu-l punem cu botul pe labe.

— Bine. Dar de ce-i asta problema mea?

Mi se părea o întrebare perfect îndreptățită, deși după reacția de pe chipul lui ai fi zis că voiam să bombardez o școală primară.

— Isuse Cristoase, a spus el, clătinând în cap de uimire și admirație. Chiar că ești culmea, amice.

— Dexter, a zis Deborah. Uită-te la noi.

M-am uitat, într-adevăr, la Deb cu ghips și la Chutsky cu cele două cioturi ale sale. Sincer să fiu, nu arătau groaznic de înfiorători.

— Avem nevoie de ajutorul tău, a zis ea.

-– Dar Debs, serios.

— Te rog, Dexter, a spus ea, știind prea bine că avea să mi se pară imposibil s-o refuz când folosea acele două cuvinte.

— Hai, mă, Debs, am zis. Aveți nevoie de un erou de acțiune, de cineva în stare să dărâme ușa și să intre în trombă, mitraliind tot ce mișcă. Eu sunt doar un tocilar bleg de la secția medico-legală.

A traversat încăperea și s-a proțăpit la doar câțiva centimetri de mine.

— Știu ce ești, Dexter, a zis ea în șoaptă. Îți amintești? Și știu că poți face asta.

Și-a pus o mână pe umărul meu, coborându-și încă și mai mult vocea.

— Kyle *are nevoie* de asta, Dex. Trebuie să-l prindă pe Danco. Altfel nu se va mai simți niciodată bărbat. E important pentru mine. Te rog, Dexter.

La urma urmelor, ce poți face când se apelează la artileria grea? Nimic în afară de a-ți aduna rezervele de bunăvoință și de a fâlfâi grațios stegulețul alb.

— În regulă, Debs, am zis.

Libertatea e un lucru atât de fragil și trecător, nu-i așa?

Capitolul 28

Oricât de puțin dornic aș fi fost să mă-nham la asta, îmi dădusem cuvântul că o ajut, așa că Bietul și Supusul Dexter a atacat problema frontal, pe dată, cu toate resursele sclipitoare ale creierului său nemaipomenit. Dar trist e că mintea mea era offline; oricât de silitor aș fi pus cap la cap indiciile, nimic nu-mi intra în inbox.

Desigur, era posibil să am nevoie de mai mult combustibil pentru a funcționa la parametri optimi, așa că am convins-o pe Deborah să mai comande pateuri și prăjituri. În timp ce ea vorbea la telefon cu cei de la *room service*, Chutsky mi-a aruncat un zâmbet transpirat, oarecum lucios, și a spus:

— Să mergem după el și să-l prindem, în regulă, amice?

De vreme ce mă întrebase atât de frumos și fiindcă trebuia totuși să-mi omor timpul cu ceva cât așteptam pateurile, am fost de acord.

Pierderea celor două membre îl eliberase oarecum psihic pe Chutsky. Deşi era un pic şubred, era mult mai deschis și mai prietenos, ba chiar părea dornic să împărtășească informații cu alții într-o manieră de neconceput pentru Chutsky cel cu patru membre complete și ochelari de soare scumpi. Și astfel, dintr-un imbold de a pune toate lucrurile cap la cap și de a afla cât mai multe detalii cu putință, am profitat de pe urma proaspăt-descoperitei sale bune dispoziții ca să aflu de la el toate numele celor care făcuseră parte din echipa din El Salvador.

Pe un carnețel galben, sprijinit într-un echilibru precar de genunchi și ținându-l cu încheietura, mâzgălea numele tuturor cu mâna dreaptă, singura.

— Manny Borges, cel pe care-l știi.

— Prima victimă.

— Aha, a zis Chutsky.

A notat numele, după care l-a tăiat cu o linie.

— Apoi era Frank Aubrey?

S-a încruntat și a scos un pic din vârful limbii în colțul gurii în timp ce scria, după care l-a tăiat și pe acesta.

— L-a ratat pe Oscar Acosta. Dumnezeu știe pe unde-o fi acum.

A notat totuși numele și a pus un semn de întrebare în dreptul lui.

— Wendell Ingraham. Locuiește pe North Shore Drive, dincolo de Miami Beach.

I-a scăpat carnețelul în timp ce scria numele, a dat să-l prindă în cădere, dar l-a ratat cu mult. S-a uitat o clipă la carnețelul aflat pe jos, apoi s-a aplecat după el și l-a recuperat. O picătură de sudoare i s-a rostogolit de pe capul complet ras.

— Ale naibii sedative, a spus. Mă cam iau de cap.

— Wendell Ingraham, am spus eu.

— Corect. Corect.

A mâzgălit restul numelui și fără să facă vreo pauză a continuat:

— Andy Lyle. Vinde mașini acum, în Davie.

Apoi într-un asalt energic și furios a scris triumfător și cel din urmă nume.

— Alți doi tipi au murit, unul e încă-n misiuni, asta e, toată echipa.

— Niciunul dintre băieții ăștia nu are idee că Danco e pe-aici?

A clătinat din cap. O altă picătură de sudoare i-a alunecat de pe cap și a zburat spre mine, ratându-mă la milimetru.

— Păstrăm discreția destul de mult asupra acestui subiect. Numai pentru-cine-trebuie-să-știe.

— Păi, și n-ar trebui și ei să afle că cineva vrea să-i transforme în perne orăcăitoare?

— Nu, nu trebuie, a spus el scrâșnind cu putere din maxilar și arătând de parcă voia să spună din nou ceva foarte dur; poate că urma să se ofere să tragă apa după ei.

Dar și-a ridicat privirea spre mine și s-a hotărât să nu adauge nimic.

— Am putea măcar să verificăm care dintre ei lipsește? am întrebat fără prea mari speranțe.

Chutsky a început să clatine din cap înainte să apuc eu să-mi termin întrebarea. Alte două picături de sudoare și-au luat zborul, una la stânga și alta la dreapta.

— Nu, în niciun caz. Oamenii ăștia sunt mereu cu ochii-n patru. Dacă-ncepe careva să se intereseze de ei, își dau seama. Și nu pot risca s-o șteargă, așa cum s-a întâmplat cu Oscar.

— Atunci cum îl găsim pe dr. Danco?

— Asta va trebui tu să afli, mi-a spus.

— Și casa de lângă Trashmore? am întrebat plin de speranță. Cea pe care ai verificat-o tu când te prefăceai că ai un clipboard în mână?

— Debbie a cerut o misiune de patrulare prin zonă. Se pare că s-a mutat o familie acolo. Nu, a continuat el, ne punem toate speranțele în tine, amice. O să-ți vină ție vreo idee.

Debs ni s-a alăturat înainte să mă gândesc ce lucru deștept aș fi putut să răspund, dar adevărul e că eram foarte surprins de atitudinea oficială a lui Chutsky față de foștii lui camarazi. Nu ar fi fost un lucru drăguț să le ofere vechilor săi prieteni șansa de a fura startul, sau măcar să-i prevină? Cu siguranță nu pretind că eu, unul, aș fi un monument de virtute și civilizație, dar dacă un chirurg țăcănit ar fi pe urmele lui Vince Masuoka, de pildă, îmi place să cred că aș găsi o

cale de a-i strecura ceva indicii despre asta în timpul unei convorbiri banale, lângă automatul de cafea. „Dă-mi, te rog, zahărul. Apropo, un doctor maniac e pe urmele tale și vrea să te lase fără membre. Vrei și-un pic de lapte condensat?“

Dar se pare că nu așa erau regulile jocului pentru tipi duri, cu maxilare mari și masculine, sau cel puțin nu pentru reprezentatul lor, Kyle Chutsky. N-avea importanță; măcar obținusem o listă de nume, ceea ce era un punct de plecare, chiar dacă nu mai aveam nimic altceva. Nu ştiam de unde să-ncep transformarea acestor date inițiale în informații cu adevărat de folos, iar Kyle nu părea să stea bine la capitolul creativitate, nu la fel de bine ca la împărtășirea informațiilor. Deborah ne era de și mai puțin ajutor. Era prinsă cu totul în aranjatul pernei lui Kyle, ștersul frunții lui arzând de febră, preocupată să se asigure că-și ia pastilele la timp, genul de dădăceală maternă de care nu o credeam în stare, dar uite că lucrurile stăteau altfel.

Devenea tot mai evident că-n acest apartament de hotel nu prea aveam ce să fac. Singurul lucru care-mi venea în minte era să mă întorc la calculatorul meu și să văd ce idei mi s-ar năzări. Și astfel, după ce am mai șterpelit încă două prăjituri de lângă mâna care-i mai rămăsese lui Kyle, m-am îndreptat spre casă, la calculatorul meu de nădejde. Nu aveam nicio certitudine că aș fi venit în cele din urmă cu ceva, dar măcar îmi luasem angajamentul că mă voi strădui. Aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri, să-nvârt problema pe toate părțile timp de câteva ore, după care să sper că cineva ar putea lipi un mesaj secret de o piatră și să mi-o arunce apoi pe fereastră. Poate că dacă piatra m-ar pocni în cap, s-ar vărsa pe jos și câteva idei.

Apartamentul meu era întocmai cum îl lăsasem, ceea ce mi s-a părut reconfortant. Ba chiar patul era făcut, de înțeles de vreme ce Deborah nu-și mai făcea veacul pe-aici. În scurt timp computerul meu a început să bâzâie și m-am apucat de căutat. Am verificat mai întâi baza de date cu tranzacții

imobiliare, dar nu erau noi achiziții care să respecte tiparul celor precedente. Și totuși, era evident că dr. Danco trebuia să stea pe undeva. Îl gonisem din vizuinile lui atent pregătite și totuși eram destul de sigur că nu avea să mai amâne lucrul la Doakes sau la cine știe cine de pe lista lui Chutsky care-i va fi atras atenția.

Cum stabilea ordinea victimelor? În funcție de vârstă sau rang? În funcție de cât de rău îl enervaseră? Sau era totul la întâmplare? Dac-aș fi știut măcar asta, ar fi devenit oarecum posibil să dau de el. Trebuia să se ducă undeva, iar operațiunile lui nu erau genul de lucruri care s-ar putea duce la bun sfârșit într-o cameră de hotel. Atunci încotro să se fi dus?

În cele din urmă nu am avut parte de vreo piatră care să-mi spargă geamul și să mă pocnească în cap, ci doar o idee foarte mică și vagă a început să meargă tiptil pe podeaua creierului lui Dexter. Danco trebuia să meargă undeva și să înceapă lucrul la Doakes, era evident asta, și nu avea timp să-și aranjeze o altă ascunzătoare sigură. Indiferent unde s-ar fi dus, trebuia să fie pe lângă Miami, aproape de victime, și nu putea să-și asume riscul de a alege un loc la întâmplare. O casă aparent goală putea să devină subiect de interes peste noapte pentru cumpărători, iar dacă s-ar fi strecurat forțând intrarea într-o locuință părăsită pentru moment n-ar fi ştiut când putea trece pe-acolo vărul Enrico, într-o vizită pe nepusă masă. Atunci… de ce n-ar folosi pur și simplu locuința viitoarei sale victime? Probabil credea că Chutsky, singurul care știa lista potențialelor victime, era ieșit din schemă o vreme și nu l-ar fi urmărit. Mutându-se în casa următorului nume de pe listă ar fi putut amputa două membre dintr-o singură mișcare de bisturiu, folosind locuința viitoarei victime pentru a-l termina pe Doakes, după care să-nceapă lucrul liniștit, fără grabă, la fericitul proprietar al casei.

Ideea avea foarte multă logică și era un punct de pornire cu mult mai bun decât lista de nume. Dar chiar și-n cazul în care se dovedea că aveam dreptate, care era următoarea victimă?

Afară s-au auzit tunete puternice. M-am uitat din nou la lista de nume și am oftat. De ce nu mă aflam eu altundeva acum? Chiar și un joc de spânzurătoarea cu Astor și Cody ar fi fost mult mai bun decât corvoada asta frustrantă. Trebuia să mă țin de capul lui Cody, să afle mai întâi vocalele. Apoi restul cuvântului avea să apară de la sine. După ce ar fi ajuns să stăpânească la perfecția treaba asta, aș fi putut începe să-l învăț alte lucruri, mult mai interesante. Foarte ciudat să trebuiască să te ocupi de educația copiilor, dar adevărul e că eram nerăbdător. Mare păcat că avusese deja grijă de câinele vecinilor – ar fi fost un punct de plecare perfect pentru a învăța ce-nseamnă siguranță și a deprinde în același timp un pic de tehnică. Puștiul avea atât de multe de învățat. Toate lecțiile bătrânului Harry aveau să ajungă acum la o nouă generație.

Și-n vreme ce mă gândeam la cum îl voi ajuta pe Cody pe viitor, mi-am dat seama că prețul pe care trebuia să-l plătesc era să accept logodna cu Rita. Puteam într-adevăr să trec prin asta? Să-mi părăsesc apucăturile de burlac libertin și să mă stabilesc într-o viață de binecuvântare domestică? Ciudat, dar mi-am dat seama că era posibil să mă descurc. Cu siguranță copiii meritau un mic sacrificiu, iar transformarea Ritei într-un alibi permanent ar atrage și mai puțin atenția asupra mea. E mult mai puțin probabil ca bărbații fericiți în căsnicie să facă genul de lucruri după care tânjeam eu.

Poate că m-aș descurca. Vedem. Desigur, asta era doar o amânare. Nu mă apropia nicidecum de seara pe care urma să o petrec în compania lui Reiker și nici de găsirea lui Danco. Am sunat adunarea simțurilor mele zăpăcite care-ncotro și m-am uitat din nou la lista de nume. Borges și Aubrey erau rezolvați. Mai urmau Acosta, Ingraham și Lyle. Neavând habar că avea întâlnire cu dr. Danco. Doi doborâți, trei la

rând, asta fără să-l punem la socoteală pe Doakes, care probabil simțea tăișul chiar acum, cu Tito Puente în fundal și cu doctorul aplecat asupra lui cu bisturiul nespus de sclipitor, conducându-l pe sergent în dansul dezmembrărilor. „Dansează cu mine, Doakes." *Baila conmigo, amigo,* cum ar fi zis Tito Puente. Desigur, un pic cam greu să dansezi fără picioare, dar efortul ar fi meritat din plin.

Și între timp, iată-mă dansând în cerc, exact cum aș fi făcut dacă drăguțul de doctor mi-ar fi tăiat un picior.

În regulă: să presupunem că dr. Danco era în casa victimei sale actuale, fără să-l mai punem la socoteală pe Doakes. Bineînțeles, habar n-aveam cine ar putea fi. Și asta cu ce mă ajuta? Când cercetarea științifică era scoasă din ecuație, nu ne rămâneau decât niște presupuneri fericite. Elementar, dragul meu Dexter. Ala-bala-portocala…

Degetul mi s-a oprit pe bilețelul cu numele lui Ingraham. Așa rămâne atunci, nu? El trebuia să fie. Iar eu eram Regele Olaf al Norvegiei.

M-am ridicat și m-am dus la fereastra de unde mă holbasem de atâtea ori la sergentul Doakes care obișnuia să-și parcheze peste stradă Taurusul maroniu. Nu mai era acolo. În curând nu mai avea să fie nicăieri, dacă nu-l găseam. Mă visase mort sau în pușcărie, iar eu aş fi fost mai fericit dacă pur și simplu dispărea – pe bucățele sau tot odată, mi-era totuna. Și totuși, iată-mă făcând ore suplimentare, forțând la maximum mașinăria minunată a lui Dexter ca să-l salvez – ca el să mă omoare sau să mă bage la zdup. Mai e de mirare că ideea de viață a ajuns să fie supraevaluată?

Ironie sau nu, luna aproape perfectă s-a furișat de după copaci. Și cu cât mă uitam mai mult afară, cu atât simțeam mai mare greutatea acestei luni crude, împroșcând culori imediat sub linia orizontului și suflându-mi deja un fior fierbinte și rece pe șira spinării, îndemnându-mă să acționez, încât m-am trezit luându-mi cheile de la mașină și îndreptându-mă spre ușă. La urma urmelor, de ce nu m-aș

duce să verific? Nu dura mai mult de o oră și n-aveam de ce să le explic lui Debs sau lui Chutsky care fusese logica mea.

Mi-am dat seama că ideea părea tentantă în parte pentru că era ușoară și rapidă, iar dacă dădea roade, aveam să mă întorc la greu câștigata mea libertate exact la timp pentru întâlnirea cu Reiker din următoarea seară – mai mult, începea să mi se facă poftă de un mic antreu. De ce să nu-mi fac încălzirea cu dr. Danco? Cine avea să-mi reproșeze dacă aveam să-i fac eu lui ce le făcuse el cu dragă inimă celorlalți? Dacă trebuia să-l salvez pe Doakes ca să pun mâna pe Danco, asta e, nimeni n-a zis că viața e perfectă.

Așa că iată-mă, îndreptându-mă spre nord, pe autostrada Dixie, apoi pe I-95, până spre 79th Street Causeway, apoi drept spre zona Normandy Shores din Miami Beach, unde locuia Ingraham. Se înnoptase când am ajuns pe strada lui și am traversat-o încet. Pe alee era o dubă verde-închis, foarte asemănătoare cu cea albă pe care o accidentase Danco acum câteva zile. Era parcată lângă un Mercedes destul de nou și părea stingheră în cartierul ăsta luxos. Acu-i acu', mi-am zis eu. Călătorul Întunecat a început să turuie cuvinte de încurajare, dar am depășit virajul, casa și un teren viran înainte să opresc. Imediat după colț am frânat.

Duba verde nu avea ce căuta acolo judecând după genul de cartier în care se afla. Bineînțeles, poate Ingraham chemase niște muncitori să-i zugrăvească, iar băieții s-au hotărât să rămână până terminau treaba. Dar nu prea îmi venea a crede și nici Călătorului Întunecat. Am scos telefonul s-o sun pe Deborah.

— Cred că am dat peste ceva, i-am spus când a răspuns la telefon.

— Ce ți-a luat așa de mult? m-a întrebat.

— Cred că dr. Danco lucrează în casa lui Ingraham din Miami Beach, i-am zis.

A urmat o pauză scurtă în care aproape că am putut s-o aud cum se încruntă.

— De ce crezi asta?

Ideea de a-i explica faptul că bănuiala mea era doar o bănuială nu prea îmi făcea cu ochiul, așa că i-am spus:

— E o poveste lungă, surioară. Dar cred că am dreptate.

— Crezi, a spus ea. Dar nu ești sigur.

— O să fiu sigur în câteva minute, i-am zis. Am parcat după colț și în față e o dubă care pare cam nelalocul ei în cartierul ăsta.

— Nu te mișca de acolo, a spus. Te sun eu înapoi.

A închis și m-a lăsat să mă uit mai departe la casă. Era un unghi cam ciudat, din care nu puteai urmări casa fără să nu rămâi cu gâtul sucit. Așa că am întors mașina cu fața spre stradă, aproape de curbă, iar acum casa rânjea la mine și iată... Ițindu-și capul după copaci, tăind raze spălăcite de lumină în peisajul dezgustător. Luna aia ca un far, râzând ca întotdeauna. Iat-o.

Puteam să-i simt degetele reci înghiontindu-mă, înțepându-mă, necăjindu-mă și chemându-mă să fac ceva nesăbuit, dar minunat, și trecuse atât de multă vreme de când o ascultasem ultima dată încât șoaptele răsunau de două ori mai puternice, pătrunzându-mi în cap și coborând pe șira spinării. Între noi fie vorba, care-ar fi fost problema dacă eram absolut sigur înainte să mă sune Deborah? Nu aveam să fac, bineînțeles, nicio prostie, dar să ies ușor din mașină și să trec pe stradă, o plimbare sub lumina lunii, pe lângă niște case liniștite. Și dacă din întâmplare se ivea șansa să mă joc puțin cu doctorul...

Era ușor iritant să observ că respirația mea era un pic întretăiată când m-am dat jos din mașină. Rușine să-ți fie, Dexter. Unde e renumitul tău sânge rece? Poate se scursese tot de la timpul petrecut în ascunzătoare, și poate că aceeași pauză mă făcuse o idee cam prea nerăbdător, dar asta nu ar fi fost bine. Am tras aer adânc în piept, îndelung, pentru

a mă liniști și am luat-o în sus pe stradă, un monstru ca oricare altul ieșit afară pentru plimbarea de seară pe lângă o clinică improvizată de disecții. Bună, vecine, frumoasă noapte pentru a tăia un picior, nu-i așa?

Cu fiecare pas pe care-l făceam, apropiindu-mă de casă, am simțit acel Ceva crescând tot mai mult și mai puternic înlăuntrul meu, și în același timp degetele bătrâne și reci se încleştau pentru a-l ține pe loc. Eram gheață și foc, viu și mort sub lumina lunii, și pe când mă apropiam de casă murmurele au prins a se-nteți în vreme ce auzeam şi sunetele vagi care răzbăteau dinăuntru, un duo de percuție și saxofon care aducea bine de tot cu Tito Puente, așa încât nu mai aveam nevoie de șoaptele tot mai aprinse pentru a-mi da seama că avusesem dreptate, că aici era într-adevăr locul în care doctorul își stabilise clinica.

Era aici și era pus pe treabă.

Și-acum ce aveam de gând să fac în privința asta? Desigur, soluția inteligentă ar fi să mă-ndrept încetișor înapoi spre mașină și să aștept telefonul lui Deborah, dar era oare o noapte a înțelepciunii, cu acest rânjet poetic al lunii, simțind fiori de gheață în vene, ce-mi dădeau ghes să continui?

Și astfel, am alunecat în umbra casei alăturate, strecurându-mă cu grijă în curtea din spate, şi am sărit după casa lui Ingraham. O lumină foarte puternică s-a văzut la fereastra din spate și m-am furișat în curte, la umbra unui copac, aproape, tot mai aproape. Alți câțiva pași înceți, ca de pisică, și aproape vedeam fereastra. M-am apropiat și mai mult, chiar lângă linia umbrei pe care o lăsa lumina din casă pe pământ.

Din locul în care mă aflam acum, puteam cel puțin să privesc pe geam, în sus, într-un unghi câș, cât să văd tavanul încăperii. Și iată oglinda pe care Danco părea atât de dornic să o folosească, dezvăluindu-mi jumătate din masă… și ceva mai mult de jumătate din Sergentul Doakes.

Era legat fedeleş, complet imobilizat, până și capul proaspăt ras era lipit de masă. Nu puteam ghici prea multe detalii, dar din câte vedeam ambele mâini lipseau de la încheietură. Mâinile mai întâi? Foarte interesant, o abordare complet diferită decât cea pe care o avusese la Chutsky. Cum hotăra dr. Danco ce se potrivea în cazul fiecărui pacient în parte?

M-am pomenit tot mai intrigat de omul acela și de munca lui; în toată treaba asta era implicat un simț al umorului tare bizar și, oricât de prostesc ar fi fost, îmi doream să aflu măcar un pic mai mult despre cum funcționa. M-am apropiat cu încă un pas.

Muzica s-a oprit și m-am oprit și eu odată cu ea, și apoi, în vreme ce ritmul de mambo se relua, am auzit o tuse metalică în spatele meu și am simțit cum sunt prins de umăr, cum ceva mă împunge și mă gâdilă, după care m-am întors și am dat cu ochii de un omuleț cu ochelari mari, cu ramă groasă, care se holba la mine. Ținea în mână ceva ce semăna cu un pistol de paintball, și abia am apucat să mă indignez că era ațintit înspre mine înainte să-mi înlăture cineva toate oasele picioarelor și să simt cum mă topesc în iarba plină de rouă, și luminată de razele lunii, acolo unde totul era întunecat și plin de vise.

Capitolul 29

Tăiam de zor la un om din cale-afară de rău pe care-l legasem fedeleş cu bandă adezivă și-l lipisem de masă, dar nu știu cum se făcea că parcă ar fi fost de cauciuc cuțitul, și doar se curba de la un capăt la altul. Am scotocit un pic și am luat un ferăstrău de oase uriaș, pe care l-am îndreptat asupra aligatorului de pe masă, dar, în loc să mi se dezvăluie, adevărata bucurie lăsa locul durerii, fiindcă îmi tăiam de fapt propriile brațe. Încheieturile mă usturau și mă dureau, dar n-am putut să mă abțin să nu le tai, după care am nimerit o arteră și un roșu groaznic de aprins a țâșnit peste tot, orbindu-mă cu o ceață stacojie, după care m-am pomenit în cădere, am simțit cum cad pentru totdeauna în întunecimea golului din mine, în care formele înfiorătoare se amestecau și scânceau și mă smunceau, până când m-am prăbușit lângă două băltoace roșii îngrozitoare de pe podea, deasupra cărora luceau două luni fantomatice, ordonându-mi: Deschide ochii, ești treaz…

După care totul a redevenit limpede, cele două luni fiind de fapt perechea de ochelari cu lentile groase, încastrate în rame mari și negre, proptită pe nasul unui om mic de statură, slab, cu mustață, care se apleca deasupra mea cu o seringă în mână.

Dr. Danco, bănuiesc?

Nu credeam că am spus asta cu glas tare, dar omul a dat din cap și mi-a spus:

— Da, așa mi se spune. Și tu cine ești?

Avea un accent un pic ciudat, de parcă ar fi trebuit să se gândească mult la fiecare cuvânt în parte. Se simțeau urmele accentului cubanez, dar nu era ca și cum ar fi fost vorbitor nativ de spaniolă. Nu ştiu de ce, vocea lui m-a făcut tare nefericit, de parcă ar fi conținut un strop de aromă de alungat Dexterul, sau ceva asemănător. Dar în interiorul creierului meu de reptilă, un bătrân dinozaur și-a ridicat capul și a scos un răcnet drept răspuns, și astfel nu m-am ferit, cum aș fi fost tentat la început. Am încercat să clatin din cap, dar mi s-a părut groaznic de greu.

— Nu încerca să te miști, a spus el. N-o să-ți meargă. Dar nu-ți face griji, vei putea să vezi tot ce-i fac prietenului tău de pe masă. După care, în scurt timp, va veni și rândul tău. Apoi vei putea să te vezi din nou, în oglindă.

Mi-a făcut cu ochiul și o vagă urmă de umor i se putea ghici în voce.

— E o treabă minunată, asta cu oglinzile. Știai că dacă cineva stă afară și se uită într-o oglindă poate fi văzut dinăuntrul casei?

Suna de parcă ar fi fost un profesor de școală generală care-i explica o glumă unui elev de care era foarte atașat, numai că acesta era prea bătut în cap s-o priceapă. Și m-am simțit îndeajuns de tâmpit ca să aibă o logică pentru mine, fiindcă mă vârâsem în treaba asta animat de gânduri care nu erau mai profunde decât „Moaaamă, ce interesant!“ Propria mea nerăbdare condusă de lună mă făcuse neatent, iar omul mă văzuse că trăgeam cu ochiul de afară. Cu toate astea, tipul jubila, chestie foarte enervantă, astfel încât aproape simțeam nevoia să zic ceva, oricât de slab.

— Da, știam, am spus. Și îți dai seama că această casă are și o ușă frontală? Numai că de data asta nu mai stă de pază niciun păun.

A clipit.

— Ar trebui să intru în panică? a întrebat.

— Ei bine, niciodată nu se știe cine ar putea da buzna neinvitat.

Dr. Danco și-a ridicat colțul din stânga al gurii poate cu un sfert de centimetru mai sus.

— Ei bine, a zis el, dacă prietenul tău de pe masă e un exemplu elocvent în acest sens, cred că s-ar putea să n-am de ce să-mi fac griji, nu-i așa?

Trebuie să recunosc că avea pe undeva dreptate. Titularii nu prea făcuseră impresie bună; de ce-ar fi trebuit să se teamă de rezerve? Dacă nu m-aș fi simțit oarecum amețit de sedativele pe care le folosise asupra mea, sunt destul de sigur că aș fi găsit ceva mult mai inteligent de zis, dar din nefericire adevărul e că mă simțeam încă aruncat într-un soi de ceață.

— Sper totuși că n-ar trebui să cred că ajutoarele de care spui sunt pe drum? a zis.

Mă-ntrebam același lucru, dar nu părea tocmai inteligent să afirm asta.

— Crede ce vrei, am zis în schimb, sperând că o asemenea afirmație era suficient de ambiguă încât să-l facă să se oprească un pic și înjurându-mi încetineala minții.

— În regulă, atunci, a spus el. Cred c-ai venit aici singur. Deși sunt curios să aflu de ce.

— Voiam să-ți studiez tehnica, am zis.

— Ah, bun. Voi fi bucuros să ți-o prezint – la primă mână.

A zâmbit discret din nou, după care a adăugat:

— Apoi la picioare.

A așteptat o clipă, probabil nerăbdător să vadă dacă aveam să mă amuz de jocul lui de cuvinte. M-am simțit foarte prost să-l dezamăgesc, dar probabil că mai târziu avea să mi se pară mai amuzant totul, dacă aveam să scap cu viață.

Danco m-a bătut pe braț și s-a aplecat ușor către mine.

— Știi, va trebui totuși să-ți aflu numele. N-are haz altfel.

Mi l-am și închipuit zicându-mi pe nume în vreme ce eram legat de masă, și nu era tocmai genul de tablou foarte vesel.

— Îmi spui cum te cheamă? m-a întrebat.

— Rumplestiltskin, am zis.

S-a holbat la mine cu ochii mari, din spatele lentilelor groase. Apoi mi-a căutat în buzunarul de la spate și mi-a scos portofelul. A răscolit prin el și a dat de permisul de conducere.

— Ah, sigur, *tu eşti* Dexter. Felicitări pentru logodnă!

A lăsat să cadă lângă mine portofelul și m-a bătut ușor pe obraz.

— Uită-te și învață, fiindcă în scurtă vreme aceleași lucruri ți le voi face și ție.

— Ce frumos din partea ta, am zis.

Danco s-a încruntat.

— Serios, ar trebui să fii mai speriat, mi-a spus. De ce nu ești?

Și-a țuguiat buzele.

— Interesant. O să cresc dozajul data viitoare.

După care s-a ridicat și s-a îndepărtat.

Am rămas într-un ungher întunecat, lângă o măturică și-o găleată, uitându-mă la el cum se plimbă prin bucătărie. Și-a făcut o ceașcă de cafea cubaneză instant și a adăugat o cantitate uriașă de zahăr. Apoi s-a întors în mijlocul camerei, aruncând o privire atentă spre masă și sorbind din cafea gânditor.

— Nahma, a zis pe un ton implorator chestia de pe masă, care fusese cândva sergentul Doakes. Nahana. Nahma.

Desigur, limba îi fusese îndepărtată – simbolism evident care trimitea către persoana despre care Danco era convins că l-a turnat.

— Da, știu, a spus Dr. Danco. Dar până acum n-ai ghicit nici măcar una.

Aproape lăsa impresia că zâmbește când a spus asta, deși chipul lui nu părea să fi fost alcătuit pentru a oglindi și alte trăiri în afară de un interes acerb. Dar a fost de ajuns pentru a-l arunca iarăși pe Doakes într-un vacarm de schelălăieli, încercând din răsputeri să-și desfacă legăturile. Nu prea a funcționat și nici dr. Danco nu părea a fi preocupat de asta, îndepărtându-se în timp ce sorbea din cafea și fredona fals o piesă de Tito Puente. În timp ce Doakes se zbătea, am observat că nu mai avea piciorul drept, la fel cum îi dispăruseră şi mâinile și limba. Chutsky povestise că piciorul îi fusese îndepărtat dintr-odată. Doctorul, în mod evident, trăgea de timp de data asta. Iar apoi, când urma să vină și rândul meu, cum avea să se decidă ce trebuie eliminat mai întâi si când?

Încetul cu încetul, creierul meu ieșea din ceață. Mă întrebam câtă vreme rămăsesem inconștient. Nu părea să fie genul de lucru pe care l-aș fi putut discuta cu doctorul.

„Dozajul", așa zisese. Ținea o seringă în mână când m-am trezit, arătându-se mirat că nu eram mai speriat de-atât, desigur. Ce idee minunată, să le injectezi pacienților cine știe ce substanță psihotropă pentru a le spori sentimentul de groază lipsită de speranță. Mi-aș fi dorit să știu și eu cum să fac asta. De ce nu urmasem o pregătire medicală? Dar, desigur, era un pic cam târziu să-mi fac griji din pricina asta. Și-n orice caz, părea că dozajul fusese potrivit la fix pentru Doakes.

— Ei bine, Albert, i-a spus doctorul sergentului cu o voce foarte liniștită și plăcută, sorbind din cafea. Ce cuvânt e?

— Nahana! Nah!

— Nu cred că-i corect. Deși poate, dacă ai fi avut limbă, ar fi fost corect. Mă rog, în orice caz, a spus el, după care s-a aplecat peste marginea mesei și a făcut un mic semn pe hârtie, de parcă tăia ceva. E un cuvânt mai degrabă lung, a adăugat el. Din şapte litere. Trebuie să accepți și binele, și răul.

Apoi a lăsat jos creionul și a luat un ferăstrău, și-n timp ce Doakes se zbătea înnebunit în legături, doctorul i-a tăiat laba

stângă a piciorului, chiar deasupra gleznei. A făcut-o foarte repede și curat, lăsând bucata de picior lângă capul lui Doakes în vreme ce el s-a întins către tava cu instrumente, de unde a ales unul care semăna cu un pistol de lipit. L-a aplicat pe rană și a sfârâit un abur umed când a cauterizat ciotul pentru a minimiza pierderile de sânge.

— Bun așa, a spus.

Doakes a scos un sunet gâtuit și a rămas fără glas în timp ce mirosul de carne prăjită se răspândea prin încăpere. Dacă ar fi avut noroc, ar fi rămas inconștient o vreme.

Eu, din fericire, eram o idee mai conștient. În timp ce substanțele din pistolul cu care mă împușcase doctorul începeau să mi se evapore din creier, o idee oarecum alunecoasă, dar strălucitoare, începea să se înfiripe.

Ah, memoria. Nu-i așa că e un lucru drăgălaș? Chiar și dacă ne aflăm în mijlocul celor mai înfiorătoare lucruri, avem amintiri care să ne înveselească. Eu, de pildă, stăteam acolo neajutorat, capabil doar să privesc cum i se întâmplau lucruri groaznice sergentului Doakes și știind că-n scurt timp urma să-mi vină rândul și mie. Dar chiar și așa, îmi rămâneau amintirile.

Iar acum rememoram ceva ce-mi spusese Chutsky, atunci când l-am salvat.

„Când m-a adus aici", zisese el, „a spus *zece* și m-a întrebat ce cuvânt ghicesc."

La vremea respectivă mi se păruse ceva relativ ciudat și mă gândisem că poate Chutsky doar își închipuise asta, ca efect secundar al medicamentelor.

Dar tocmai ce-l auzisem pe doctor spunându-i același lucru lui Doakes: „Ce cuvânt e?" Urmat de: „Din şapte litere". După care a făcut un semn pe o bucată de hârtie lipită de masă.

Întocmai așa cum lângă fiecare dintre victimele pe care le găsisem se aflase câte o bucată de hârtie, de fiecare dată cu un singur cuvânt, ale cărui litere erau tăiate de-a curmezișul.

ONOARE, LOIALITATE. Ironia sorții, desigur: Danco reamintindu-le foștilor camarazi despre virtuțile la care renunțaseră atunci când l-au dat pe mâna cubanezilor. Și apoi bietul Burdett, cel trimis de la Washington și pe care îl găsiserăm între ruinele casei din Miami Shores. Nu fusese o provocare mentală serioasă. Doar opt litere mâzgălite la repezeală: hârțogar. După care brațele, picioarele și capul fuseseră tăiate și despărțite de corp. H-Â-R-Ț-O-G-A-R. Braț, picior, picior, braț, cap. Simplu ca bună ziua.

Era oare cu putință? Știam că-n cazul meu Călătorul Întunecat are simțul umorului, dar era un umor mai negru – jucăuș, năstrușnic, prostesc chiar.

Cum fusese și plăcuța de înmatriculare cu Alege Viața. Și toate celelalte lucruri pe care le observasem la comportamentul doctorului.

Părea totul complet de necrezut, dar...

Doctor Danco juca un mic joc în timp ce tăia și ciopârțea în stânga și-n dreapta. Poate că-l jucase și cu alții în lungii ani de detenție din Insula Pinilor, și poate că ajunsese să i se pară extrem de potrivit ca răzbunare strengărească. Fiindcă era limpede că-l juca fix acum, cu Doakes, cu Chutsky, cu toți ceilalți. Era oarecum absurd, dar era singura chestie care avea cât de cât o noimă.

Doctor Danco juca spânzurătoarea.

— Ei, a zis el venind din nou lângă mine. Cum crezi că se descurcă prietenul tău?

— Cred că l-ai cam ciuntit.

Și-a întors capul într-o parte și limba lui mică și uscată a ieșit afară, plimbându-se peste buze în vreme ce se holba la mine cu ochii lui mari, care nu clipeau niciodată, dincolo de lentilele groase.

— Bravo, a spus și m-a bătut din nou pe braț. Nu cred că ești convins cu adevărat că ți se va întâmpla și ție asta. Poate că un zece te va convinge.

— E și vreun „e“ prin cuvânt? l-am întrebat și s-a lăsat ușor pe spate, de parcă cine știe ce miros respingător se ridicase dinspre șosetele mele.

— Ei bine, a spus el, tot fără să zâmbească, după care ceva ce ar fi putut aduce vag cu un zâmbet i s-a ivit în colțul gurii. Da, este un „e“. Dar desigur, ai ghicit când nu-ți venise rândul, așa că…

A ridicat din umeri, cu un gest vag.

— Ai putea să-l socotești ca o încercare ratată pentru sergentul Doakes, am sugerat, încercând să-i vin în ajutor.

A dat din cap.

— Nu prea îl placi. Înțeleg, a zis el și s-a încruntat un pic. Chiar și-așa, tot ar trebui să fii un pic mai înfricoșat.

— Să-mi fie frică de ce? am întrebat.

Bravadă goală, recunosc, dar de câte ori ai șansa să înfrunți un nemernic autentic? Iar lovitura a părut să-și atingă ținta; Danco s-a holbat la mine îndelung înainte să clatine foarte ușor din cap.

— Ei bine, Dexter, a zis el, văd că ni se va tăia macaroana.

Apoi a zâmbit în felul lui discret, aproape invizibil.

— Printre alte lucruri, a adăugat, și o umbră veselă și întunecată s-a ițit în spatele lui în timp ce vorbea, aruncând o provocare vioaie înspre Călătorul Întunecat, care s-a aplecat în față și a zbierat la rândul lui.

Pentru o clipă ne-am înfruntat astfel, după care a clipit, o singură dată, și s-a ridicat în picioare. S-a întors la masa pe care Doakes dormea dus în liniște și pace, iar eu m-am prăbușit în colțișorul meu confortabil, întrebându-mă cu ce minune va fi în stare Marele Dexterini să vină pentru a reuși cea mai mare evadare din viața lui.

Desigur, știam că Deborah și Chutsky erau pe drum, dar asta mi se părea mai îngrijorător decât orice altceva. Chutsky ar fi insistat să-și recapete bărbăția atacând chiar și din cârje și ținând un pistol în singura mână validă, și chiar și dacă i-ar fi îngăduit lui Deborah să-l acopere, ea avea un

ghips destul de mare, cât să-i îngreuneze orice mișcare. Cu greu ar fi trecut drept o echipă de salvare care să-ți inspire încredere. Nu, trebuia să resemnez la gândul că ungherul meu din bucătărie avea să devină foarte aglomerat, urma să stăm toți trei cot la cot, legați și sedați, fără ca nimeni să ne vină în ajutor.

Și adevărul e că, în pofida scurtei mele porniri de a purta un dialog eroic, eram încă destul de amețit de cine știe ce-o fi fost în seringa adormitoare a lui Danco. Așadar, eram sedat, legat fedeleș și singur cuc. Dar întotdeauna, în orice situație, e și ceva bun, dacă priveşti cu atenție. Încercând să găsesc un gând pozitiv referitor la situația mea, mi-am dat seama că puteam să mă bucur de un lucru: până acum nu fusesem atacat de șobolani turbați.

Tito Puente a trecut la o melodie nouă, ceva mai lentă, iar eu am devenit și mai filosof. C-o moarte toți suntem datori. Dar chiar și-așa, asta nu se încadra pe lista celor zece căi preferate de a dispărea de pe lumea asta. Numărul unu pe lista mea era să adormi și să nu te mai trezești, și-a devenit rapid și mai dezagreabil.

Ce-aveam să văd când muream? Nu mă pot convinge să cred în suflet, în rai și-n iad sau în altă aiureală de genul ăsta. La urma urmei, dacă oamenii au suflet, n-ar însemna că am și eu unul? Și vă asigur că n-am. Fiind ceea ce sunt, cum ar fi posibil aşa ceva? De neconceput. E îndeajuns de greu doar să fii în pielea mea. Să fiu eu, bașca un suflet și-o conștiință, plus amenințarea cine știe cărui fel de viață de apoi ar fi fost cu neputință.

Dar să mă gândesc că unicul și minunatul de mine avea să se ducă pentru totdeauna și să nu mai revină niciodată era foarte trist. Tragic de-a dreptul. Poate că ar fi trebuit să iau în calcul reîncarnarea. Acolo nu aveai control, desigur. Mă puteam întoarce în lume ca un cărăbuș sau, mai rău, ca un monstru asemenea mie. N-ar fi fost nimeni care să bocească după mine, mai ales dacă Debs s-ar fi stins tot acum. Egoist

cum sunt, speram s-o mierlesc eu primul. Doar ca să scap mai repede. Toată șarada asta dura deja de prea multă vreme. Era timpul să-i punem punct. Poate că era la fel de bine și-așa.

Tito a început să cânte o melodie nouă, foarte romantică, fredonând ceva de genul „Te amo“ și-acum că mă gândeam la asta mi-am dat seama că și Rita ar fi suferit după mine, aşa prost cum sunt. Și Cody și Astor, așa defecți cum sunt, tot mi-ar fi simțit întrucâtva lipsa. Nu știu cum se face, dar recent se pare că ajunsesem să trag după mine un întreg marfar cu atașamente emoționale. Cum de mi se întâmplau mie asemenea lucruri? Și oare nu-mi trecuseră prin minte cam aceleași gânduri foarte recent, când mă aflam sub apă în mașina răsturnată a lui Deborah? De ce pierdeam în ultima vreme atât de mult timp cu muritul, în loc să fac lucrurile direct, ca lumea? Fiindcă știam prea bine, de fapt nu era mare lucru.

L-am auzit pe Danco zdrăngănind prin preajmă o tavă cu instrumente și m-am întors să mă uit. Încă îmi era greu să mă mișc, dar parcă începea să-mi fie ceva mai lesne și am reușit să-l văd destul de clar. Avea în mână o seringă mare și s-a apropiat de sergentul Doakes ținând instrumentul în sus, de parcă și-ar fi dorit să fie văzut și admirat.

— E timpul să te trezești, Albert, a spus el vesel și a înfipt acul în brațul lui Doakes.

Timp de o clipă, nu s-a întâmplat nimic; apoi Doakes s-a trezit și a scos o serie de gemete și mormăieli încântătoare, iar dr. Danco a rămas nemișcat, uitându-se la el și savurând momentul, cu seringa orientată-n sus.

S-a auzit un soi de bufnitură înăbușită din partea din față a casei, iar Danco s-a învârtit pe călcâie și a luat pistolul de paintball tocmai când în cadrul ușii a apărut silueta cheală a lui Kyle Chutsky. Așa cum mă temeam, se sprijinea în cârjă și ținea un pistol în ceea ce până și eu îmi puteam da seama că era o mână transpirată și nesigură.

— Nenorocitule, a spus Kyle, iar Danco l-a împușcat cu pistolul de paintball o dată, şi încă o dată.

Chutsky s-a holbat la el, cu falca picată, iar Danco a lăsat jos arma când l-a văzut că începe să se prelingă pe podea.

Însă chiar în spatele lui Chutsky, nevăzută până când el nu s-a prăbușit la pământ, se afla Deborah, draga mea surioară, cel mai frumos lucru pe care-l văzusem eu vreodată, alături de pistolul Glock pe care-l ținea ferm în mâna dreaptă. Nu s-a oprit să transpire sau să-l facă pe Danco în fel și chip. Doar a strâns și mai tare din dinți și a tras repede, de două ori, în Danco, fix în mijlocul pieptului, iar împușcăturile l-au dat pe spate și omul a picat peste Doakes, care chităia înnebunit.

Pentru câteva clipe destul de lungi, totul a rămas nemişcat şi s-a lăsat liniştea, asta dacă nu-l punem la socoteală pe neobositul Tito Puente. Apoi Danco a alunecat lângă masă, iar Debs a îngenuncheat lângă Chutsky să-i ia pulsul. L-a așezat într-o poziție mai confortabilă, l-a sărutat pe frunte și-n cele din urmă s-a întors către mine.

— Dex. Ești în regulă? m-a întrebat.

— O să fiu bine, surioară, am zis, simțindu-mă un pic aerian, dacă vrei să oprești muzica aia oribilă.

A traversat încăperea până la casetofonul vai de el și a scos ștecherul din priză, aruncându-i o privire sergentului Doakes, după ce s-a lăsat brusc liniștea, încercând să nu i se citească prea multe pe chip.

— Te scoatem de-aici, Doakes, a spus ea. Va fi totul în regulă.

I-a pus o mână pe umăr în timp ce el bolborosea ceva, după care s-a întors și s-a apropiat de mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Doamne, mi-a șoptit ea în timp ce mă dezlega. Doakes e ferfeniță.

Dar pe când îmi tăia și ultimele legături îmi era foarte greu să simt vreun strop de milă față de Doakes, fiindcă

iată-mă, în sfârșit eram liber, scăpasem de banda adezivă, de doctor, de favorurile făcute cu de-a sila și da, se părea că în sfârșit mă eliberasem și de sergentul Doakes.

M-am ridicat, ceea ce n-a fost atât de lesne pe cât sună. Mi-am întins bietele mădulare amorțite, iar Debs a scos stația și i-a chemat în ajutor pe prietenii noștri din forțele de poliție ale Miami Beach. M-am apropiat de masa de operație. Nu era mare lucru, dar mă rodea curiozitatea. Am luat bucățica de hârtie lipită de marginea mesei.

Cu acele caractere cunoscute, ca un păienjeniș de litere, Danco scrisese TRĂDARE. Cinci dintre litere fuseseră deja tăiate.

M-am uitat la Doakes. El mi-a întors privirea, cu ochii mari, și împroșcând spre mine o ură pe care nu avea să mai fie niciodată în stare s-o descrie-n cuvinte.

Așa că vedeți voi, uneori chiar există finaluri fericite pe lumea asta.

Epilog

Era minunat să urmărești cum răsare soarele deasupra apelor în liniștea unei dimineți subtropicale din Florida de Sud. E încă și mai frumos să zărești luna plină uriașă și galbenă, atât de jos, în cealaltă parte a orizontului, pălind puțin câte puțin până când se scufundă în apele oceanului nesfârșit și-i lasă soarelui prilejul să stăpânească bolta. Dar e și mai frumos să urmărești toate astea din largul mării, fără să vezi pământul, de pe puntea unui iaht de vreo nouă metri lungime, în timp ce-ți întinzi gâtul și brațele, obosit, dar împlinit, în-sfârșit-fericit, după o noapte de muncă pe care ai așteptat-o prea multă vreme.

În scurt timp aveam să mă urc în micuța mea barcă, ancorată acum în urmă, aveam să desfac parâmele și să mă îndrept înspre locul în care dispăruse luna, cu motorul tor-când somnoros spre casă și spre o viață nou-nouță de bărbat care-n curând avea să se-nsoare. Iar *Egreta*, iahtul de opt metri și ceva pe care-l împrumutasem, avea să se îndrepte în direcție opusă, spre Bimini, în Curentul Golfului, curentul fără fund care străbate oceanul în apropiere de Miami, foarte convenabil pentru mine. *Egreta* nu avea să ajungă în Bimini, nu avea nici măcar să reușească să treacă de Curentul Golfu-lui. Cu mult timp înainte să apuc eu să adorm în modestul meu pătuc, motoarele vasului o să cedeze, inundate de apă, după care ambarcațiunea se va umple de apă la rândul ei, unduindu-se neputincioasă peste valuri până când într-un final se va scufunda, ajungând în adâncimile limpezi ale curentului.

Și poate că undeva jos, mult sub suprafața apei, se va propti pe fund printre pietre, pești uriași și alte nave scufundate, și era de-a dreptul încântător să te gândești că undeva în apropiere se afla un colet împachetat frumos, plutind ușor dus de curenți, în timp ce crabii îl rontăiau până la os. Folosisem patru ancore pe Reiker, după ce-mpachetasem bucățile în frânghii și lanțuri, iar pachetul curat și aranjat, din care nu curgea pic de sânge și-n care se aflau două cizme de cowboy roșii îngrozitoare se scufundase foarte repede, totul în afară de o mică picătură de sânge care s-a uscat foarte iute pe o lamelă de sticlă pe care o păstram în buzunar. Lamela avea să ajungă în cutia de pe raftul meu, chiar lângă cea a lui MacGregor, iar Reiker avea să le țină de foame crabilor, în vreme ce viața urma să-și reia în sfârșit cursul normal – când te doboară, când te ridică.

Și peste câțiva ani aveam să-l iau cu mine pe Cody și să-i arăt toate minunățiile care ți se dezvăluie într-o Noapte a Tăișului. Deocamdată era mult prea tânăr, dar avea să-nceapă de mic, să învețe ce-nseamnă să ticluiești un plan bun și avea să crească pas cu pas. Harry mă învățase asta, iar acum aveam să-i predau mai departe cunoștințele lui Cody. Și într-o bună zi, călcându-mi probabil pe urme, avea să ajungă un nou Răzbunător Întunecat, ducând mai departe planul lui Harry împotriva unei noi generații de monștri. Cum spuneam, viața merge mai departe.

Am oftat, fericit, mulțumit, pregătit pentru tot ce avea să vină. Atât de frumos. Luna dispăruse de tot între timp, iar soarele începea să alunge răcoarea dimineții cu căldura lui. Era timpul să mă întorc acasă.

M-am urcat în barca mea, am pornit motorul și am desprins parâma care mă lega de *Egreta*. Am cârmit și am urmat luna înapoi spre casă și spre pat.